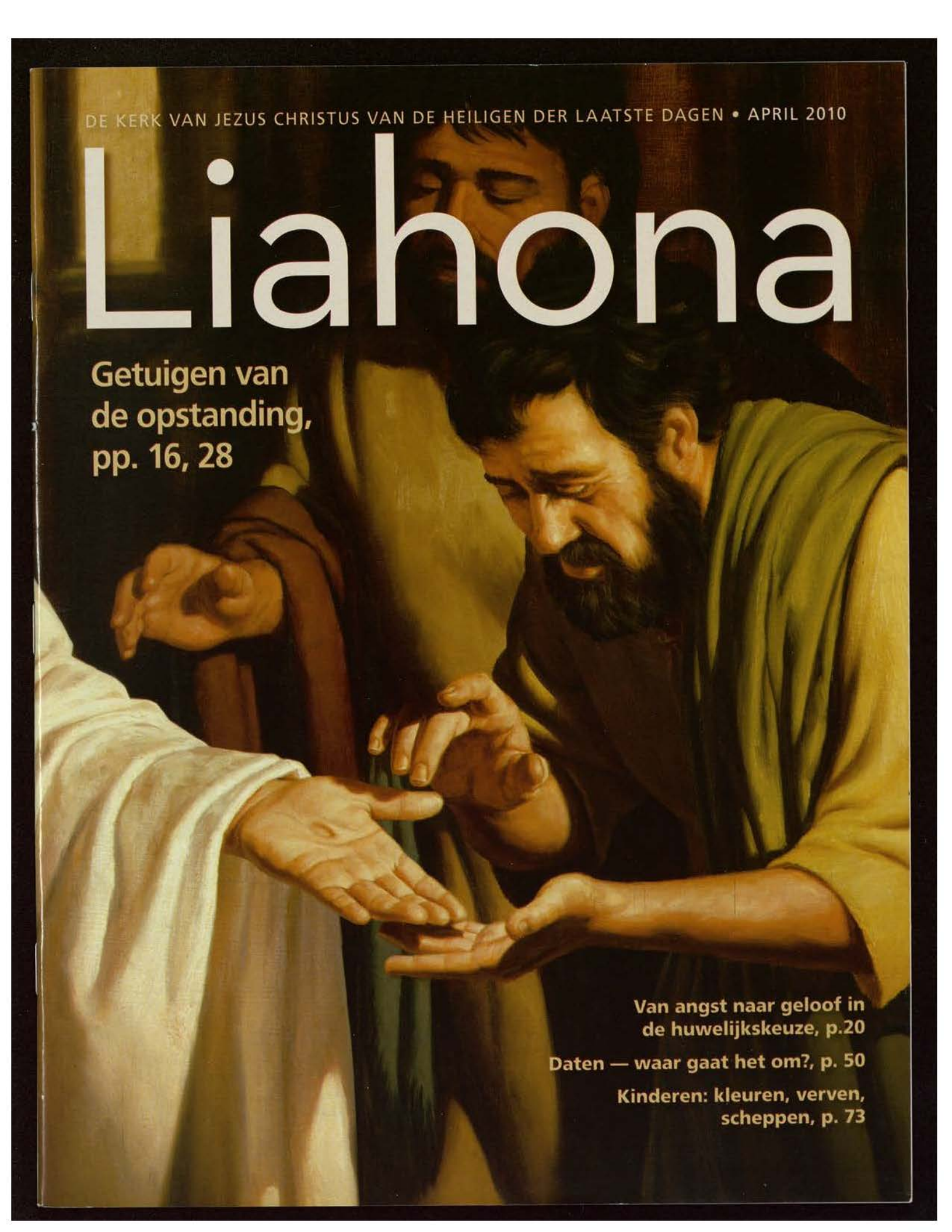

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • APRIL 2010

Liahona

Getuigen van
de opstanding,
pp. 16, 28

Van angst naar geloof in
de huwelijkskeuze, p.20

Daten — waar gaat het om?, p. 50

Kinderen: kleuren, verven,
scheppen, p. 73

Harry Anderson, *De intocht in Jeruzalem*

'De volgende dag, toen de grote menigte, die voor het feest gekomen was, hoorde, dat Jezus naar Jeruzalem kwam, namen zij palmtakken, gingen uit Hem tegemoet, en riepen: Hosanna, gezegend Hij, die komt in de naam des Heren! en: De koning van Israël!' (Johannes 12:12-13)

Liahona, april 2010

BOODSCHAPPEN

4 Boodschap van het Eerste Presidium: Een groot werk van God

President Dieter F. Uchtdorf

7 Huisbezoekboodschap: Persoonlijke openbaring zoeken en ontvangen

HOOFDARTIKELEN

14 Een tempel in Kona

R. Val Johnson

Geregeld bezoek aan de tempel was dit echtpaar tot zegen, waardoor zij anderen tot zegen konden zijn.

18 Ik moet gewoon naar de tempel

Michael R. Morris

Niets kan deze 80-jarige ervan weerhouden om naar het huis des Heren te gaan.

20 Vertrouwenstoetsen: van angst naar geloof in de huwelijkskeuze

Ouderling Lance B. Wickman

De keuze om te trouwen kan een hele uitdaging zijn, maar je kunt die met vertrouwen tegemoet treden.

24 Prioriteit geven aan het tempelhuwelijk

Vitali en Ekaterina Sjmakow

Hoewel ze elf uur bij elkaar vandaan woonden, hielden ze vast aan hun doel van een tempelhuwelijk.

32 Fiji: De vruchten van geloof

Don L. Searle

Drie voorbeelden laten zien hoe leden op Fiji hun leven in gehoorzaamheid vorm geven.

RUBRIEKEN

8 Kleine en eenvoudige dingen

12 Dienen in de kerk: De waarde van een leerkracht

President Thomas S. Monson

13 Wij spreken over Christus: Hij zal de pijnen van zijn volk op Zich nemen

Ouderling Jean A. Tefan

16 Dit geloven wij: Hij is opgewekt

President Thomas S. Monson

28 Evangelieparels: De zekerheid van de opstanding

President Spencer W. Kimball

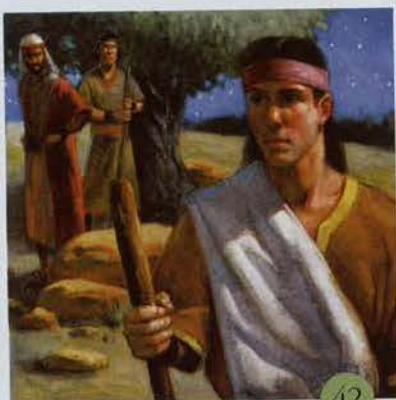
38 Onder heiligen der laatste dagen

74 Kerknieuws

80 Tot weerziens: Verzegelde graven

David L. Frischknecht

JONGVOLWASSENEN

- 42** Het evangelie in mijn leven:
Nephi's verhaal, mijn verhaal
Naam bekend bij de redactie

- 44** Zij hebben tot ons gesproken:
Nu al een hoogstaand mens worden
Ouderling Marvin J. Ashton

Kijk of je de
Liahona in deze
uitgave kunt
vinden.

50

JONGEREN

- 46** Vraag en antwoord
'Hoe kan ik mijn gedachten rein houden terwijl zo veel mensen zich onfatsoenlijk kleden?'

- 48** De omhelzing van een vader
Luiz Fernando Maykot
Zouden de wonden veroorzaakt door mijn vaders dood ooit genezen?

- 49** Poster: Kijk vooruit

- 50** Aan de jongemannen, over daten
Het algemeen jongemannenpresidium
Wat is er zo bijzonder aan daten? Lees de details van insiders.

- 51** Advies over daten aan de jongevrouwen
Het algemeen jongevrouwenpresidium
Hoe je bepaalt met wie je het beste kunt uitgaan.

- 53** Onze plek

- 54** Een handje helpen
Richard M. Romney
Deze jongevrouwen in India zorgen ervoor dat hun gemeente kan genieten van de gezinsavond.

- 56** Zondagochtend vroeg
Charles W. Dahlquist II
Op Fiji staan de jongemannen met plezier vroeg op om hun priesterschapstaken te vervullen.

- 58** Als eenden niet drijven
Wendi Wixom Taylor
Ik leerde een waardevolle les toen mijn vader met drie kleine eendjes thuiskwam.

KINDEREN

- 60** Jeugdwerkpianistes
Jan Pinborough
Deze kinderen waren verrast dat ze konden leren pianospelen — en in de kerk konden spelen.

- 62** Lied: Kom, volg Mij na
John Nicholson and Samuel McBurney

- 63** Ons prikbord

- 64** Jezus' lammeren helpen weiden
President Henry B. Eyring
Jij kunt het geloof van anderen helpen sterken.

- 66** Participatieperiode: Jezus Christus heeft door middel van Joseph Smith de volheid van het evangelie hersteld
Sandra Tanner en Cristina Franco

- 68** Een bruidsjurk en een plan
Jane McBride Choate
Lori is verdrietig dat ze haar zus niet in de tempel kan zien trouwen, maar haar zus leert Lori hoe ze zich kan voorbereiden op haar eigen tempelhuwelijk.

- 70** Voor jonge kinderen

OP DE OMSLAG

Voor: Jeff Ward, *Ziet mijn handen*. Achter: Minerva Teichert, *Houd Mij niet vast*, met dank aan het Brigham Young University Museum of Art.

APRIL 2010 110 DE JAARGANG NUMMER 4
LIAHONA 09284 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie
Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirecteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaFene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teusch

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalebureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 7,50 De volgende

betalingwijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL; zie Distributie hierboven)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,

BIC: DRESDE33, Omschrijving: abonneenummer + naam +

wijk/gemeente.

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De Liahona (Een woord uit het Boek van Mormon dat "kompas" of "aanwijzer" betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Haitiaans, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder www.liahona.lds.org.

For Readers in the United States and Canada:
April 2010 Vol. 110 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Bekijk foto's van verschillende leden wereldwijd. Deze maand maakt u kennis met leden uit Fiji en Brazilië. Ga naar www.liahona.lds.org.

VOOR JONGEREN

Bekijk een populaire video over daten op de website Brand New Year [Een gloednieuw jaar]. Ga naar <http://abrandnewyear.lds.org>.

VOOR KINDEREN

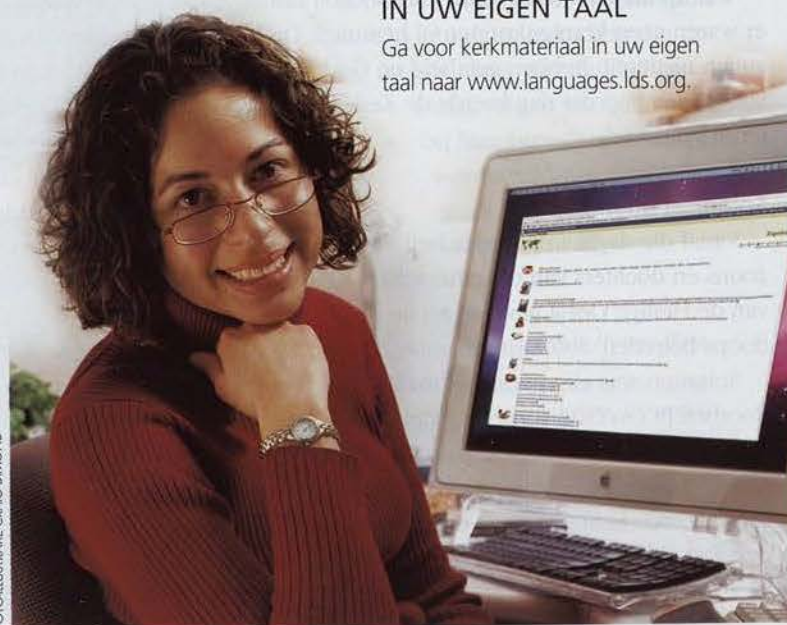

Kleur je graag evangelieplaten? Er staan interactieve kleurplaten op www.liahona.lds.org.

IN UW EIGEN TAAL

Ga voor kerkmateriaal in uw eigen taal naar www.languages.lds.org.

FOTOILLUSTRATIE CRAIG DIMOND

Res
Book Area
M2055
5838 DLT
April 2010
3,190

**President
Dieter F. Uchtdorf**

Tweede raadgever in
het Eerste Presidium

Een groot werk van GOD

6 april 1830

Honderdtachtig jaar geleden kwamen Joseph Smith, Oliver Cowdery en anderen bijeen om De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te stichten. Het was in alle opzichten een eenvoudige maar geestelijke bijeenkomst. Joseph tekende op dat na het avondmaal 'de Heilige Geest [...] in grote mate op ons [werd] uitgestort — sommigen profeteerden, terwijl wij allen de Heer prezen en ons buitengewoon verheugden.'¹

Wat op die dag plaatsvond, ging voorbij aan de wereld; er waren geen krantenkoppen of herauten. De hemelen zullen niettemin hebben gejubeld en God hebben verheerlijkt — want op die dag keerde de Kerk van Jezus Christus terug op aarde!

Solomon Chamberlain

Vanaf die dag tot op heden hebben miljoenen gelovige zoons en dochters van onze hemelse Vader de ingevingen van de Heilige Geest gevolgd en de heilige wateren des doops betreden. Solomon Chamberlain was zo iemand.

Solomon was een geestelijk man die uren in gebed doorbracht om God vergeving van zijn zonden af te smeken en naar de waarheid te worden geleid. Rond 1816 werd Solomon in een visioen beloofd dat hij, als de apostolische orde eenmaal weer op aarde was gevestigd, de dag zou zien waarop de Kerk van Christus zou worden gesticht.

Jaren later reisde Solomon per schip naar Canada toen er werd aangelegd in het kleine stadje Palmyra (New York). Daar voelde hij zich er sterk toe gedrongen om van boord te gaan. Omdat hij niet wist waarom hij van boord was gegaan, begon hij met ingezetenen te praten. Het duurde niet lang of hij hoorde over een 'gouden bijbel'. Hij zei dat die twee woorden 'een elektrische schok teweegbrachten [die] van top tot teen door mijn lichaam ging.'

Uiteindelijk kwam hij het huis van de familie Smith uit, waar hij het geweldige nieuws van het herstelde evangelie te horen kreeg. Na een verblijf van twee dagen bij de Smiths, waarin hij een getuigenis kreeg van de waarheid, vervolgde Solomon zijn reis naar Canada, in het bezit van 64 net gedrukte, ongebonden bladzijden van het Boek van Mormon. Overal waar hij kwam, sprak hij de mensen aan 'zowel hoog als laag, rijk als arm (...) om zich voor te bereiden op het grote werk van God dat spoedig zou aanvangen.'²

Een groot werk van God

Sinds die dag in april 1830 hebben miljoenen de waarheid van het herstelde evangelie ontdekt en zich laten dopen. Ik getuig dat dit 'grote werk van God' nu

LESGEVEN UIT DEZE BOODSCHAP

'Ons voorbeeld is een van de machtigste onderwijsmethoden die we tot onze beschikking hebben' (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 18). Vertel het verhaal over Solomon Chamberlain en vraag het gezin erop te letten hoe hij de ingevingen van de Geest volgde. Bespreek hoe zijn voorbeeld anderen kan hebben geholpen. Nodig de gezinsleden uit te vertellen wanneer zij door iemand anders goede voorbeeld zijn geholpen.

op aarde is. Ik getuig dat de Heer over zijn kerk waakt en er leiding aan geeft door middel van zijn profeet, president Thomas S. Monson. Het is geen kleine zegen om in deze laatste dagen te leven. Dit zijn glorierijke tijden, voorzien door profeten vanouds en vergezeld van waakzame hemelscharen. De Heer is zijn kerk indachtig. Hij is ook de mensen, zoals Solomon Chamberlain, indachtig die de ingevingen van de Heilige Geest volgen en zich voegen bij hun broeders en zusters wereldwijd om dit grote werk van God te helpen verbreiden. ■

NOTEN

1. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 1, p. 78.
2. 'A Short Sketch of the Life of Solomon Chamberlain', typescript, bibliotheek voor kerkgeschiedenis (op het internet op www.boap.org/LDS/Early-Saints/SChamberlain.html); zie ook William G. Hartley, 'Every Member Was a Missionary', *Ensign*, september 1978, p. 23. Een paar dagen na de oprichting van de kerk liet Solomon Chamberlain zich in het Seneca Lake (New York) door Joseph Smith dopen.

JONGEREN

Mijn geloofsexperiment

Toen ik dertien was, begon ik dagelijks in het Boek van Mormon te lezen en sindsdien ben ik elke dag gezegend.

Jason Young

Onze zondagsschoolklas voor dertienjarigen stond niet bepaald bekend om zijn eerbied. We hadden echter wel een geweldige leerkracht die haar best deed om elke les met de Geest te geven. Een van die lessen ging over de Schriften lezen.

Aan het eind van de les gaf ze ons een uitdaging. Die was voor iedereen bedoeld, maar om de een of andere reden keek ze mij strak aan en zei: 'Ik geef je de uitdaging om elke dag in het Boek van Mormon te lezen.' Ik dacht bij mijzelf: let maar eens op. Ik ga het doen!

Ik begon die avond nog in 1 Nephi 1 en las daarna elke dag. Ik had waarschijnlijk niet de juiste instelling toen ik begon, maar na verloop van tijd raakte ik verknocht aan het gevoel dat ik van het lezen in het Boek van Mormon kreeg. Het dagelijks lezen werd een plezierige gewoonte.

Maanden later kwam ik bij Alma 32 en werd getroffen door het idee van een geloofsexperiment. Op school hadden we juist geleerd hoe we wetenschappelijke experimenten verrichten, dus knielde ik neer om mijn hemelse Vader te vertellen dat ik aan het experiment zou beginnen. Ik zei dat ik te weten wilde komen of het Boek van Mormon waar was.

Achteraf gezien weet ik dat onze hemelse Vader mijn gebeden vaak heeft verhoord. Dagelijks in het Boek van Mormon lezen, gaf mij meer kracht om verleiding te weerstaan. Ik voelde mij dichter bij mijn Vader in de hemel. Ik voelde mij gesterkt door de kracht van de Heilige Geest om problemen op te lossen. Wat Alma schrijft over experimenteren met het woord Gods is waar: 'Het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen' (Alma 32:28).

KINDEREN

Geen kleine zegen

Het is deze maand honderdtachtig jaar geleden dat de kerk werd gesticht. President Dieter F. Uchtdorf zegt dat het 'geen kleine zegen' is om in een tijd te leven dat de kerk op aarde is. Zoek in de onderstaande schriftteksten op welke grote zegeningen onze hemelse Vader door middel van de kerk aan de mensen geeft. Zoek dan het plaatje op dat bij elke schrifttekst hoort.

Handelingen

22:16

2 Nephi 32:5

Jakobus 5:14-15

LV 20:8-12

Amos 3:7

LV 110:7-10

KINDERZONE

President Uchtdorf zegt dat iedereen kan helpen bij het 'grote werk van God'. Hoe kun jij helpen?

Persoonlijke openbaring zoeken en ontvangen

Behandel de teksten en citaten of, indien nodig, andere beginselen die de zusters die u bezoekt

tot zegen zullen zijn. Geef uw getuigenis van de leer. Vraag de zusters wat ze voelen en leren.

Hoe kan ik naar persoonlijke openbaring zoeken?

'We bereiden ons op dezelfde manier voor op openbaring als de profeten doen, door de Schriften te onderzoeken, te vasten, te bidden en geloof op te bouwen. Geloof is de sleutel. Denk aan Josephs voorbereiding op het eerste visioen:

"Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, (...)

"Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende."¹

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Gebed is uw sleutel tot de hemel. Het slot zit aan uw kant van de sluier.

'Maar dat is niet alles. Tot iemand die dacht dat openbaring ontvangen vanzelf gaat, zei de Heer:

"U hebt het niet begrepen; u hebt verondersteld dat Ik het u zou geven, terwijl u niet verder dacht dan alleen Mij te vragen.

"Maar zie, Ik zeg u dat u het in uw *gedachten* moet uitvorsen; daarna moet u Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem

in u doen branden; bijgevolg zult u voelen dat het juist is."²

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hoe kan ik persoonlijke openbaring ontvangen?

'Een vorm van openbaring of inspiratie die vaker voorkomt, is dat ons woorden of denkbelden in gedachten komen (zie Enos 1:10; LV 8:2-3), door plotselinge invallen (zie LV 6:14-15), door positieve of negatieve gevoelens over een te nemen koers, of zelfs door inspirerende optredens, zoals in de uitvoerende kunsten. President Boyd K. Packer, (...) president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: "Inspiratie komt meer in de vorm van een gevoel dan als een geluid."³

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De tempel is een huis van instructie. Veel instructies in de tempel zijn

TIPS VOOR HUISBEZOEK

Als huisbezoekster kunt u ingevingen van de Geest krijgen over de behoeften van uw zusters en hoe u die behoeften kunt lenigen. Terwijl u deze boodschap brengt kunt u, naar u goedgevoelt, vertellen over de inspiratie of hulp die u ontvangen hebt omtrent het huisbezoek.

PERSOONLIJKE VOORBEREIDING

1 Samuël 3:10

1 Koningen 19:11-12

Alma 5:46; 26:22

3 Nephi 19:19-23

LV 8:2-3; 9:8-9; 88:63-64

symbolisch en komen door de Geest tot ons. Dat houdt in dat we onderricht uit de hemel krijgen. (...) Ons begrip van de betekenis van de verordeningen en verbonden neemt toe door geregeld tempelbezoek, vooral als we naar de tempel gaan om meer te leren en over de eeuwige waarheden na te denken. (...) Laten we profiteren van de geestelijke kracht en de openbaring die we ontvangen als we geregeld naar de tempel gaan."⁴ ■

Silvia H. Allred, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

NOTEN

1. 'Persoonlijke openbaring: de leringen en voorbeelden van de profeten', *Liahona*, november 2007, p. 88.
2. 'Persoonlijke openbaring: de gave, de toets en de belofte', *De Ster*, januari 1995, pp. 54-56.
3. 'Acht doelen van openbaring', *Liahona*, september 2004, p. 8.
4. 'Heilige tempels, heilige verbonden', *Liahona*, november 2008, pp. 113, 114.

Kleine & eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

TEMPEL VOOR HET VOETLICHT

Manilatempel (Filipijnen)

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft de Manilatempel (Filipijnen) in september 1984 ingewijd. De buitenzijde van het prachtige gebouw, dat zes spitsen heeft, is bedekt met glinsterende keramische platen. Het gebouw is omringd door palmbomen en kleurrijke planten.

Het open huis van de tempel werd gehouden kort nadat twee orkanen over de Filipijnen waren geraasd. Ondanks de stormen gingen de geplande evenementen gewoon door. Op 3 september 1984 werd er een rondleiding voor hoogwaardigheidsbekleders gehouden. De volgende dag, toen de rondleidingen

voor het algemene publiek van start gingen, 'ontvouwde zich een prachtig hemels schouwspel boven de tempel', schreef Jovencio Ilagan, secretaris van het tempelcomité gedurende de bouw. 'De zon, in al haar schittering, was zichtbaar in een lichtkrans van verschillende kleuren. (...) Op een gegeven moment stond de middenspits met de engel Moroni in het midden van de zonnecorona. Bijna honderd mensen op het tempelcomplex hebben dat bevestigd. Velen waren in tranen.'¹

NOOT

1. In: John L. Hart, '3 Temples Open to Public in a Week — a First Ever', *Church News*, 16 september 1984, p. 3.

De Manilatempel was de eerste tempel die in de Filipijnen werd gebouwd. De bouw van de tweede tempel is in 2007 in Cebu City van start gegaan.

Een prachtig gebouw binnengaan

Voordat ik lid van de kerk werd, woonde ik in de buurt van de Manilatempel. Telkens als ik er langskwam, was ik onder de indruk van het prachtige gebouw. De naam van de kerk zag ik nergens, maar ik wist wel dat ik graag eens binnen wilde kijken.

Jaren later ging ik naar Hawaï, waar ik de zendelingen tegenkwam en mij liet dopen. Toen ik terug was in Manila kwam ik er tot mijn verbazing achter dat ik het gebouw dat ik altijd had bewonderd, nu *kon* binnengaan als ik dat waardig was. Dat maakte mij heel blij.

Toen ik de tempel binnenging, voelde het alsof ik een beetje van de aarde los was. Alles was mooi, bijna hemels. Ik voel mij ontzettend gezegend dat ik de tempel kan binnengaan.

Joanna Velayo-Munda (Filipijnen)

De geest van de tempel voelen

Toen ik geroepen was als lid van de hoge raad sprak de ringpresident de wens uit dat er meer leden op de dagen van de ring naar de tempel zouden gaan. Daar het vervoer een probleem was, was het eerste wat hij deed een bus regelen om de leden bij de kerkgebouwen in de ring op te halen en aan het eind van de dag weer terug te brengen.

Er was echter nog een probleem. Veel moeders konden niet mee, omdat ze geen oppas voor de kinderen hadden. Toen we

overwogen of we misschien een paar jongevrouwen uit de ring op de kinderen konden laten passen, kreeg ik het idee om een kinderkamerleidster van de ring te roepen. Dat stelde ik voor aan de ringpresident. Daarop opperde hij nieuwe bekeerlingen te roepen als assistenten van de kinderkamerleidster, zodat zij de geest van de tempel konden voelen. Toen we deze ideeën verwezenlijkten, gingen er veel meer mensen naar de tempel.

Cristian Robles (Chili)

KERKGESCHIEDENIS OVER DE HELE WERELD

Griekenland

Rigas Pofantis en Nicholas Malavetis waren al drie jaar op zoek naar godsdienstige waarheid toen zij in 1898 in een dagblad een artikel over het mormonisme lazen. Wat ze lazen sprak hen aan en ze schreven de hoofdzetel van de kerk aan om meer informatie. De kerkleiders vroegen de president van het Turkse zendingsgebied om naar Griekenland te gaan en de twee les te geven. Nicholas Malavetis stierf in 1903, maar Rigas Pofantis schreef de kerk twee jaar later nogmaals aan met de vraag of hij lid kon worden. De kerkleiders stuurden weer de Turkse zendingspresident erop af, die broeder Pofantis en vijf anderen, onder wie de weduwe van Nicholas Malavetis, doopte.

De eerste zendelingen arriveerden een half jaar later in Griekenland, maar in het begin van 1909 staakte de kerk het zendingswerk bijna zeventig jaar, deels door de politieke onrust in de regio. Intussen begonnen Amerikaanse leden

In recente jaren is de Areopagus, een 115 meter hoge heuvel in de Griekse hoofdstad, waar de apostel Paulus zijn beroemde toespraak hield (zie Handelingen 17), de locatie geweest van getuigenisdiensten, dienstbetoonprojecten, en inhuldigingen van voorbeeldige Griekse burgers.

in militaire dienst die in de regio waren gestationeerd het evangelie te brengen aan het Griekse volk. Het werk vorderde maar langzaam; toen de gemeente Athene in 1967 de unit voor militairen verving, stonden er tachtig leden op de ledenlijst, van wie slechts acht Grieks waren.

In 1972 wijdde ouderling Gordon B. Hinckley, destijds lid van het Quorum der Twaalf

Apostelen, Griekenland toe aan de verkondiging van het evangelie. Sindsdien hebben zich verschillende ontwikkelingen voorgedaan die de groei van de kerk aldaar ten goede komen, zoals de publicatie van het Boek van Mormon in het Grieks in 1987, de stichting van het zendingsgebied Athene in 1990, en de inwijding van het eerste kerkgebouw in Griekenland in 1999.

Lidmaatschap (2009)	661
Districten	1
Gemeenten	5

IEDEREEN BIJ DE GEZINSAVOND BETREKKEN

- Vraag ieder gezinslid of het een taak wil vervullen.
- Plan onder gebed lessen en activiteiten waaraan het hele gezin mee kan doen.
- Laat de andere kinderen vertellen wat ze in het jeugdwerk leren. Dat kan een liedje, een schrifttekst of een spelletje zijn om een evangeliebeginsel te leren.
- Vraag de gezinsleden naar onderwerpen voor toekomstige lessen. Maak een lijst; behandel die onderwerpen vervolgens later.
- Dwing gezinsleden niet om mee te doen. Probeer een aangename sfeer te creëren, waarin men zich vrij durft te uiten.

Let in volgende nummers van de Liahona op ideeën voor de gezinsavond voor alleenstaande leden en voor paren zonder kinderen.

TEMPELS GETALSGEWIJS

- 130: tempels in gebruik.
- 21: tempels aangekondigd of in aanbouw.
- 1: stad in de wereld die twee tempels binnen haar grenzen heeft, South Jordan (Utah). 'U vraagt zich misschien af waarom we Utah zo goed toebedelen. Dat komt omdat het tempelbezoek hier zo hoog is' sprak president Gordon B. Hinckley toen hij in oktober 2005 de Oquirrh Mountaintempel aankondigde, wat de vierde tempel in de Salt Lake Valley is.
- 34: tempels in het jaar 2000 ingewijd, meer dan in enig ander jaar.
- 85: aantal tempels die door president Hinckley zijn ingewijd. Geen enkele apostel heeft er in deze bedeling meer ingewijd dan hij. President Hinckley heeft ook tien herinwijdingen verricht.
- 685.000: aantal mensen die naar het open huis van de Draper-tempel (Utah) kwamen. De tempel is in maart 2009 ingewijd.
- 6.800: aantal vierkante meter in the Colonia Juárez Chihuahuatempel (tempel), de kleinste tempel van de kerk.
- 331.032: aantal vierkante meter in de Salt Laketempel, de grootste tempel van de kerk.
- 169: ringen en districten die aan het tempeldistrict Manila (Filipijnen) zijn toegewezen, met meer bediende wijken en gemeenten dan in enig ander tempeldistrict in de kerk.

NOOT

1. Gordon B. Hinckley, 'Openingswoord', *Liahona*, november 2005, p. 5.

President Spencer W. Kimball (1895–1985)

Spencer W. Kimball, opgegroeid in landelijk Arizona, leerde al vroeg in zijn leven wat hard werken inhield. Spencer, kleinzoon van apostel Heber C. Kimball (1801–1868) en zoon van een ringpresident, ontwikkelde ook een groot getuigenis en een diepe toewijding aan het evangelie.

In zijn jongensjaren was het vaak Spencers taak om bovenop de hooiwagen het hooi plat te trappen dat zijn broers op de wagen gooiden. Het was heet, stoffig, prikkelig werk, maar hij deed het — behalve als de kerkklok werd geluid ten

teken dat het jeugdwerk begon, dat in die tijd doordeweeks werd gehouden. Hij had nog nooit een vergadering gemist en wilde dat zo houden. Zijn broers dachten daar anders over en begonnen het hooi steeds sneller op de wagen te gooien. Toen ze door hadden dat het hooi zich opstapelde, was Spencer al halverwege het jeugdwerk.

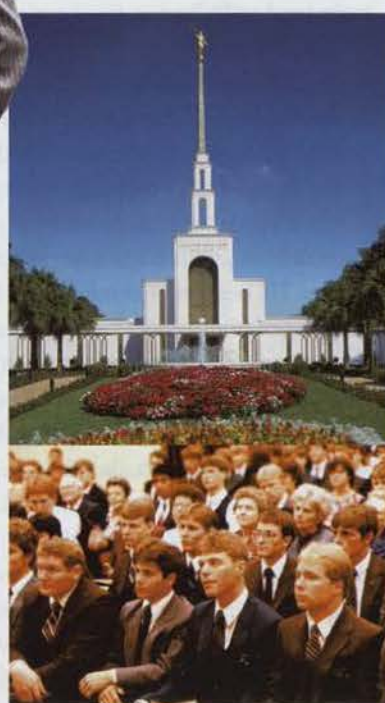
Spencer W. Kimball ging later in zijn leven op zending, werd als bisschop geroepen en vervolgens als ringpresident, voordat hij in 1943 het apostelambt aanvaardde. Zijn werklust was legendarisch, ondanks

ernstige gezondheidsproblemen, zoals een hartinfarct en keelkanker. Hij drong er bij de leden van de kerk op aan om hun pas te vergroten en zijn levensdevies luidde: 'Doe het'. Vanwege zijn slechte gezondheid werd gedacht dat de ambtstermijn van Spencer W. Kimball als president van de kerk weleens kort kon zijn. Maar hij presideerde de kerk twaalf jaar, waarin het aantal tempels verdubbelde, het aantal zendelingen maar liefst met vijftig procent toenam, en het priesterschap beschikbaar kwam aan alle waardige mannen in de kerk.

Zie zijn artikel 'De zekerheid van de opstanding' in de rubriek Evangelieparels op p. 28.

Ondanks het bescheiden begin in het landelijke Arizona wist Spencer W. Kimball het dankzij zijn onverminderde toewijding aan het evangelie en zijn grote werklust te brengen tot de leidende raden van de kerk. Zijn bediening als president van de kerk springt in het oog door grote stappen voorwaarts in tempelbouw en zendingswerk. Links: Met zijn vrouw, Camilla (1894–1987).

President
Thomas S. Monson

De waarde van een leerkracht

Een tijdje terug bespraken drie jongens hun vaders. Een van hen zei: 'Mijn vader is groter dan jouw vader', waarna een ander reageerde met: 'Maar mijn vader is veel slimmer dan jouw vader.' De derde jongen zei: 'Mijn vader is dokter.' Toen keerde hij zich met spot in zijn stem tot een van de andere jongens: 'En jouw vader is alleen maar leerkracht.'

Er is een leraar wiens leven alle andere in de schaduw stelt. Hij leefde niet om Zich te laten dienen, maar om te dienen; niet om te ontvangen, maar om te geven, niet om zijn leven te behouden, maar om het voor anderen neer te leggen. Hij beschreef een liefde die aangenamer is dan begeerte, een armoede die meer rijkdom verschaft dan een schat. Hij onderwees als gezaghebbende, en niet als de schriftgeleerden. Ik heb het over de Meesterleraar, namelijk Jezus Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van alle mensen.

Als toegewijde leerkrachten ingaan op zijn zachtmoedige

uitnodiging 'Kom, leer van Mij' hebben zij deel aan zijn goddelijke macht.

Toen ik nog klein was, kwam ik in de invloedssfeer van zo'n leraar. In onze zondagsschoolklas gaf ze ons les in de schepping van de wereld, de val van Adam en het zoenoffer van Jezus. Zij liet ons in haar klas kennismaken met hooggeëerde gasten als Mozes, Jozua, Tomas, Paulus en uiteraard Christus. Hoewel we ze niet zagen, leerden we ze lief te hebben, te eren en na te doen.

Toen de jongen werd bespot met zinnen als: 'Mijn vader is groter dan jouw vader', 'Mijn vader is slimmer dan jouw vader' of 'mijn vader is dokter', had hij heel goed kunnen antwoorden: 'Je vader mag dan groter zijn, je vader mag dan slimmer zijn, je vader mag dan piloot, ingenieur of dokter zijn, maar mijn vader is leerkracht.'

Mogen wij allemaal zo'n goed en oprecht compliment altijd hoogachten! ■

Uit 'Alleen maar leerkracht', De Ster, oktober 1990, pp. 3-8.

VRAGEN STELLEN DIE WERKEN

De roeping van preker bestaat niet in de kerk. Een preker brengt slechts kennis over. Maar een leerkracht nodigt zijn deelnemers aan de les uit te leren, deels door elkaar te onderwijzen. Een zekere manier om een saaie preek te veranderen in een levendige, geestrijke les is door doeltreffende vragen te stellen.

1. Denk bij uw voorbereiding na over vragen die u in uw les kunt stellen. Overweeg de vragen die in het lesboek staan. Bedenk andere die uw les ten goede komen. Kies met hulp van de Geest verschillende vragen uit voor elk hoofddeel dat u wilt behandelen.
2. Om de deelnemers duidelijk te maken hoe het evangelieonderwerp op hen betrekking heeft, kunt u drie soorten vragen op rij stellen:
 - Een feitenvraag: 'Wie behoren wij volgens de Heer te vergeven?'
 - Een toepassingsvraag: 'Welke invloed heeft vergeving schenken op ons?'
 - Een ervaringsvraag: 'Welke positieve ervaring hebt u gehad met vergeving schenken?'

HIJ ZAL HUN KRANKHEDEN OP ZICH NEMEN

Ouderling Jean A. Tefan

Gebiedszeventiger van 2000 tot en met 2009

Een paar jaar nadat mijn vrouw, Gisèle, en ik terugkeerden uit het zendingsgebied Suva (Fiji) werd er bij Gisèle maagkanker vastgesteld.

Deze bezoeking bestond uiteindelijk uit drie zware operaties, gevolgd door complicaties, die resulteerden in de volledige verwijdering van haar maag. Het was toen ik mijn vrouw zo zag lijden dat ik de verzoening van Jezus Christus beter ben gaan begrijpen.

Ik herinner mij dat ik het ontzettend moeilijk had met de lijdensweg van Gisèle. Wat had ze gedaan om een dergelijk lijden te verdienen? Had zij de Heer niet getrouw gediend? Had zij zich niet aan het woord van wijsheid gehouden? Waarom had God deze ziekte niet voorkomen? *Waarom?*

Op een nacht stortte ik mijn hart uit in gebed en vertelde de Heer uitvoerig over al mijn frustraties. 'Ik kan het niet langer aanzien dat mijn lieve vrouw zo veel pijn heeft!', vertelde ik Hem. Toen besloot ik de Schrift te raadplegen. Ik vond dit troostrijke vers over Jezus Christus in Alma 7:11-12:

'En Hij zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeken doorstaan; en wel opdat het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen.

'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam zijn hart van barmhartigheid moge worden

vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.'

Tot op dat moment had ik nooit overwogen wat de wonderlijke verzoening van de Heiland allemaal inhield. Ik had mij niet echt gerealiseerd dat Jezus Christus de pijnen van Gisèle — of die van mij — op Zich zou nemen. Ik legde mijn pijn en angst op Hem die 'de pijnen en ziekten van zijn volk' op Zich neemt. Door dit nieuwe inzicht viel er een zware last van mij af!

Zie de toespraak van ouderling Jeffrey R. Holland die hij heeft gehouden in algemene aprilconferentie 2009, 'Niemand was bij Hem', op www.conference.lds.org, waarin dit onderwerp ook wordt besproken.

Met Gisèle gaat het nu heel goed, alsof ze nooit kanker heeft gehad. Elke keer als ze voor controle gaat, zegt haar arts dat ze 'een wonder' is. Ik ben ontzettend dankbaar voor haar lichamelijke genezing, maar ik ben ook dankbaar voor de genezing die over *mij* kwam, een geestelijke genezing. De troost die alleen de Heiland ons kan geven, schonk mij het vredige gevoel dat alles goed zou komen.

Als ik nu voor beproevingen kom te staan, denk ik altijd terug aan die bewogen les en aan wat de Heer tegen de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De Zoon des Mensen is onder dat alles afgedaald. Zijt gij groter dan Hij?' (LV 122:8.) Denken aan het offer van

Jezus biedt mij stevast troost.

Ik ben onze Heiland eeuwig dankbaar dat Hij bereid was om het ondraaglijke te dragen. Ik getuig van zijn liefde, zijn barmhartigheid en zijn waakzame zorg voor zijn kinderen. Hij is onze Heiland, en ik heb Hem lief. ■

Een tempel in Kona

R. Val Johnson

Kerkelijke tijdschriften

Leroy Alip luisterde aandachtig toen hij als hogeraadslid werd aangesteld in een ring op Hawaï, het grootste van de Hawaïaanse eilanden. In de zegen werd gezegd dat broeder Alip op het eiland zou zijn als daar een tempel werd gebouwd en dat hij in de tempel zou dienen. Dat was in 1984, en de enige tempel in Hawaï was op het eiland Oahu, vele kilometers verderop per boot of vliegtuig.

De priesterschapszegen werkte stimulerend op broeder Alip. 'Ik geloof dat als je een zegen ontvangt, je de plicht hebt om al het mogelijke te doen om de zegen in de wacht te slepen', zegt hij. Dus besloten hij en zijn vrouw, Rose, eenmaal per maand naar de tempel op Oahu te gaan.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. De reis ernaartoe kostte 300 dollar, een fiks bedrag voor het echtpaar, dat maar net kon rondkomen van het salaris dat broeder Alip verdiende als ambtenaar. De enige manier dat hen dat lukte was telkens hun spaargeld aan te spreken. Dat deden ze graag.

Binnen een jaar waren ze door hun spaargeld heen. 'Maar ons hart was bij de tempel', zegt broeder Alip. 'We wilden blijven gaan. Dus baden we om hulp.'

Kort daarna kreeg broeder Alip onverwacht een aanbieding van een plaatselijk bedrijf om als koerier te werken

en zo zijn inkomen aan te vullen. Voor dit werk, dat hij 's morgens vroeg deed, kreeg hij bijna 700 dollar per maand betaald. Nu ze genoeg geld hadden om maandelijks naar de tempel te blijven gaan, kregen broeder en zuster Alip de ingeving om het surplus in hun eigen tempelfonds te storten.

In juni 1986 werd duidelijk waarom ze die ingeving hadden gekregen: ze woonden nu in de ring Kona (Hawaï) en konden een aantal vrouwen mee naar de tempel nemen, die de tempel waardig waren, maar niet genoeg geld hadden om naar de tempel te gaan. Het echtpaar nam dus elke maand een zuster mee naar de Laietempel op Oahu. Elke zuster die ze meenamen gaf naderhand haar getuigenis van de geestelijke kracht en vreugde die ze voelde toen ze haar eigen en andermans tempelwerk deed. Spoedig ging het tempelwerk leven in de ring en begonnen meer leden zich voor te bereiden op hun reis naar de tempel.

Broeder Alip had contacten in het reiswezen en zo wist hij voor alle ringleden die naar de tempel wilden gaan kortingen op de vliegtickets, het vervoer van en naar de luchthaven en de hotels te krijgen. In 1994 gingen ruim honderd leden uit de ring Kona maandelijks naar de Laietempel. Brother Alip lacht. Daarop zegt hij: 'De tempelpresident grapte eens dat de heiligen uit Kona de

vloerbedekking versleten, omdat zovelen van hen naar de tempel kwamen.'

In 1997 kondigde president Gordon B. Hinckley (1910–2008) een nieuwe werkwijze in tempelbouw aan. Door kleinere tempels te bouwen zouden er meer tempels kunnen worden gebouwd. De getrouwheid van de heiligen op het eiland Hawaï werd een half jaar later beloond toen president Hinckley een tempel in Kona aankondigde. Toen de tempel in 2000 was ingewijd, werd broeder Alip als tweede raadgever in het tempelpresidium geroepen. Tegenwoordig is hij met pensioen, dat wil zeggen van zijn betaalde werk, maar niet van zijn werk voor de Heer, want hij houdt toezicht op de mensen die de tuin rond de Konatempel verzorgen.

Broeder en zuster Alip zijn dankbaar dat hun hemelse Vader hen zo heeft gezegend dat zij anderen tot zegen konden zijn. Toen ze in Kona kwamen wonen, zegt broeder Alip, 'hadden we niet meer dan een hutje in de heuvels, dat was gebouwd voor arbeiders op de koffieplantages.' Daar hebben ze maanden in gewoond, totdat zij een klein huisje konden huren.

Een paar jaar later hadden ze genoeg bij elkaar gespaard en hadden ze genoeg inkomen om naar een mooiere woning uit te kijken, maar ze vonden niets dat echt in de smaak viel. Op zekere dag, toen broeder Alip in de tuin van de Konatempel werkte, kwam er

Toen Leroy en Rose Alip besloten offers te gaan brengen om de tempel maandelijks te bezoeken, zegende de Heer hen dusdanig dat ze konden gaan — en ook nog eens anderen mee konden nemen.

een oudere zuster voorbij. Ze hilde. Broeder Alip schudt zijn hoofd. 'Ze was uit haar huis gezet en kon nergens anders terecht. Om de een of andere reden zei ik haar om eerst naar haar kleinkinderen te gaan, en dat ze daarna, als ze terug was, wel bij ons kon intrekken.' Het probleem was echter dat het huisje van de Alips slechts plaats bood aan broeder en zuster Alip. Dus begonnen ze te bidden — en serieus rond te kijken om de gezochte zegen van een groter huis te krijgen.

Kort daarna werden ze benaderd door een makelaar die hun een huis met zes slaapkamers aanbood. Ze waren er weg van, maar gingen ervan uit dat het huis meer zou kosten dan ze zich konden veroorloven. Met tegenzin sloegen ze het aanbod af.

Maar de weg werd vrijgemaakt. Binnen een paar weken zakte de prijs van het huis en bleken de Alips voldoende inkomen te hebben om het huis te kunnen kopen. Daardoor had de hulpbehoevende zuster een plek bij broeder en zuster Alip toen ze naar Kona terugkeerde. Zelfs drie van de kinderen van de Alips, die ook op zoek waren naar woonruimte, trokken ook bij hen in.

'De Heer heeft goed voor ons gezorgd', zegt broeder Alip. 'Als we laten zien dat we bereid zijn om onze tijd, talenten en middelen voor Hem op te offeren, stort Hij zijn tedere barmhartigheden over ons uit.' ■

HIJ IS OPGEWEKT

President Thomas S. Monson

Waar ik ook naartoe reis, ik probeer altijd een bezoekje aan de plaatselijke begraafplaats te brengen. Dat is voor mij een moment van bezinning, waarop ik nadenk over de zin van het leven en de onvermijdelijke dood. Ik herinner mij dat ik op de kleine begraafplaats van het plaatsje Santa Clara (Utah, VS) de Zwitserse namen in mij opnam die op de verweerde grafzerken prijken. Veel van die mensen hadden huis en haard in het groene Zwitserland achtergelaten om gehoor te geven aan de oproep 'Kom tot Zion' en de nederzettingen te stichten waar ze nu 'in vrede rusten'. Ze doorstonden overstromingen in het voorjaar, droogte in de zomer, schaarse oogsten en slopende arbeid. Ze lieten een erfgoed van opoffering na.

De grootste begraafplaatsen, en in veel opzichten de begraafplaatsen die de meeste emoties oproepen, zijn de rustplaatsen van wie gesneuveld zijn op het slagveld dat we oorlog noemen, in het uniform van hun land. Daar denkt men aan vervlogen dromen, onvervulde verwachtingen, verdrietige harten, en levens die zijn afgemaaid door de zeis van de oorlog.

In steden in Frankrijk en België onderstrepen velden vol witte kruisen de verschrikkelijke prijs die voor de Eerste Wereldoorlog is betaald. Duinkerken, in Frankrijk, is in feite

één groot kerkhof. Boeren vinden in het voorjaar bij het ploegen hier een helm, daar een geweerloop — grimmige herinneringen aan de miljoenen mannen die de grond letterlijk met hun levensbloed hebben doordrenkt.

De dood, een nieuw hoofdstuk in het levensboek

Vele jaren geleden stond ik naast het bed van een jonge man, vader

Christus' opstanding, onderdeel van de verzoening, maakt het voor iedereen mogelijk om op te staan.

V.L.N.R.: ROGER LOVELESS, MINNIE LOVLESS, LEEFT, KOPIEREN NIET TOEGESTAAN; FOTOILLUSTRATIES: MATTHEW REIER, CHRISTINA SMITH EN VELDEN C. ANDERSEN; HARRY ANDERSON, ZIE MIJN HANDEN EN VOETEN; CARL HEINRICH BLOCH, LAZARUS.

1. We zijn naar de aarde gekomen om te leren, te leven, om vooruitgang te maken op onze eeuwige reis naar volmaaktheid.

2. Sommigen blijven kort op aarde, anderen hebben een lang leven. De maatstaf is niet de lengte van ons leven, maar de kwaliteit ervan.

3. Dan komt de dood en begint er een nieuw hoofdstuk van ons leven.

4. Dit nieuwe hoofdstuk leidt tot die heerlijke dag van de opstanding, waarop lichaam en geest worden herenigd en nooit meer worden gescheiden.

van twee kinderen, die balanceerde op de rand van het hiernamaals. Hij nam mijn hand in de zijne, keek me in de ogen, en vroeg smekend: 'Bisschop, ik weet dat ik ga sterven. Zeg me wat er met mijn geest gebeurt na mijn dood.'

Ik bad om hemelse leiding. Mijn oog viel op het Boek van Mormon dat op het tafeltje naast zijn bed lag. Ik begon eruit voor te lezen:

'Welnu, met betrekking tot de staat van de ziel tussen de dood en de opstanding — (...) de geest van ieder mens zodra hij dit sterfelijke lichaam heeft verlaten (...) wordt huiswaarts gevoerd naar die God die hem het leven heeft geschonken.

'(...) En dan zal het geschieden dat de geest van hen die rechtvaardig zijn, wordt ontvangen in een staat van geluk die het paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin hij van al zijn moeiten, en van alle zorg en droefenis zal uitrusten' (Alma 40:11-12).

Mijn jonge vriend sloot zijn ogen,

Christus zei tot de treurende Marta: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven' (Johannes 11:25-26).

bedankte me oprecht en gleed stiltes weg naar het paradijs waarover we hadden gesproken.

Overwinning op het graf

Laat de arts Lucas de ervaring van Maria en de andere Maria beschrijven toen zij het tuingraf naderden:

'Zij vonden de steen van het graf afgewenteld, (...)

'(...) en toen zij er ingegaan waren,

vonden zij het lichaam van de Here Jezus niet.

'En het geschiedde, terwijl zij daarover in verlegenheid waren, dat, zie, twee mannen in een blinkend gewaad bij haar stonden.

'En zij zeiden (...) tot hen: Wat zoekt gij de levende bij de doden?

'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Lucas 24:2-6).

Dat verkondigt het christendom met kracht. De zekerheid van de opstanding schenkt iedereen de vrede die alle verstand te boven gaat. Het schenkt troost aan degenen wier dierbaren in de velden van Vlaanderen liggen, of in de diepten der zee verdronken zijn, of rusten in het nietige Santa Clara. Het is een alomvattende waarheid.

Als de minste van zijn discipelen geef ik mijn persoonlijk getuigenis dat de dood is overwonnen, dat de overwinning op het graf is behaald. Mogen de woorden, geheiligd door Hem die ze vervuld heeft, bij iedereen bekend worden. Vergeet ze niet. Koester ze. Houd ze in ere. *Hij is opgewekt.* ■

Uit "Hij is opgewekt", Liahona, april 2003, pp. 2-7.

IK MOET GEWOON NAAR DE tempel

Een ongeluk, dagen en nachten in een bus, lange boottochten, en hoge reiskosten weerhielden deze Braziliaanse broeder er niet van om naar de tempel te gaan.

Michael R. Morris

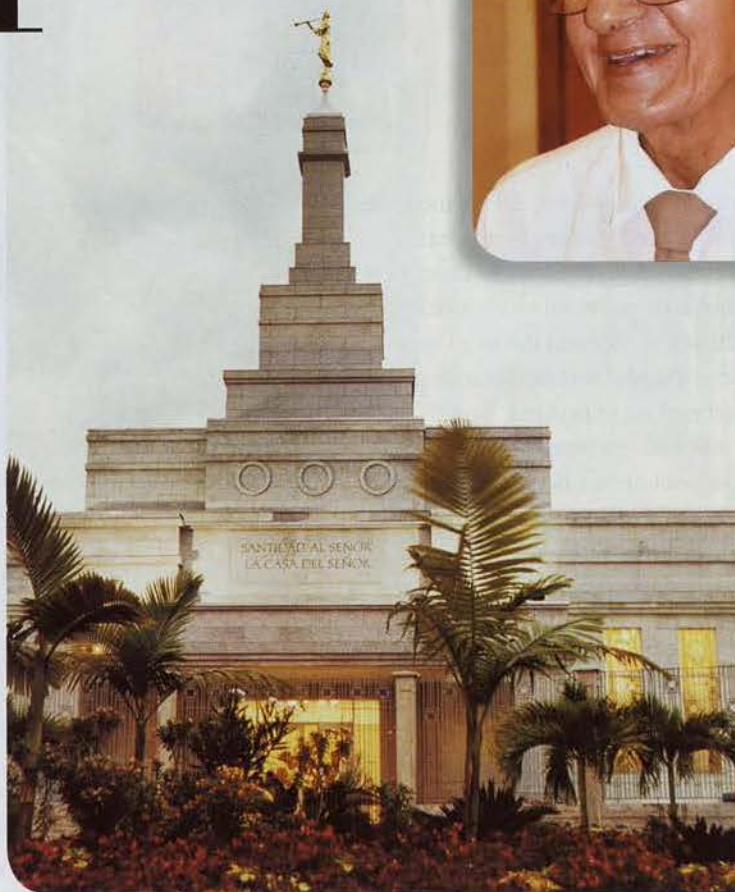
Kerkelijke tijdschriften

José Gonçalves da Silva werd wakker toen mensen zijn naam riepen. Het was donker en hij had geen idee waar hij was.

'Ik sliep toen de bus kantelde', herinnert José zich het ongeluk dat vroeg in de ochtend in januari 2008 plaatsvond. 'Niemand wist waar ik was, omdat ik achterin de bus onder de bagage lag. Een paar broeders vonden mij toen ze de koffers begonnen op te rapen.'

Toen de buschauffeur de macht over het stuur verloor op een smalle, bochtige weg door het dichte regenwoud in het zuiden van Venezuela waren José en andere heiligen der laatste dagen uit Manaus (Brazilië) halverwege hun driedaagse reis naar de Caracastempel (Venezuela). José kwam er met een paar builen en schrammen vanaf, maar verschillende broeders en zusters moesten naar het ziekenhuis.

'Je kunt beter maar niet meer naar de tempel gaan', zeiden bezorgde familieleden tegen José, die tachtig was toen het ongeluk plaatsvond. Onverschrokken verklaarde hij echter: 'Ik moet gewoon naar de tempel. Als de Heer het toestaat, ga ik weer.'

De Caracastempel (Venezuela).

Hij begon onmiddellijk te sparen voor zijn vierde reis naar Caracas, die hij begin 2009 maakte. Deze tweedaagse busreis is voor broeder Gonçalves da Silva gemakkelijk vergeleken met de drie reizen die hij eerder maakte naar de São Paulotempel. Jarenlang was de São Paulotempel, die duizenden kilometers ten zuidoosten van

Manaus staat, de dichtstbijzijnde tempel voor deze stad met twee miljoen inwoners in de noordelijke staat Amazonas. In 2005 ging Manaus deel uitmaken van het tempeldistrict Caracas.

Toen we nog naar São Paulo reisden, 'namen we hier in Manaus de boot, waarop we in vier dagen naar Pôrto Velho, de hoofdstad van de staat Rondônia, voeren', zegt José. 'Daarna zaten we nog vier dagen in de bus naar São Paulo. Mijn vrouw is geen lid van de kerk, en toen ik in 1985 voor de eerste keer naar de tempel ging, ben ik alleen gegaan. Ik heb een nacht op het busstation in Pôrto Velho doorgebracht, omdat ik te laat aankwam en de bus al weg was. De volgende morgen vervolgde ik mijn reis naar São Paulo. Het was een mooie ervaring, maar ik was wel moe toen ik arriveerde.'

Hij werkte drie lange dagen in de tempel, waarna hij de reis van acht dagen terug naar huis maakte. Hij heeft een pensioentje en doet er een jaar over om zoveel opzij te leggen dat hij de tempelreis kan betalen.

'Het is een offer, maar dat is het dubbel en dwars waard', zegt broeder Gonçalves da Silva, die veel plaatsvervangend werk voor zijn familie heeft gedaan. 'Ik voelde mij blij verheugd op de dag dat ik mij voor mijn vader liet dopen, iemand

Boven: De Rio Negro, waar José Gonçalves da Silva zijn achtdaagse reis naar de São Paulotempel begint.

Onder: Broeder Gonçalves da Silva tijdens de reis van twee dagen naar de Caracastempel. Hij zegt dat dienen in het huis des Heren het offer van de reis meer dan waard is.

zich voor mijn moeder lieten dopen, en ik mijn vader vertegenwoordigde toen mijn ouders werden verzegeld. Het was een bijzonder geestelijke ervaring. Al mijn broers en zussen zijn al overleden, maar ik heb het werk voor hen in de tempel gedaan.

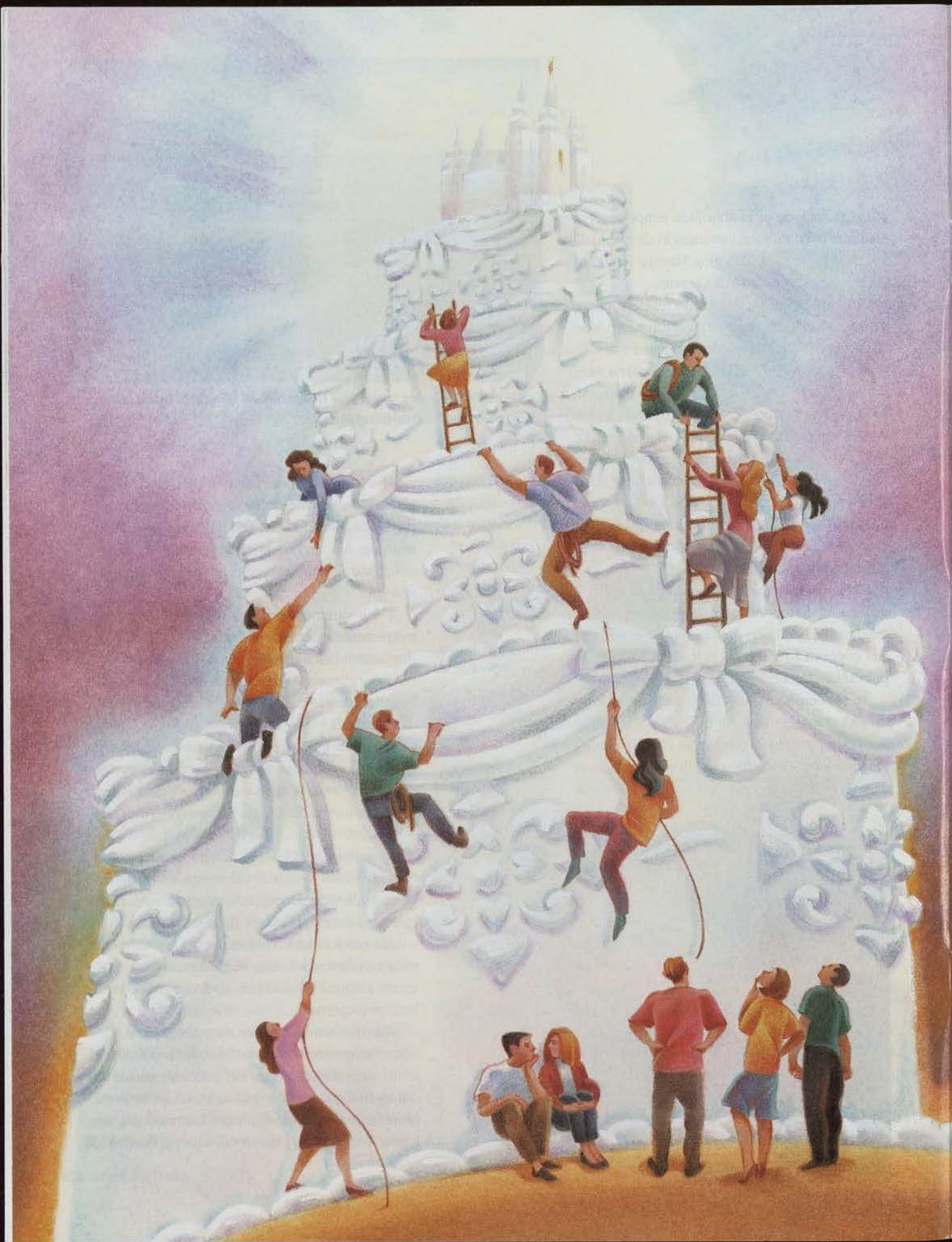
José is van mening dat de offers die deze verre tempelreizen met zich meebrengen de heiligen der laatste dagen in Manaus leren dankbaar te zijn voor de tempel die op een dag in Manaus in gebruik zal zijn. 'Ik wacht in spanning op die dag', zegt hij.

Toen José in 1980 tot de kerk toetrad, was er een kleine gemeente met twintig leden in Manaus. Sindsdien heeft de groei van de kerk daar een vlucht genomen. Er zijn nu 50 duizend leden in acht ringen.

'Toen ik in 2007 hoorde dat er een tempel in Manaus kwam, huilde ik van vreugde. Ik bad de Heer dat ik lang genoeg zou mogen leven om de eerstepadesteking mee te mogen maken.' Die volgde een jaar later. Nu bidt hij dat hij de opening van de tempel mag meemaken en dat zijn vrouw zich zal laten dopen, zodat ze zich kunnen laten verzegelen.

'We weten niet wanneer we zullen sterven, maar we moeten voorbereid en blij zijn als die tijd komt', zegt Gonçalves da Silva. 'Ik kijk ernaar uit om in de tegenwoordigheid van mijn Vader in de hemel en mijn Heiland, Jezus Christus, terug te keren. Tempelwerk bereidt mij voor op die dag.' ■

Ouderling
Lance B. Wickman
van de Zeventig

Vertrouwenstoetsen

van angst naar geloof in de huwelijkskeuze

Na 1964 te zijn afgestudeerd werd ik benoemd tot officier in het Amerikaanse leger. Ik gaf mij op voor de opleiding tot commando. Commando's krijgen een loodzware opleiding in crisisbeheersing en tactische manoeuvres. Het doel is hoogopgeleide officieren en onderofficieren voort te brengen.

Mijn commando-opleiding bestond uit een aantal 'vertrouwenstoetsen', zoals de kaderofficier ze noemde, die tot doel hadden onze lichamelijke kracht, ons uithoudingsvermogen en onze moed op de proef te stellen. Ik heb het over zware hindernisbanen, over met ijs bedekte rotsformaties van dertig meter of hoger beklimmen en abseilen, over 's nachts door moerassen met kaaimannen en giftige slangen ploeteren, en over nachtelijke oefeningen kompaslezen in onherbergzaam terrein — om maar een paar van die toetsen te noemen. Het doel van deze vertrouwenstoetsen was de commando's te leren dat ze onder moeilijke omstandigheden of in het heetst van de strijd tot meer in staat waren dan ze dachten. Onze leiders leerden ons vertrouwen in onszelf en onze opleiding te hebben. Meer dan eens heb ik als we onder vuur lagen baat gehad bij de lessen die de vertrouwenstoetsen mij op de commando-opleiding hadden geleerd.

Ons hele leven krijgen we te maken met andere, belangrijkere vertrouwenstoetsen dan die ik op mijn opleiding doorstond. Dan worden we niet zozeer getoetst op vertrouwen in onszelf maar op vertrouwen in wat we ontvangen

door de Geest Gods. Profeet op profeet hebben ons voorgehouden om niet te vergeten wat we weten — om vertrouwen in de Heer te blijven stellen. Toen Jakob weer het geloofsvuur probeerde te ontsteken in zijn volk, zei hij herhaaldelijk tegen hen: *'Ik weet dat gij weet'* (2 Nephi 9:4, 5; cursivering toegevoegd). Paulus was nog openhartiger: *'Gooi dat vertrouwen nu niet overboord, het wordt zo rijk beloond!'* (Hebreeën 10:35, Willibrordvertaling; cursivering toegevoegd). De toekomst is voor iedereen onzeker. Maar als we niet terugdeinzen en vertrouwend op wat we al weten, zien we de toekomst in geloof tegemoet. We houden goede moed. We geven blijk van groot vertrouwen.

Een van de belangrijkste vertrouwenstoetsen van dit leven doet zich gewoonlijk voor in de jongvolwassenentijd. Dat is de huwelijkskeuze. Er is geen keuze die deze generatie jongvolwassenen meer zorgen baart. Het is een onderwerp dat tot veel ongerustheid leidt.

Trouwangst

Ik weet niet precies welke redenen er allemaal meespelen, maar dit zijn er in elk geval een paar:

- **Het comfortabele groepsgevoel.** Veel jongvolwassenen zetten zichzelf wat hun partnerkeuze betreft 'buitenspel' doordat zij te veel in groepsverband doen. Sommigen denken ten onrechte dat als ze naar activiteiten gaan

Groepsactiviteiten bieden iemand niet de gelegenheid om het karakter en de persoonlijkheid van een speciaal iemand nader te leren kennen, wat juist heel belangrijk is om een verstandige keuze te kunnen maken.

waar zowel mannen als vrouwen komen, ze het ziftingsproces hanteren dat zo belangrijk is om een eeuwige huwelijkspartner te vinden. Maar dat is niet zo. Groepsactiviteiten bieden iemand niet de gelegenheid om het karakter en de persoonlijkheid van een speciaal iemand nader te leren kennen, wat juist heel belangrijk is om een verstandige keuze te kunnen maken.

- **De angst een fout te maken.** De echtscheidingsstatistieken liegen er niet om. Sommige jongvolwassenen hebben het leed van een echtscheiding van dichtbij meegemaakt toen het huwelijk van hun ouders of goede vrienden strandde, of misschien zijn ze zelf door een scheiding gegaan. Ze zijn keihard met de trauma's geconfronteerd die een scheiding met zich meebrengt. Soms zijn ze huiverig om aan een huwelijk te beginnen, bang dat ze de verkeerde persoon zouden kiezen.
- **Terugschrikken voor verantwoordelijkheid.** Ten minste een klein aantal heeft er moeite mee om hun verlangens en interesses te laten samensmelten met die van een ander. Een dergelijke egoïstische houding kan de huwelijkskeuze op de lange baan schuiven.

Foutieve denkpatronen

Wat de reden van de angst voor een huwelijk ook mag zijn, het leidt in meer of mindere mate tot foute denkpatronen, tot het 'overboord gooien' van iemands zelfvertrouwen. Dat leidt er vervolgens toe dat iemand geen verantwoordelijkheid neemt en de keuze voor zich uit schuift. Zelfs als een dergelijke angst geen sta-in-de-weg is voor een huwelijk kan die toch tot andere fouten leiden. Sommigen zijn bijvoorbeeld geneigd de huwelijkskeuze zuiver geestelijk te benaderen. In plaats van zelf verantwoordelijkheid voor hun keuzeproces te nemen, wachten ze af tot ze een 'teken' krijgen dat vergelijkbaar is met de goddelijke boodschap op de muur, de splijtende Schelfzee of een ander metafysisch verschijnsel dat hen zonder twijfel laat weten dat die of die 'de ware' is.

Anderen laten de beslissing over aan een ander. Een ringpresident aan de Brigham Young University heeft mij verteld dat het vaak genoeg voorkomt dat vrouwen afgaan op de mening van hun huidige vriendje dat hij 'de ware' is. Anderen verlaten zich op de mening van een ouder — vaak de vader — die in het verleden beslissingen voor hen heeft genomen. In beide gevallen geeft men de verantwoordelijkheid voor de belangrijkste keuze die men in dit leven maakt uit handen.

Raad van ouders, bisschoppen en andere welwillende personen kan zijn waarde hebben. Maar uiteindelijk kan — en behoort — niemand je te vertellen wat je moet doen. De keuze van de huwelijkspartner is een hoogst-persoonlijke beslissing.

'Gooi dat vertrouwen nu niet overboord, het wordt zo rijk beloond!' Vergeet niet dat we, zagezegd, gemaakt zijn om verliefd te worden. Maak het niet moeilijker dan het is! *Bedenk wat je weet*, en stel vertrouwen in je hemelse Vader en de positie die je geniet als zijn zoon of dochter.

Advies voor de verkeringstijd

De verkeringstijd is de tijd om elkaar beter te leren kennen. Het is de tijd om bekend te raken met iemands interesses, gewoonten en kijk op het leven en het evangelie, de tijd waarin je elkaar vertelt over je ambities en dromen, je verwachtingen en angsten, de tijd waarin je iemands toewijding aan het evangelie toetst.

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen had het laatst over een teruggekeerde zendeling die uitging met een speciale jonge vrouw. Hij mocht haar erg graag en overwoog ernstig om haar ten huwelijk te vragen. Dit was nadat president Gordon B. Hinckley (1910–2008) vrouwen had aangeraaden slechts één paar oorbelletjes te dragen. De jongeman wachtte geduldig af, zei ouderling Bednar, tot de jonge vrouw het extra paar oorbelletjes afdeed. Maar dat gebeurde niet. Om deze en andere redenen verbrak hij met een bezwaard hart de verkering.

Over deze ervaring zei ouderling Bednar: 'Je vindt misschien dat de jongeman te kritisch was of dat het dwaas of fanatiek is om een beslissing van eeuwig belang gedeeltelijk te baseren op zo'n ogenschijnlijk kleine kwestie. Misschien heb je er moeite mee, omdat het voorbeeld over een jonge vrouw gaat die niet naar de raad van de profeet luisterde, en niet over een jongeman. [Maar laat mij je dan uitleggen dat] het niet om de oorbelletjes ging!'¹

Ik heb nog een tip. Waak ervoor om je in je verkeringstijd niet al te veel te laten leiden door wat de afvinkmethode wordt genoemd. Daar bedoel ik mee dat je je beslissing niet louter moet baseren op of iemand een voltijd-zending heeft vervuld of een bepaalde functie in de wijk vervult. Die zaken zijn doorgaans indicaties van iemands toewijding, getrouwheid en integriteit. Maar niet altijd. Daarom moet je elkaar beter leren kennen. Leer iemands

karakter en gevoelens kennen, niet alleen zijn of haar 'staat van dienst' in de kerk.

Daaruit volgt dat je ook niet te kritisch op iemand moet zijn vóór je hem of haar leert kennen. Ondoordachte negatieve beoordelingen kunnen net zo verkeerd en misleidend zijn als ondoordachte positieve beoordelingen. Wees net zo alert op ruwe diamanten als je op je hoede bent voor een dun laagje goud.

Erover bidden

Pas als je de relatie geruime tijd van alle kanten hebt bekeken en die goed hebt overwogen, dien je om een bevestiging te bidden. Vergeet niet dat het huwelijk, net als met alle andere belangrijke beslissingen, *jouw keuze* is. De Heer verwacht van *jou* dat je *jouw* gezonde verstand gebruikt. Hij zei niet voor niets tegen Oliver Cowdery: 'Zie, u hebt het niet begrepen; u hebt verondersteld dat Ik het

EEN PARTNER KIEZEN

Bij de partnerkeuze is het noodzakelijk dat je nadenkt over (...) de persoon met wie je door het leven wilt gaan. Je ziet ongetwijfeld in hoe noodzakelijk het is om te letten op deugden als eerlijkheid, loyaliteit, kuisheid en eerbied.'

President David O. McKay (1873–1970), *Leringen van kerkpresidenten: David O. McKay* (2003), p. 149.

Je moet elkaar leren kennen. Leer iemands karakter en gevoelens kennen, niet alleen zijn of haar 'staat van dienst' in de kerk.

u zou geven, terwijl u niet verder dacht dan alleen Mij te vragen' (LV 9:7). Als jij jouw deel doet door een gepaste verkeringsstijd door te maken en een voorlopige beslissing te nemen, vertrouw er dan op dat je hemelse Vader je gebed zal beantwoorden.

De Heer verwacht van je dat je je gezonde verstand gebruikt. Hij verwacht van je dat je vertrouwt op je aangeboren gevoelens van aantrekking die horen bij de man-vrouwrelatie. Als je je aangetrokken voelt tot iemand van het andere geslacht, een aanmerkelijke periode vriendschap — verkering — met hem of haar hebt, en je je ervan overtuigd hebt dat hij of zij dezelfde waarden heeft en iemand is met wie je van harte de intiemste van alle relaties wilt aangaan — leg dan de kwestie voor aan je hemelse Vader. En als de hemelen zwijgen, als je geen tegenstrijdige gevoelens hebt, zou dat wel eens zijn manier kunnen zijn om je te laten weten dat Hij geen bezwaar heeft tegen je keuze.

Heb vertrouwen in de Heer

Er zijn vele jaren verstreken sinds die zware opleiding tot commando. Mijn soldatenleven en de vertrouwenstoetsen waar ik voor kwam te staan, liggen ver achter mij. Maar de herinnering aan die lessen blijft. We kunnen de problemen van het leven aan, en zelfs veel doeltreffender dan we voor mogelijk houden. Waar het om draait is dat we gebruik maken van wat we al weten.

'Gooi dat vertrouwen nu niet overboord, het wordt zo rijk beloond!' Heb vertrouwen in wat je weet! Dan zul je je eigen vertrouwenstoetsen moedig en glansrijk doorstaan, en zal de Heer je zeker op je pad leiden. ■

Naar een toespraak op 25 september 2007 gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University-Idaho.

NOOT

1. David A. Bednar, 'Vlug van begrip', *Liahona*, december 2006, p. 17.

PRIORITEIT GEVEN AAN HET tempel- huwelijk

Vitali en Ekaterina Sjmakow

Vitali: Toen ik een paar maanden van zending terug was, werd ik gevraagd als raadgever voor een plaatselijke jeugdconferentie. Steven C. Smith, president van het zendingsgebied Novosibirsk riep mij binnen. Ik verwachtte een nieuwe roeping of een of ander formeel gesprek. In plaats daarvan vertelde president Smith mij dat hij mij graag met iemand wilde laten kennismaken — een jonge vrouw die onlangs haar zending had voltooid en terug naar huis zou gaan in een ander deel van Rusland, maar die tijdens de conferentie nog in de stad zou zijn.

Ik had Katja nog nooit eerder gezien, maar toen ik op de conferentie arriveerde, stelde ik mezelf voor, waarna we kort met elkaar praatten. Later op de avond vroeg ik Katja ten dans. De volgende dag vroeg ik haar nog een keer.

Katja: Toen ik opgroeide, kende ik niet veel jonge, alleenstaande priesterschapsdragers, maar ik hoopte altijd dat de Heer in een goede man zou voorzien met wie ik kon trouwen. Ik had geen idee hoe of wanneer, maar ik vertrouwde op de Heer en zijn beloften.

Na mijn zending vroeg men mij om als chaperonne op een jeugdconferentie op te treden. Toen ik Vitali op de conferentie zag, was ik gelijk geïnteresseerd in hem. We hadden drie onvergetelijke dagen samen op de conferentie.

Voor mij stond het al snel vast dat Vitali de man was met wie ik wilde trouwen. Uiteraard heeft niet iedereen al zo snel een dergelijk gevoel. Hoe wisten we dus dat we de juiste weg waren ingeslagen? Ik had op mijn zending geleerd hoe ik de Geest kon herkennen en zijn leiding met vertrouwen

op te volgen. Toen ik dus het gevoel kreeg dat ik Vitali beter moest leren kennen, besloot ik gehoor te geven aan dat gevoel.

Ik weet dat de Geest ons zal leiden als we zijn gezelschap zoeken. Het is van belang dat we ons pad niet gaan vergelijken met dat van anderen — de Geest zal ons waarschijnlijk niet op een en dezelfde manier inspireren — maar als we de Geest volgen, kunnen we er zeker van zijn dat we ons op het goede pad bevinden.

Obstakels overwinnen

Vitali: In die drie dagen besepte ik dat ik een bijzondere vrouw had ontmoet. Ik was teleurgesteld toen de conferentie voorbij was en Katja en ik afscheid namen. Gelukkig zou er de volgende maand een conferentie voor jonge alleenstaanden zijn. Ik keek er vanaf de eerste minuut naar uit.

Die conferentie was gewoonweg geweldig. Katja en ik hebben elkaar daar een stuk beter leren kennen. Aan het eind hebben we telefoonnummers uitgewisseld en zijn we naar onze respectieve steden teruggereisd.

In de daaropvolgende weken hielden we contact, hoofdzakelijk via de telefoon en sms. (Ik denk dat ik in minder dan een maand sneller op mijn mobiel kon typen dan de meeste mensen op een laptop!)

Katja woonde in Jekaterinaburg, per trein elf uur reizen van waar ik woonde in Omsk (Siberië). Niettemin wilden we elkaar heel graag weerzien. Dus reisden we in de weekenden geregeld naar elkaar toe. Ik ging het ene weekend naar haar toe, en een paar weken later, kwam zij naar mij toe. Als ik bij Katja

was, logeerde ik bij vrienden van haar in de stad, en als ze mij bezocht, logeerde ze bij vrienden van mij in de stad. We brachten dan ook vaak tijd door met die vrienden.

Katja: Elf uur kan dan een lange reis lijken, maar voor Rusland is dat maar een korte wandeling! Vanwege de afstand zagen we elkaar

Vitali en Ekaterina (Katja) Sjmakow zijn respectievelijk in Omsk en Jekaterinaburg (beide in Rusland) geboren. Beiden werden in hun jeugd lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en beiden vervulden een zending — Vitali in het zendingsgebied Praag (Tsjechië) en Katja in het zendingsgebied Novosibirsk (Rusland). Ze zeggen dat hun bekering hun ogen opende voor de haalbaarheid van een gelukkig, evenwichtig, bevredigend leven en dat hun zendingen het verlangen versterkte om een evangeliegericht gezin te stichten, te beginnen met een tempelhuwelijk. Dit is hun verhaal.

niet zo vaak als we zouden willen. We zagen elkaar maar eens in de zoveel weken en trokken dan twee of drie dagen met elkaar op, voordat een van beiden weer naar huis moest. Vaak hadden we veel langer bij elkaar willen blijven en was het moeilijk om afscheid te nemen. Maar omdat we zoveel moeite deden om elkaar te zien, koesterden we elke minuut dat we bij elkaar waren. Daar onze relatie zich bleef verdiepen, begonnen we uit te kijken naar de tijd dat we geen afscheid meer van elkaar zouden hoeven nemen.

Onze afspraken waren interessant en gevarieerd: we maakten fietstochtjes en reden

paard, gingen naar museums, lazen in de Schrift, kookten, gingen wandelen in het park (in één park hebben we zelfs gedanst), en gingen naar een weeshuis om kinderen te helpen en met ze te spelen.

Elke keer als we elkaar zagen, deden we iets nieuws, en dat schonk ons veel plezier. Ik vond het knap hoe Vitali steeds weer met iets nieuws op de proppen kwam. Doordat er veel variatie in zat leerden we elkaar echt goed kennen.

Vitali: Ik was student en kon mij echt geen grote evenementen veroorloven. Ik besteedde

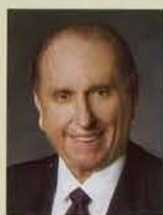
gevraagd, vroegen sommige vrienden mij hoe ik met haar kon trouwen zonder eerst te weten of we wel persoonlijk bij elkaar pasten. Zij gingen ervan uit, zoals ook kennissen van Katja deden, dat de enige manier om elkaar echt te leren kennen was om eerst een flinke tijd samen te gaan wonen.

Ik zei hun dat je echt niet met iemand hoeft samen te wonen om hem of haar te leren kennen. Ik probeerde mijn vrienden ook op een begrijpelijke manier duidelijk te maken dat ik erover gebeden had en een antwoord had gekregen dat ik met Katja moest trouwen. Omdat ik gebeden had over mijn beslissing was ik niet bang voor een huwelijk. Ik vond het juist spannend en had het gevoel dat er zich een heel nieuw leven aan mij ontvouwde. Niemand heeft dit standpunt ooit bestreden of bekritiseerd. Sterker nog, ze steunden mij in mijn beslissing.

Katja: Toen Vitali mij een aanzoek deed, zagen mijn ouders een huwelijk op korte termijn niet zitten. Zij vonden het veel te vroeg voor een verloving en dat ik Vitali nog veel beter moest leren kennen. Mijn werkgever zei hetzelfde en voegde daaraan toe: 'Je moet eerst een tijdje samenwonen, voordat je een dergelijke belangrijke beslissing kunt nemen.'

Ik vind het jammer dat mensen zo over het huwelijk en het gezin denken. Ik denk dat ze niet begrijpen hoe gelukkig een echtpaar kan zijn als het in de tempel wordt verzegeld. De diepe liefde en het grote geluk die Vitali en ik bij ons huwelijk voelden, namen zelfs nog toe door de kennis dat we voor eeuwig aan elkaar waren verzegeld.

Vitali: Katja en ik trouwden op 25 februari 2006 in Omsk. (Eerst of uitsluitend een godsdienstig huwelijk sluiten — bijvoorbeeld een tempelhuwelijk — is in Rusland, en in veel andere landen, niet toegestaan.) De volgende morgen gingen we op weg naar de Stockholmtempel. We vlogen in drie uur van

HOUD EEN EEUWIG PERSPECTIEF VOOR OGEN

Houd een eeuwig perspectief voor ogen. Zorg dat je toekomstplannen een tempelhuwelijk bevatten. Er is geen liefvoller tafereel, geen heiliger moment, dan op die uiterst bijzondere dag van je huwelijk. Dan en daar vang je een glimp op van celestiale vreugde. Wees op je hoede: laat verleiding je niet van die zegening beroven.'

President Thomas S. Monson, 'Weest een voorbeeld', *Liahona*, mei 2005, p. 113.

bijna al mijn geld aan de reis naar Katja en mijn telefoonrekening. Maar weinig bestedingsruimte wilde nog niet zeggen dat onze tijd samen saai en nutteloos was. In feite kostten onze beste afspraken ons geen roebel.

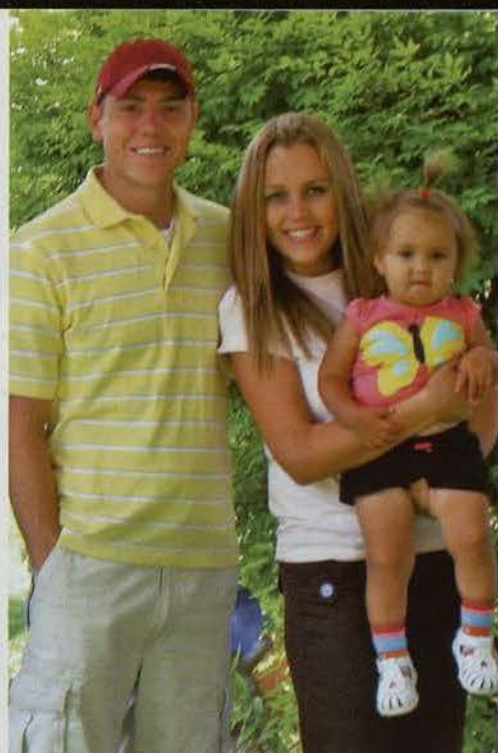
Het zal misschien vreemd klinken, maar ik wilde zien hoe Katja zich bij kinderen gedroeg, dus gingen we naar een weeshuis. En dat gold ook voor veel van onze andere afspraken: we probeerden zoveel mogelijk over elkaar te weten te komen.

Op 's Heren wijze leven

Vitali: Zoals in zoveel landen gaan ook de mensen in Rusland eerst samenwonen vóór ze trouwen. Nadat ik Katja ten huwelijk had

Links: De Sjmakows op de dag van hun verzegeling in 2006; hun reis naar de Stockholmtempel duurde dertig uur. Rechts: De Sjmakows hebben nu een dochtertje. Katja zegt: 'Ik wil dat ze op een dag in de tempel trouwt, en het beste voorbeeld dat we haar daar in kunnen geven is liefdevolle levensgezellen en ouders te zijn.'

Omsk naar Moskou, waar we de rest van de dag doorbrachten. Toen namen we de nachttrein naar Sint Petersburg. Daar namen we met andere heiligen der laatste dagen de bus die ons in acht uur naar Helsinki bracht. Voor het laatste deel van de reis namen we de veerboot naar Stockholm, een overtocht van elf uur.

Eindelijk kwamen we bij de tempel aan.

Voor sommige mensen zal zo'n lange reis een bezoeking lijken, maar voor ons was onze reis door Europa in veel opzichten een geweldige huwelijksreis.

1 maart 2006, de dag van onze verzegeling, was een fantastische dag — een dag van vrede en zekerheid. Ik wist dat de persoon van wie ik de hand vasthield de persoon was met wie ik de eeuwigheid wilde doorbrengen. Die gedachte vulde mij met grote vrede en dankbaarheid jegens mijn hemelse Vader dat Hij mij zijn dochter als vrouw toevertrouwde. Ik voelde me dicht bij Hem dan ooit tevoren.

Christelijke eigenschappen zien

Katja: Vitali en ik hebben nu een dochtertje. Zij is in één woord geweldig. Ik wil dat ze op een dag in de tempel trouwt, en het beste voorbeeld dat we haar daar in kunnen geven is liefdevolle levensgezellen en ouders te zijn.

Ik hoop dat het haar lukt om een goede priesterschapdrager met vele christelijke eigenschappen te vinden. Het zijn eigenschappen die ik ook in Vitali zag en die mij ertoe brachten om met hem te trouwen.

Waarom viel ik op Vitali? Hij is uiteraard knap en intelligent, en hij weet hoe hij een vrouw het hof moet maken. Maar dat waren niet de hoofdzaken. Hij had wat ik de 'ogen van een discipel van Christus' noem. Er ging licht van hem uit. Hij is een rechtschapen priesterschapdrager.

Vitali: Natuurlijk is het geweldig om met iemand getrouwd te zijn die er goed uitziet. Maar als we alleen maar oog hebben voor het uiterlijk, zullen we blind zijn voor de belangrijkste eigenschappen — persoonlijkheid, geestelijkheid en andere kwaliteiten die er in een goed huwelijk echt toe doen.

Ik beseft dat het voor sommige jonge alleenstaanden niet makkelijk is om een partner in de kerk te vinden, omdat er gewoonweg niet veel heiligen der laatste dagen zijn waar ze wonen. Ik voel met ze mee. Niettemin weet ik dat onze hemelse Vader, wat onze omstandigheden ook zijn, de weg zal vrijmaken als we ons deel doen en ons voorbereiden op de verzegeling in de tempel. ■

De zekerheid van de opstanding

President Spencer W. Kimball is op 30 december 1973 aangesteld als twaalfde president van de kerk. President Kimball was een dynamisch leider met veel visie, die aan de wieg stond van een tot dan ongekennde groei in zowel het zendingswerk als het ledental van de kerk. Dit artikel is de weerslag van een toespraak die hij op 4 april 1969 in de algemene conferentie heeft gehouden.

President Spencer W. Kimball (1895–1985)

Enige jaren geleden liepen wij rond kersttijd over de wegen waarover ook Jezus heeft gelopen. We brachten enkele kostbare uren door in wat, volgens de overlevering, de hof van Getsemane is en probeerden ons voor te stellen hoe Hij daar, met zijn kruisiging en opstanding in het verschiet, heeft geleden. We waren op de plaatsen waar Hij heeft gebeden, waar Hij

gevangen werd genomen, waar Hij is berecht en veroordeeld.

Buiten de stadsmuren beklommen we die rotsachtige heuvel met zijn vele hollen, waardoor die enigszins de aanblik heeft van een schedel; men vertelde ons dat dit Golgota was, de plek waar Hij gekruisigd was. We liepen de heuvel aan de andere kant af naar de plek waar de heuvel een steile rotswand vormt en gingen door

een opening ter grootte van een raam een ruw uitgehouwen kelderachtige ruimte binnen. Volgens overlevering heeft in die ruimte het lichaam gelegen.

We brachten enige uren in de kleine tuin nabij het graf door en overdachten daar het evangelieverhaal van zijn begravenis en zijn opstanding, die op deze plek hadden plaatsgevonden. We lazen aandachtig en gebedvol hoe de vrouwen naar het graf waren gekomen, hoe een engel des Heren de steen had weggerold en hoe groot de verbazing was van de lafhartige bewakers.

'Hij is opgewekt'

Het was bijna of we die twee engelen in blinkend gewaden zagen staan en tegen Maria hoorden zeggen: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden?'

'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'

De Heer had voorzeggd dat de 'Zoon des mensen moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derden dage opstaan' (Lucas 24:5–7).

We dachten aan dat gesprek tussen Maria, de engelen en de Heer:

'Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn

Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.'

Zij keerde zich om en 'zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

'Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

'Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!

'Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God' (Johannes 20:13-17). (...)

Betekenis van Pasen

Soms lijkt de viering van bijzonder gebeurtenissen te worden beïnvloed door het alledaagse, en ontgaat ons de diepere achtergrond van de reden voor de viering. Dat is het geval bij Pasen, wanneer we ons de feestdag laten welgevalen zonder de diepe betekenis van de opstanding van de Heer te gedenken. Hoe ongelukkig moeten ze wel niet zijn, wie het godschap van Christus, het zoonschap van de Meester, negeren. We hebben echt te doen met wie het grote

wonder van de opstanding 'niets dan een subjectieve ervaring van de discipelen noemen in plaats van een werkelijke historische gebeurtenis.'

We weten zonder twijfel dat het heeft plaatsgevonden. Christus zei over Zichzelf tegen Nicodemus:

'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben, en gij neemt ons getuigenis niet aan' (Johannes 3:11).

En dan is er nog het getuigenis van Petrus:

'Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt' (Handelingen 2:36).

'Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend (...);

'en de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn' (Handelingen 3:14-15).

Stoutmoedig stonden Petrus en Johannes voor de raad en stelden nogmaals:

'Dan moet aan u allen en het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus, de Nazireër, die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze hier [een genezen man] gezond voor u staat. (...)

'Er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden' (Handelingen 4:10, 12).

Toen de raad de twee apostelen dreigend gebod tot niemand meer te spreken

over of te leren op gezag van de naam van Jezus antwoordden zij: 'Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven.

'Want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben' (Handelingen 4:19-20).

'En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen' (Handelingen 4:33).

Getuigenis van Petrus

Ook wij weten dat de opstanding heeft plaatsgevonden. Petrus sprak tot de raad van vervolgers:

'De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt, die gij hebt gehangen aan een hout en omgebracht; (...)

'En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn' (Handelingen 5:30, 32).

We hebben veel ontzag voor de grote Petrus, die een volledig, onbetwistbaar getuigenis had ontvangen, die op edele wijze de mantel van gezag en leiderschap had aanvaard, en die deelgenoot was geworden van de moed van geïnspireerden en vrijmoedigen. Met welk een kracht gaf hij leiding aan de heiligen en trad hij de wereld met al zijn vervolgers, ongelovigen en moeilijkheden tegemoet. En elke keer dat hij van zijn zekere kennis

getuigde en vrijmoedig de herrezen Heer, de vredevorst, de Heilige Israëls en de Rechtvaardige, de Leidsman ten leven, de Prins en Heiland verkondigde, verheugen we ons in zijn wilskracht tegenover volksmenigten en kerkoversten, autoriteiten die hem het leven konden benemen. Er was geen greintje twijfel meer in Petrus, hij was onaanastbaar, nooit zou hij meer wankelen. Wij kunnen veel zekerheid uit zijn overtuiging putten. (...)

Petrus en Johannes getuigden van de herrezen Heer en zeiden: 'Want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben.'

Getuigenis van Paulus

Het getuigenis van Paulus laat geen ruimte voor twijfel. Hij hoorde de stem van de herrezen Christus:

'Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?' En om er zeker van te zijn met wie hij te doen had, vroeg Saulus: 'Wie zijt Gij, Here?' Waarop hij de verzekering kreeg: "Ik ben Jezus, die gij vervolgt; het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan' (Handelingen 9:4-5, zie SV).

En nu predikte deze zelfde Paulus, die zijn krachten weer herwonnen had, door de priesterschap was gezalfd en van

zijn blindheid was genezen, in de synagogen in Damascus en bracht daar de joden in verwarring 'door te bewijzen, dat deze de Christus is' (Handelingen 9:22).

En later kwam Paulus bij de apostelen in Jeruzalem, waar Barnabas het voor hem opnam en verhaalde 'hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus' (Handelingen 9:27).

Daarna vervolgde Paulus aldus:

'En toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven stond, namen zij Hem af van het hout en legden Hem in een graf.

'Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt;

'en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die thans getuigen van Hem zijn bij het volk. (...)

'En wij verkondigen u, dat God de belofte, die aan de vaderen geschied is, aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus op te wekken. (...)

'En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren' (Handelingen 13:29-31 32, 33-34).

Getuigenis van Joseph Smith

We worden geïnspireerd door het getuigenis van de hedendaagse profeet, Joseph

Smith, over de opstanding. Ouderling George A. Smith citeert uit de laatste openbare toespraak die Joseph in juni 1844 heeft gehouden, slechts enkele dagen vóór hij op brute wijze werd omgebracht:

'Ik ben gereed om voor dit volk te worden opgeofferd; want wat kunnen onze vijanden eigenlijk doen? Alleen het lichaam doden, en hun macht is daarmee ten einde. Blijf standvastig, mijn vrienden; wijk nooit. Probeer uw leven niet te redden, want hij die bang is om te sterven voor de waarheid, zal het eeuwige leven verliezen. Houd vol tot het einde, dan zullen we opstaan en als Goden worden, en regeren in celestiale koninkrijken, prinsdommen en eeuwige heerschappijen'¹ (...)

Vraag en antwoord van Job

Duizenden hebben zich bij het graf van een dierbare hetzelfde afgevraagd als Job: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' (Job 14:14.)

Voor velen is deze vraag ook op bevredigende wijze beantwoord toen

er, als dauw uit de hemel, een grote, heerlijke vrede over hen kwam. En talloze malen hebben zij die de hoop al hadden opgegeven de vrede gevoeld die alle begrip te boven gaat.

En wanneer die diepe zielsrust en die nieuwe zekerheid is neergedaald over het verontruste gemoed en het droeve hart, kunnen die tallozen met Job zeggen:

'Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

'Nadat mijn huid aldus geschon- den is, zal ik [van]uit mijn vlees God aanschouwen,

'die ik zelf mij ten goede aan- schouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien' (Job 19:25-27).

Job had de wens te kennen ge- geven dat zijn getuigenis voor zijn nageslacht in een boek zou worden gedrukt en in steen zou worden gebeiteld. Deze wens is in vervul- ling gegaan, want door zijn grote getuigenis te lezen, hebben velen vrede gevoeld.

Visioen van Johannes

Laat mij tot slot uit het visioen van Johannes de Openbaarder voorlezen:

'En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden wer- den geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken.

'En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken' (Openbaring 20:12-13).

En wanneer de groene lente op de grauwe, doodse winter volgt, verkondigt de gehele natuur de goddelijk- heid van de herrezen Heer, dat Hij de Schepper was, dat Hij de Heiland van de wereld is, dat Hij de Zoon van God is. ■

Bronvermeldingen toegevoegd.

NOOT

1. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 6, p. 500.

Don L. Searle
Kerkelijke tijdschriften

Fiji

George, Alitiana en Ryan Kumar.

De vruchten van geloof

Fiji werd eens beschouwd als een idyllisch toevluchtsoord ver weg van de wereld — een plek waar men de problemen van een jachtige, verstedelijkte levensstijl kon ontvluchten. Dat is echter verleden tijd. Het vliegtuig, de satelliet en de wereldhandel hebben nu het moderne leven met al zijn problemen die elders in de wereld worden gevonden op Fiji geïntroduceerd. De leden van de kerk op Fiji gaan op dezelfde manier met die problemen om als de kerkleden in andere delen van de wereld doen: stipte gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie.

Drie voorbeelden op Fiji geven aan hoe die beginselen het leven van leden vorm geven.

Familie Kumar

George Kumar keek uit naar een manier van leven waarmee hij een productief, moreel leven voor zijn oudste zoon Ryan kon waarborgen. De familie Kumar vond zoveel meer: eeuwige evangeliewaarheden die hen allemaal een nieuwe, gelukkiger manier van leven brachten.

Het evangelie schonk het gezin nieuwe levenskracht, zegt broeder Kumar. 'We brengen meer tijd met elkaar door — tijd voor elkaar, met meer aandacht voor de onderlinge band.' Zij bidden dagelijks als gezin, en de wekelijkse gezinsavond is 'vaste prik', zegt Ryan.

Het was Ryan die de weg naar de kerk baande.

Toen Ryan midden in zijn tienertijd zat, maakte George

Kumar zich zorgen over het pad dat zijn zoon in zijn leven insloeg. Bezorgd dat Ryan en zijn vrienden hun tijd niet productief gebruikten, vond George een manier om zijn zoon te laten omgaan met jonge mensen die zich anders gedroegen. George hoorde van een neef die werkzaam is

op de school van de kerk in Suva dat Ryan voor inschrijving in aanmerking kwam. (Deze kerkschool verzorgt middelbaar onderwijs.)

Toen hij op de kerkschool was begonnen, begon Ryans gedrag te verbeteren. 'Dat kwam door het voorbeeld van de andere scholieren', zegt hij. Daarvoor had hij met zijn vrienden veel tijd besteed aan nutteloze zaken. Maar toen hij het verschil in de scholieren op de kerkschool zag 'verloor ik elk verlangen om die dingen te doen', legt hij uit.

Ryan kreeg een getuigenis van het evangelie, en zijn ouders waren zo blij met de veranderingen in zijn leven dat ze direct toestemden toen hij vroeg of zich mocht laten dopen en bevestigen. Ryan zei zijn oude groep vrienden

vaarwel. Hij had nieuwe gevonden.

Toen hij echter zijn ouders vroeg of zij naar de zendingen wilden luisteren, 'aarzelden we', herinnert George zich. Maar ze konden ook niet ontkennen dat het evangelie Ryan ten goede had veranderd en dat de kerk een goede invloed had. De verandering in Ryans gedrag was zo radicaal dat hij in zijn derde en laatste jaar op de kerkschool gekozen werd tot hoofdmonitor, een eer die meestal alleen ten deel valt aan een scholier die alle klassen van de school heeft doorlopen.

*Een gezin
ontdekt
waarheid,
een ander
gezin groeit in
liefde, en een
jonge vrouw
vertrouwt op
haar geloof.*

Ouderling Michael Kumar werkzaam in het zendingsgebied Salt Lake City Zuid.

Sommige veranderingen in Ryans gedrag kwamen zijn ouders aanvankelijk vreemd voor. Waarom lukte het hen bijvoorbeeld niet om hem op de eerste zondag van de maand iets te laten eten? Maar toen Ryan het doel van vasten uitlegde, begrepen zijn ouders dat de veranderingen in zijn leven dieper gingen dan ze zich hadden gerealiseerd.

Het was Ryans jongere broer, Michael, ook niet ontgaan dat zijn broer veranderd was. Hij luisterde naar het evangelie. 'Ryan begon naar kerkactiviteiten te gaan, en wat mij opviel was dat hij elke keer blij en gelukkig thuiskwam', zegt Michael. 'In feite ben ik zelf naar de zendingen toegestapt. Ik wilde de lessen volgen. Ik wilde gedoopt en bevestigd worden.'

Toen de zendingen na Michaels doop de lessen voor nieuwe leden aan hem gaven, begon zijn moeder, Alitiana, mee te luisteren. Zij sprak erover met haar man en spoedig hadden George en zijn vrouw een eigen getuigenis.

Ryan had in 2006, vlak voordat hij naar het zendingsgebied Wellington (Nieuw-Zeeland) vertrok, het voorrecht om zijn ouders te dopen. En later, voordat Michael op zending ging, had hij het voorrecht om met zijn ouders naar de tempel te gaan. Ouderling Michael Kumar meldde zich in augustus 2008 bij het zendingsgebied Salt Lake City Zuid, kort voordat Ryan terugkeerde uit Nieuw-Zeeland.

Tiende betalen en ook nog een zoon op zending financieel ondersteunen, bleek moeilijk voor de familie Kumar. Het inkomen van broeder Kumar ging helemaal op aan de hypotheek en andere verplichtingen. Ze brachten echter de noodzakelijke offers; het hele gezin zag de noodzaak ervan in. Als broeder Kumar bijvoorbeeld opgewekt zei dat ze die avond de 'normale' maaltijd aten, wist het hele gezin dat er geen vlees op tafel kwam. 'Dat waren de dagen waarop we alleen brood en warme chocolademelk hadden', herinnert Michael zich.

Ryan zegt dat hij dankbaar is voor de offers die zijn ouders brachten. 'Ik zag dat ze de verbonden die ze hadden gesloten waren toegeedaan.'

Ryans jongere broer merkt op dat ze zich sinds hun bekeering 'als gezin beter door beproevingen weten heen te slaan. Onze hemelse Vader staat ons bij.'

De bekeering van het gezin had ook zijn invloed op

anderen. Twee van Ryan en Michaels neven die bij de Kumars in waren komen wonen, besloten ook de zendingenlessen te volgen en lid van de kerk te worden.

De zegeningen die de offers van de Kumars tot gevolg hadden, zijn zowel van stoffelijke als geestelijke aard geweest. Het lukte hen om economischer te leven en meer met hun geld te doen. En toen Michael op zending was gegaan, vond broeder Kumar een nieuwe baan met een hoger salaris, waarmee hij de hypotheek sneller hoopt af te betalen.

Maar de geestelijke zegeningen die de Kumars ontvingen, zijn belangrijker voor hen. George en Alitiana groeien in hun roepingen — hij als quorumpresident ouderlingen de wijk Lami 2, ring Suva-Noord, en zij als tweede raadgeefster in het jeugdwerk van de wijk.

Ryan merkt op dat zijn levensvisie nu hemelsbreed verschilt van die van veel van zijn leeftijdgenoten: 'Ik heb altijd iets te doen — iets om het koninkrijk op te bouwen.' En wat de toekomst betreft, zegt hij, zorgt het evangelie ervoor dat gelovigen 'die vanuit een eeuwig perspectief bezien.'

George en Alitiana Kumar waren beiden bekend met het christendom toen zij kennis namen van het evangelie. Maar ze vonden geen troost in wat hun geleerd was. 'In andere religies' zegt broeder Kumar, 'word je geleerd God te vrezen — om bang voor Hem te zijn. Maar door de verzoening van Jezus Christus maken we nog steeds een kans.'

De Kumars grijpen die tweede kans met beide handen aan.

De familie Naivaluvou

Peni en Jieni Naivaluvou verdubbelden de omvang van hun gezin toen zij vier meisjes uit Vanuatu in huis namen die de school van de kerk op Fiji bezoeken. Maar de Naivaluvous zien dit niet als een offer. Zij vinden dat ze hier ruimschoots voor gezegend zijn. Een van die zegeningen, zo geloven zij, is de uitbreiding van hun gezin, toen Hagoth in januari 2009 geboren werd.

Aan het begin van 2008 hoorden bisschop en zuster Naivaluvou uit de wijk Tamavua, ring Suva-Noord, dat twee jonge scholieren uit Vanuatu een kamer zochten. Dus bekeken ze hun eigen woonsituatie. Hun zoons, Soane (18) en Ross (16), waren op dat moment op Tonga, waar hun vader vandaan komt, alwaar zij op een school van de kerk bezochten. De twee meisjes uit Vanuatu woonden, tegen hoge kosten voor hun ouders, in bij een niet-mormoons

gezin in Suva. De twee meisjes zouden goed gezelschap voor de toen 13-jarige Andrea Naivaluvou zijn; Andrea bezoekt ook de kerk-school en was altijd eerder thuis dan haar ouders, die van hun werk kwamen. Dus besloten broeder en zuster Naivaluvou de twee meisjes uit Vanuatu kosteloos in huis te nemen.

Bisschop en zuster Naivaluvou houden zich niet bezig met wat zij mogelijk hebben moeten offeren om vier nieuwe gezinsleden in huis te nemen. In plaats daarvan zeggen zij dank voor de ontvangen zegeningen.

De meisjes stonden erop bij te dragen in de kosten, maar hun uitgaven waren daarmee toch nog minder dan de helft van wat zij eerder kwijt waren — een zegen voor hun ouders.

In april kwamen er twee andere meisjes uit Vanuatu langs, die zich gelijk op hun gemak voelden bij de familie Naivaluvou thuis. Niet lang daarna vroegen deze twee meisjes of zij daar misschien ook konden komen wonen. De Naivaluvous gaven daar maar wat graag gehoor aan.

Hoe ging het in zijn werk om vier extra meisjes in huis te hebben? 'We hebben zo'n band opgebouwd dat het net lijkt of het onze dochters zijn', zegt bisschop Naivaluvou. The Naivaluvous maakten het vanaf het begin duidelijk dat

Voor: Peni, Jieni en Andrea Naivaluvou. Achter: Soane en Ross Naivaluvou.

Suvatempel (Fiji).

de meisjes deel van het gezin uitmaakten. De vier meisjes uit Vanuatu zijn feitelijk familie van elkaar, maar bij de Naivaluvous thuis behandelden ze elkaar als zussen van dezelfde ouders. Voor Andrea Naivaluvou was het ook 'alsof zij mijn zussen' waren, zegt ze; de oudere meisjes pasten op haar en hielpen haar zelfs met haar huiswerk als dat nodig bleek. De vier meisjes begonnen bisschop en zuster Naivaluvou *Ta* en *Na* te noemen — 'pa' en 'ma' in Fijisch.

Misschien is dit wel de eerste keer, zegt zuster Naivaluvou, dat meisjes uit Vanuatu die de kerkschool bezoeken, inwonen bij een gezin dat lid is van de kerk. De vader van een van de meisjes heeft toen hij op bezoek was zijn dank uitgesproken jegens de Naivaluvous voor de liefde die zij zijn dochter betonen.

Zuster Naivaluvou legt uit dat een van de meisjes, de dochter van een districtspresident op Vanuatu, een groot voorbeeld was voor het gezin dankzij haar grote geloof; bisschop Naivaluvou zegt dat haar voorbeeld zijn gezin geholpen heeft om consequenter in schriftstudie en gezinsgebed te zijn.

Het echtpaar zegt dat het stoffelijk gezegend is, omdat zij met anderen hebben gedeeld. Ze hebben meer met hun geld kunnen doen. En zuster Naivaluvou gelooft dat de zegen dat ze na dertien jaar weer zwanger was, terug is te voeren is op hun bereidwilligheid om anderen in hun liefde te laten delen.

Toen de twee zoons van de Naivaluvous aan het eind van het schooljaar van Tonga naar huis kwamen, sloten ook zij de jonge vrouwen direct in hun hart. Maar misschien kan het Soane niet kwalijk worden genomen dat hij de meisjes niet precies als zussen zag. Want hij werd aangewezen als begeleider van een van de jonge vrouwen naar het schoolbal. Hij kweet zich als een heer van deze taak.

Welk advies zou Asenaca Ramasima (rechts) aan andere jongeren geven? 'Blijf trouw aan het evangelie en luister altijd naar je ouders. Je denkt misschien dat je het beter weet dan zij, maar het is aannemelijker dat zij zaken begrijpen die jij nog niet hebt geleerd.'

Toen het schooljaar er op zat voor de vier meisjes en zij eind 2008 naar Vanuatu terugkeerden, viel het afscheid allen zwaar, herinnert bisschop Naivaluvou zich. Het was alsof hij en zijn vrouw vier dochters vaarwel zeiden. En toen het nieuwe schooljaar in 2009 aanving, waren de Naivaluvous wat blij dat zij hun vier 'dochters' weer konden verwelkomen — en nog twee meer.

Met slechts vier slaapkamers beschikbaar, zullen sommigen zich afvragen hoe ze plaats wisten te maken voor zes jonge vrouwen en hun eigen dochter en de nieuwe baby bovendien. Maar de familie Naivaluvou wist daar zonder moeite een oplossing voor te vinden.

Het ging per slot van rekening niet om beperkte ruimte. Het was gewoon een kwestie van het uitbreiden van hun cirkel van liefde.

Asenaca Ramasima

In 2008 kreeg Asenaca Ramasima twee onderscheidingen, waarschijnlijk de twee belangrijkste onderscheidingen die een scholier op de kerkschool in Fiji in de wacht kan slepen. Ten eerste werd ze verkozen tot dux, de beste leerling van de school. Bij die onderscheiding hoorde een studiebeurs. Maar ze ontving ook de 'Leeuw des Heren'-onderscheiding, uitgereikt aan een voorbeeldige seminarieleerling. Ze koestert deze tweede onderscheiding zelfs meer dan

de eerste, omdat die haar eraan herinnert hoe ze in haar eigen dagelijkse leventje geprobeerd heeft haar geloof in praktijk te brengen.

Het leven heeft Asenaca, hoewel ze pas negentien is, al een fiks portie tegenspoed toebedeeld. En toch straalt ze zoveel vreugde uit — vreugde in de kennis dat ze een eeuwige familie heeft, omdat ze in 2001 in de Suvatempel zijn verzegeld, en vreugde in de kennis dat haar hemelse Vader haar kent en van haar houdt.

Asenaca is de jongste van vijf kinderen, na vier broers. Toen hun vader stierf, herinnert ze zich, riep hun oudste

broer, die toen op zending was, hen allemaal op niet te vergeten dat zij hun vader niet kwijt waren, dat hij altijd dichtbij zou zijn.

Haar broers werden de kostwinners van het gezin, terwijl hun moeder de bindende kracht werd die hen allen bij elkaar hield. De kinderen zijn er alleen maar beter van geworden dat zij het voorbeeld van hun ouders volgen.

'Mijn vader was mijn inspiratie. Hij zei altijd tegen ons: 'Werk hard, werk hard', zegt Asenaca met zachte stem. Haar best doen op school is haar manier om haar vader te eren en haar moeder te helpen. De studiebeurs die hoort

bij de dux-onderscheiding is een waardevolle bijdrage in de kosten van haar eigen opleiding.

Het voorbeeld van haar ouders was het fundament van haar geestelijke opleiding. 'We werden thuis elke dag bijgespijkerd door middel van schriftstudie en de leringen van onze ouders', zegt Asenaca. Haar moeder, voegt ze eraan toe, blijft bouwen aan dit fundament van haar gezin.

Asenaca's eigen geregelde schriftstudie draagt ertoe bij dat zij haar geloof in Jezus Christus sterkt en bijhoudt. Zij maakt tijd vrij voor haar schriftstudie, hoe druk haar schema ook is.

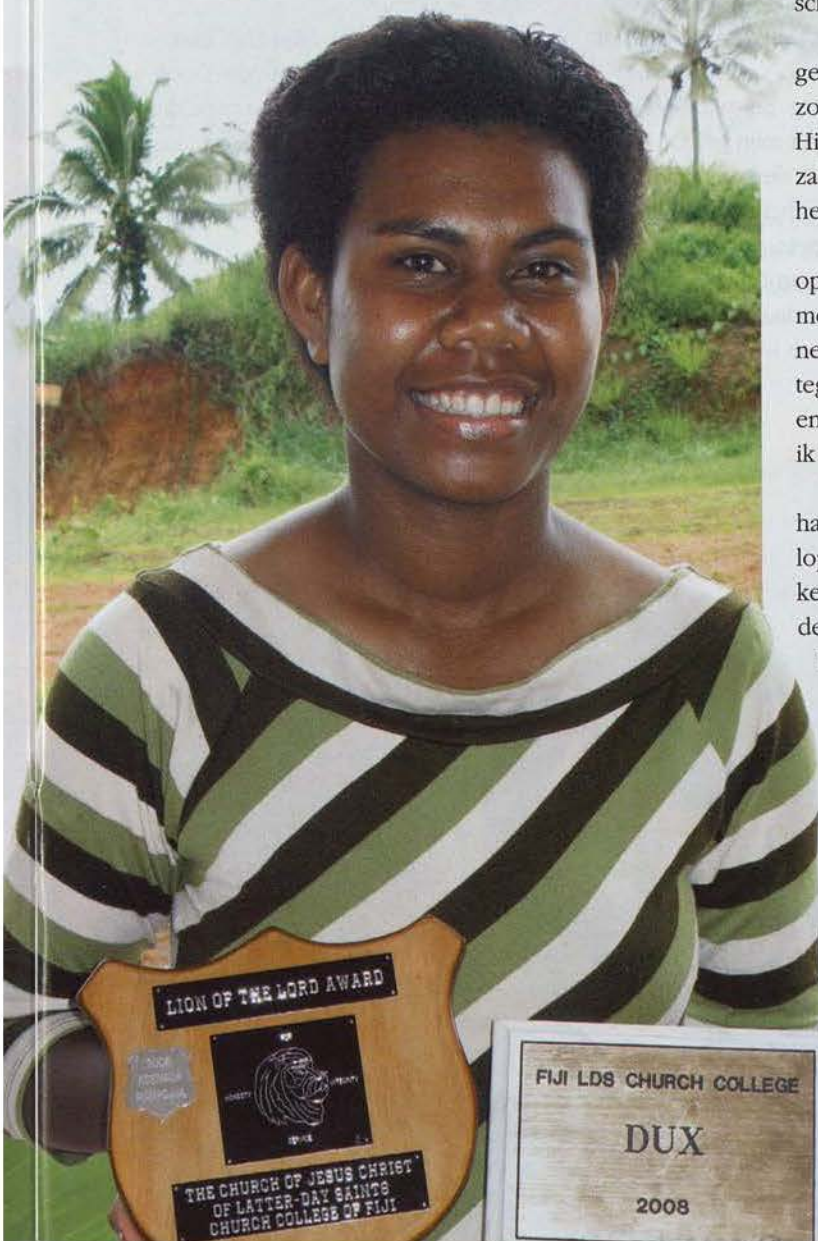
Haar geloof in Jezus Christus heeft haar op zijn beurt geholpen om dicht bij haar hemelse Vader te blijven, zodat ze een beroep kan doen op zijn hulp. 'Ik weet dat Hij er altijd is', zegt ze. 'Als ik doe wat Hij van mij vraagt, zal Hij er voor mij zijn, en zal zijn Geest bevestigen wat het goede is.'

Die leiding is belangrijk als vrouwen van haar leeftijd op haar in praten om 'pret te maken' zoals zij dat noemen, dat wil zeggen: drinken, roken, en het niet zo nauw nemen met de goede zeden. Maar 'die zaken druisen in tegen mijn geweten', zegt Asenaca, en dankzij haar geloof en de veiligheid die zij voelt door goddelijke leiding, 'kan ik nee zeggen.'

Dienen in de kerk, zegt ze, heeft haar geholpen om aan haar zelfvertrouwen te werken, wat ze anders was misgelopen. Dat is belangrijk als ze straks haar opleiding aan de kerkschool beëindigt, omdat ze hoopt toegelaten te worden tot de Brigham Young University in Provo (Utah) of BYU-Hawaiï, waar ze boekhouden wil studeren.

Die universiteiten zijn heel ver weg van haar ouderlijk huis in een buitenwijk van Suva. Is het een beetje eng om zo ver van huis te gaan? Asenaca denkt een moment na over deze vraag en begint dan breed te glimlachen. Ja, antwoordt zij — maar ze doet het om haar doelen te bereiken.

Het is gemakkelijk te geloven dat Asenaca zal doen wat ze zegt. Tot zo ver heeft ze haar doelen altijd nog weten te bereiken. En zoals alle getrouwe leden in Fiji heeft ze zowel geestelijke groei als stoffelijke zegeningen ervaren doordat ze haar geloof oefent en de geboden onderhoudt. ■

Hij hield mijn verzoek in ere

Toen ik mij op mijn achttiende liet dopen, wist ik dat het evangelie van Jezus Christus naleven een manier van leven zou worden. Ik voelde hoe uitermate belangrijk het was om de evangelienormen na te leven, en door dat te doen ben ik op vele manieren gezegend.

Eén evangeliebeginsel dat heel belangrijk voor mij is, is het heiligen van de sabbat. Daardoor kan ik mijn

'Ik wil jullie allemaal vragen om de volgende twee weekenden te komen werken', zei mijn baas. De moed zonk mij in de schoenen. Dat betekende dat ik op zondag moest werken.'

dagelijkse bezigheden opzij leggen en mij concentreren op mijn hemelse Vader.

Ik werk in de toeristische sector in Costa Rica. In deze tak is het heel gewoon dat je op zondag werkt. Toen ik met dit werk begon, zei ik dat ik lid was van de kerk. Ik vroeg — en kreeg — op zondag vrij.

Vanwege mijn ongewone verzoek waren mijn collega's en mijn chef heel nieuwsgierig. Ze stelden mij een hoop vragen over mijn geloof. En van lieverlee kreeg ik de kans om hun uit te leggen wat heiligen der laatste dagen zoal geloven. In veel gevallen viel mijn uitleg van de evangelieleringen in goede aarde.

Op zekere dag riep mijn chef alle medewerkers bij elkaar voor een mededeling. 'Ik wil jullie allemaal vragen om de volgende twee weekenden te komen werken', zei hij. De moed zonk mij in de schoenen. Dat betekende dat ik op zondag moest werken.

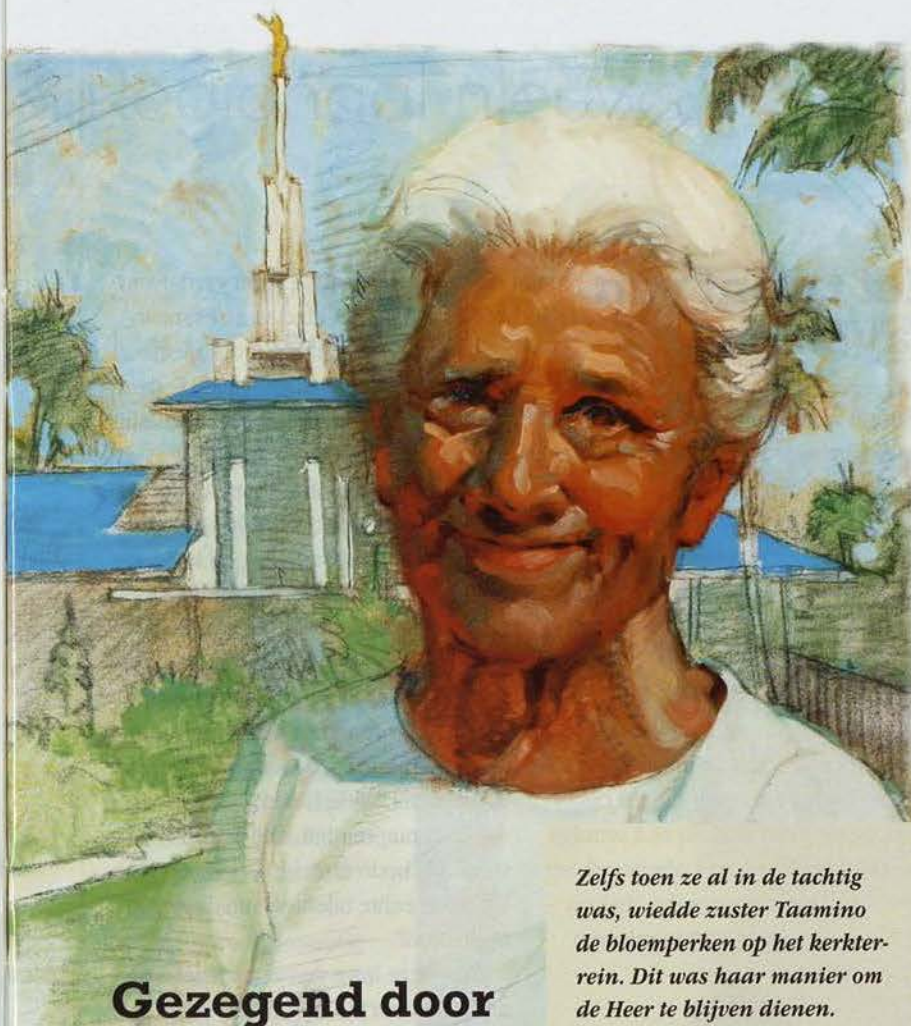
Maar toen ging mijn chef verder: 'Dat wil zeggen, allemaal uitgezonderd Juan Carlos. We weten dat niets hem ertoe kan brengen om op zondag te werken.'

Ik was opgelucht. Mijn chef had mijn verzoek in ere gehouden! Door mijn goede gedrag en de normen die ik op het werk ten toon spreidde, had ik zijn respect verdiend. Daardoor was hij bereid mijn geloofsovertuiging in ere te houden.

Ik weet dat de Heer ons zal zegenen als we de evangelienormen op de eerste plaats zetten. ■

Juan Carlos Fallas Agüero, San José (Costa Rica)

Gezegend door mama Taamino

Toen ik Taumatagi Taamino ontmoette, was ik een jonge zendeling die in zijn vaderland diende. Zuster Taamino, een oudere weduwe, liep lichtelijk gebogen doordat ze haar hele leven hard had gewerkt, maar ze strekte altijd haar armen uit om mijn collega en mij te begroeten en ons op beide wangen te zoenen, zoals het gebruik is in Frans-Polynesië.

Zuster Taamino was tenger en liep met een langzame, voorzichtige tred, maar ze was met iedereen begaan. Ze zorgde er zelfs voor dat mijn collega en ik altijd schone, gestreken kleding hadden. Kinderen waren graag in haar buurt, omdat ze nota van hen nam en luisterde naar wat ze te vertellen hadden. Ze leidde

Zelfs toen ze al in de tachtig was, wiede zuster Taamino de bloemperken op het kerkterrein. Dit was haar manier om de Heer te blijven dienen.

een gewoon leven in een tweeka-merwoning omringd door zand, palmbomen, familie en vrienden. Uit respect noemde iedereen haar 'mama Taamino'.

De president van het zendingsgebied besloot mijn collega, ouderling Tchan Fat, en mij te betrekken bij de voorbereiding van tachtig heiligen der laatste dagen, die in de dichtstbijzijnde tempel — de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland), op vijf uur vliegen — hun begiftiging zouden ontvangen en aan hun gezinsleden verzegeld zouden worden. Mama Taamino was zes jaar achtereen elk jaar naar de tempel gegaan, en dit jaar zou ze

weer gaan. Ik vroeg mij af hoe ze dergelijke dure reizen kon bekostigen, omdat ik wist dat ze het niet breed had. Zes jaar later kreeg ik mijn antwoord.

In 1976, ik was inmiddels president van de ring Papeete (Tahiti), inspecteerde ik geregeld de kerkgebouwen in de ring. Op een goede dag was de kerk in Tipaerui aan de beurt. In die tijd hadden we nog betaalde conciërges, en daar trof ik mama Taamino, nu tegen de zeventig, aan het werk als conciërge om haar grote gezin te onderhouden. Ze begroette mij en vroeg zoals gewoonlijk of ik 'wat wilde eten', maar ik antwoordde: 'Mama Taamino, u bent de jongste niet meer, en alles wat u bij u hebt is een klein stukje brood, een blikje sardientjes en een flesje sap. Verdient u nu echt niet genoeg voor een uitgebreidere maaltijd?'

Ze antwoordde: 'Ik ben aan het sparen om naar de tempel te kunnen.' Mijn hart smolt van bewondering voor haar voorbeeld van liefde en opoffering. Mama Taamino is bijna vijftien keer naar de tempel in Nieuw-Zeeland gegaan — elk jaar totdat in oktober 1983 de Papeetetempel (Tahiti) werd ingewijd. Tijdens de inwijding zat ze te stralen van vreugde.

In 1995 zag ik mama Taamino weer, dit keer was ik zendingspresident. Ze was teruggegaan naar de atol Makemo, dicht bij haar geboorteplaats. Ze was in de tachtig en kon niet meer lopen, maar de rimpels op haar gezicht gaven uiting aan vrede, geduld en een groot begrip van het leven en het evangelie. Ze had nog steeds een prachtige glimlach en in

haar ogen lag zuivere naastenliefde.

De volgende morgen vroeg trof ik haar zittend aan in een bloemperk op het kerkterrein; ze was aan het wieden. Een van haar zoons had haar daar naartoe gedragen. Als ze klaar was met een strook, schoof ze langzaam op haar handen en armen naar de volgende strook. Dit was haar manier om de Heer te blijven dienen.

Laat in de middag, toen ik tempelaanbevelingsgesprekken voerde, werd mama Taamino naar de plek waar ik zat, in de schaduw van een boom bij de kapel, getild. Ze wilde de gelegenheid hebben om elke vraag te beantwoorden die voor een tempelaanbeveling geldt.

'President, ik kan niet meer naar de tempel', zei ze. 'Ik word oud en ziek, maar ik wil altijd een geldige tempelaanbeveling bij me hebben.'

Ik zag aan haar hoe graag ze weer naar de tempel wilde, en ik wist dat God haar verlangen had aanvaard. Niet lang daarna verliet ze haar aardse tabernakel om zich te voegen bij hen die ze getrouw in het huis des Heren had gediend. Ze nam niets anders mee dan haar geloof, getuigenis, vriendelijkheid, naastenliefde en dienstvaardigheid.

Mama Taamino was een ware Polynesische pionier, wier voorbeeld vele van haar broeders en zusters — mij inbegrepen — tot zegen was geweest. ■

Victor D. Cave, kerkelijke tijdschriften

Het talent van Taylor

Kunt u mij vertellen welke talenten Taylor heeft, zodat ik die aan zijn klas kan vertellen?', vroeg de jeugdwerklerares van de achtjari- gen aan mij. Ze belde omdat de klas van Taylor een les zou krijgen over de talenten die ze van hun hemelse Vader hadden gekregen.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik ging de afgelopen acht jaar na om met een fatsoenlijk antwoord te komen. Taylor had, vier dagen oud, een beroerte gekregen die een ernstige hersenbeschadiging en onbeheersbare stuipen hadden veroorzaakt. Hij kon niet zien, spreken of communiceren.

Hij had zich mentaal nooit verder ontwikkeld dan een kind van zes maanden. Hij brengt zijn tijd grotendeels door in een rolstoel, en we verzorgen hem en proberen hem het zo gerieflijk mogelijk te maken.

We juichten toen hij leerde giechelen of uit een speciale beker leerde drinken en jubelden toen hij kon staan en een paar pasjes leerde lopen. Maar hoewel we juichten en jubelden, hilde ons hart dat deze kleine overwinningen waarschijnlijk het hoogst haalbare waren voor onze Taylor. En ik dacht niet dat zijn jeugdwerklerares dat van mij wilde horen.

Ik schraapte mijn keel en antwoordde bedremmeld: 'Ik kan eigenlijk geen echte talenten van Taylor bedenken.'

Wat deze lieve zuster toen zei, veranderde voor eeuwig de band die ik met mijn zoon had.

*'Ik heb de andere jeugdwerk-
kinderen zien leren
hoe ze zijn rolstoel moes-
ten duwen, hoe ze deuren
voor hem konden open-
houden, en hun angst
konden overwinnen', ver-
telde de jeugdwerklerares
van mijn zoon aan mij.*

'Toen ik over de les nadacht', zei ze, 'besepte ik dat ieder kind van God een talent heeft. Ik denk dat Taylors talent is dat hij anderen leert hoe ze kunnen dienen. Als u het goed vindt, wil ik daar met de klas over praten, hoe ik Taylors talent in de kerk heb gadegeslagen. Ik heb de andere jeugdwerkkinderen zien leren hoe ze zijn rolstoel moesten duwen, hoe ze deuren voor hem konden openhouden, en hun angst konden overwinnen om zijn kin met een zakdoek af te vegen. Ik denk dat dat een groot talent is waarmee hij anderen tot zegen is.'

Ik ging mompelend akkoord, waarna we het gesprek snel beëindigden. Ik vraag mij af of deze jeugdwerklerares wist welk een grote invloed dat gesprek op mijn leven zou hebben. Taylor veranderde er niet door. Hij heeft nog steeds heel veel verzorging nodig. De bezoeken aan ziekenhuizen, artsen en therapeuten bepalen nog steeds een groot deel van mijn leven. Maar mijn perspectief veranderde en ik begon zijn talent te zien.

Ik zag hoe mensen in onze omgeving hun gedrag aanpasten om voor hem te zorgen. Ik zag ook hoe hij ons eraan herinnert om pas op de plaats te maken, zijn noden te zien, en mededogender, oplettender en geduldiger te worden.

Ik weet niet wat God voor heeft met Taylor om hem zulke grote problemen te geven, maar ik geloof dat zijn jeugdwerklerares mij daar een glimp van heeft laten zien. Hij is hier om zijn talent met ons te delen. Hij is hier om ons te leren dienen. ■
Heather Hall (Utah, VS)

Bel een ambulance!

Toen ik in 1991 de zolder van ons huis aan het betimmeren was, voelde ik een scherpe pijn in mijn linkeroog. De pijn voelde als een splinter aan en trok al gauw door mijn hele hoofd. Ik werkte door totdat het ongemak me dwong om in mijn slaapkamer te gaan rusten.

Maar zo gauw ik ging liggen, sprak de stille zachte stem tot me. 'Sta op', zei de Geest. 'Ga niet slapen.'

Ik dacht na over die waarschuwing en bedacht wat ik moest doen. Ik besloot een van de tabletten te nemen die mijn moeder altijd voor haar migraine nam. Ik liep naar de kamer van mijn ouders en vond de tabletten. Maar toen ik het flesje opendeed, kwam de stem weer: 'Neem die tablet niet in.'

Even later kwam de stem voor de derde keer: 'Je moet een ambulance bellen — nu meteen!'

Ik had nog nooit het alarmnummer gebeld, maar ik deed het meteen. Al gauw arriveerde er een ambulance. Twee ziekenbroeders legden me op een brancard. Het laatste wat ik me herinner, was dat ze me vroegen hoe ik heette. En toen ging het licht uit.

Later werd ik wakker op de intensive care van het ziekenhuis. Ik was nog zwak en onder invloed van de verdoving, maar ik herinner me dat ik handen op mijn hoofd voelde toen mijn vader en mijn bisschop me zalfden. Ik hoorde de woorden: 'Je wordt weer helemaal beter, alsof er niets was gebeurd.'

De pijn in mijn linkeroog trok al gauw door mijn hele hoofd. Zo gauw ik ging liggen, sprak de stille zachte stem tot me: 'Sta op. Ga niet slapen.'

Na drie dagen in de intensive care en nog eens vier dagen op een andere afdeling kon ik eindelijk naar huis. Toen pas vernam ik dat ik een hersenbloeding had gehad. De chirurg die me had geopereerd, vertelde me later dat ik 'op het randje van de dood' had gezweefd en dat ik gestorven zou zijn als ik een migrainetablet had genomen.

Nu ben ik gezond en fit, dankbaar dat de Heer mij op die dag die ingevingen heeft gegeven. Ik ben in de tempel verzegeld aan mijn liefhebende vrouw en we hebben vijf fijne kinderen.

Ik dank mijn hemelse Vader en mijn Heiland, Jezus Christus, voor het wonder van het leven. Ik streef er dagelijks naar om het beste te halen uit de tijd die Zij me hebben gegeven. En ik herinner me dankbaar de beschermende invloed van de stem van de Heilige Geest. ■
Simon Heal, Queensland (Australië)

Nephi's verhaal, mijn verhaal

Jake's telefoontje had mijn hart gebroken, maar ik putte hoop uit het voorbeeld van een profeet uit de oudheid.

Naam bekend bij de redactie

Enkele jaren na mijn universitaire studie ging ik op een avond naar een gezinsavond met andere jongvolwassenen in mijn wijk. We waren uitgenodigd door een raadgever in het ringpresidium, en zijn vrouw gaf de les.

We lazen het verhaal van Nephi die met zijn broers de koperen platen van Laban ging halen (zie 1 Nephi 3-5). Onze lerare sprak over de moed en het doorzettingsvermogen waar Nephi blijk van gaf. En toen keek ze op naar ons groepje. Ze had een doordringende blik.

'Nephi en zijn broers hadden een moeilijke opdracht gekregen', maakte ze duidelijk. 'Ze moesten het meer dan eens proberen, en geen enkele keer was het makkelijk. Maar het was het doorzetten waard. Nephi voorkwam dat zijn familie, doordat ze de Schriften in hun bezit kregen, in "ongeloof verkommer[de] en verloren [ging]" (zie 1 Nephi 4:13).

'En in jullie eigen leven zullen er ook "platen" zijn', vervolgde ze. 'Misschien zul je doorzettingsvermogen nodig hebben om je opleiding af te maken. Misschien heb je moed nodig bij het daten. Maar wat de opofferingen ook zijn die je je moet getroosten, wat de hindernissen, de tegenslagen of het verdriet ook mogen zijn — wat er ook

nodig is om je toekomstige gezin te behouden en te voorkomen dat ze in ongeloof verkommeren — ga terug en haal de platen.'

Dat vond ik een aardige vergelijking. Ik besloot die te onthouden. Op dat moment had ik niet het idee dat er hindernissen in mijn leven waren. Ik was klaar met mijn studie, ik had een leuke baan en ik ging al zo'n vier maanden lang uit met een leuke vent — een levenslange vriend met wie de relatie serieus was geworden. Ik had niet gelukkiger kunnen zijn met het verloop van mijn leven.

Enkele maanden later was mijn relatie met Jake (naam gewijzigd) een stuk verder. Maar Jake's ouders waren jaren daarvoor gescheiden, en hun scheiding had hem diep geraakt. Hij was bang dat ons hetzelfde als zijn ouders zou overkomen als we zouden trouwen.

Ik zei dat ik hem de tijd wilde geven — veel tijd, als hij dat nodig had — om alles in zijn gedachten en zijn hart op een rijtje te zetten. We hadden het over het nemen van beslissingen gebaseerd op geloof, niet op angst. We bespraken de rol van onze keuzevrijheid en het feit dat hij niet moest aannemen dat het pad dat zijn ouders gekozen hadden ook zijn lot zou zijn. En we spraken over de verzoening van Jezus Christus en het vermogen van de Heiland

om ons hart te genezen.

Onze gesprekken leken hem gedeeltelijk over zijn zorgen heen te helpen, en onze relatie verliep verder zoals gewoonlijk. Dus toen hij me op een zaterdagmiddag belde om het uit te maken, was dat meer dan een verrassing. Hij zei dat hij zichzelf niet gehuwd met mij kon voorstellen — of met wie dan ook. Hij geloofde gewoon niet meer in het huwelijk.

Een uur lang namen we door wat we al eerder hadden besproken, maar ik kon hem niet overtuigen. Hij fluisterde: 'Het spijt me heel erg' en hing op. Ik zat stilzwijgend op mijn bed. De tranen stroomden over mijn wangen. Ik was diep geschokt.

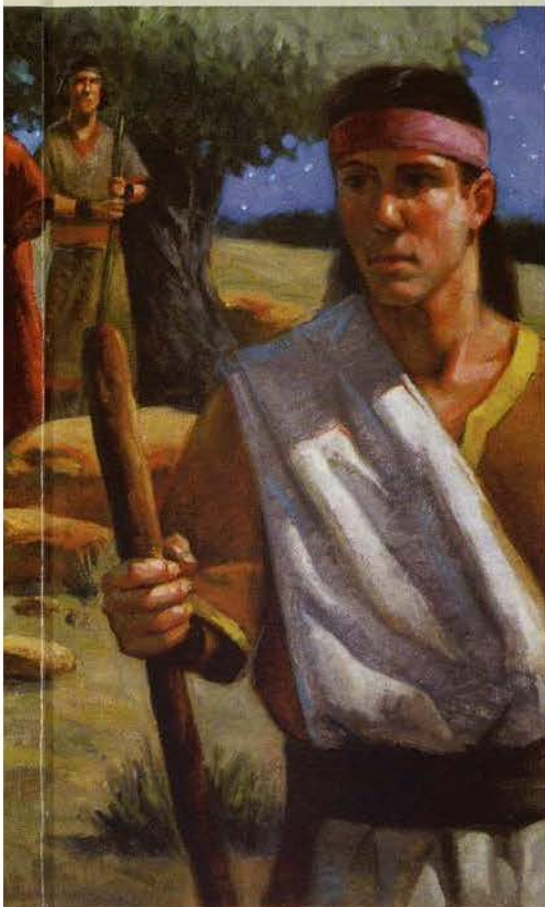
Even later klopte mijn kamergenoot op de slaapkamerdeur. 'Ga je mee naar de ringconferentie?' vroeg ze. Ik wilde eigenlijk nergens naar toe en ik wilde niets doen, maar ik trok een jurk aan en stapte in haar auto.

Toen we arriveerden, was de eerste persoon die ik zag de vrouw die maanden daarvoor de gezinsavondles had gegeven. We zeiden niets tegen elkaar, maar we hadden oogcontact en ik hoorde een stem mijn naam noemen en zeggen: 'Ga terug en haal de platen.'

Op de een of andere manier wist ik

ILLUSTRATES MICHAEL PARKER

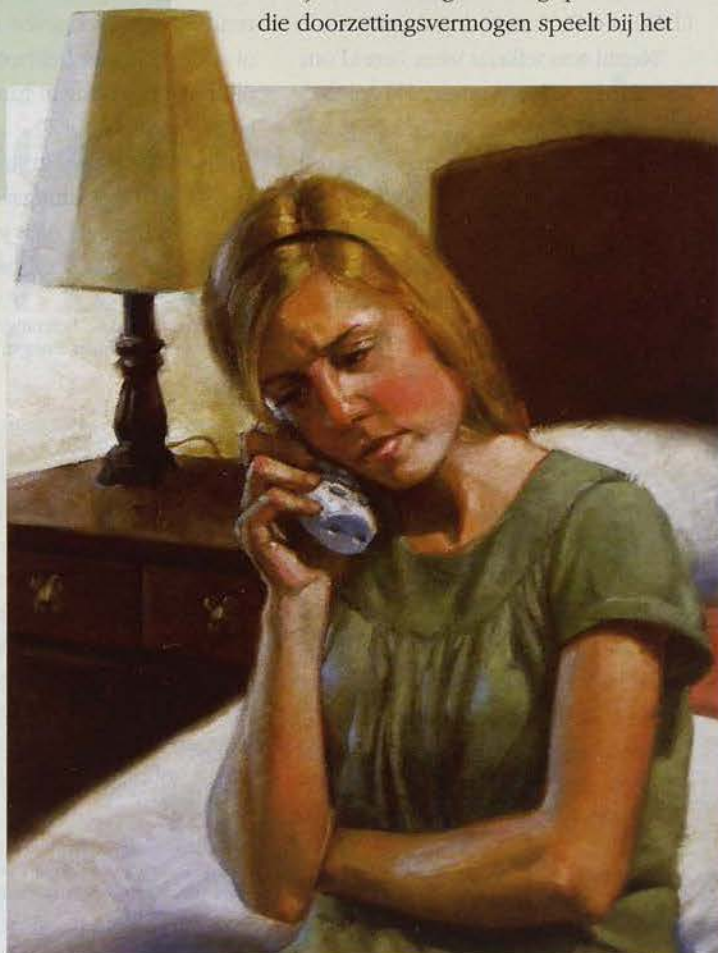
De ingeving om terug te gaan en de platen te halen gold niet alleen Nephi die terug moest keren om een heilige kroniek te halen. Het gold ook mij.

wat dat betekende. Het ging niet alleen over een profeet van vroeger die terugging om een heilige kroniek te halen. Het ging ook over mij. Het betekende dat hoewel Jake niet in het huwelijk geloofde, ik dat wel kon. Ik kon erop hopen, ervoor bidden en er naartoe werken — niet door er op een weemoedige manier naar te verlangen, maar op een gelovige, actieve manier, door mij er dagelijks op voor te bereiden, omdat dit Gods plan voor zijn kinderen is. Het betekende niet dat ik met Jake door moest gaan totdat ik hem 'om' had wat het huwelijk betreft. En het betekende ook niet dat ik meteen een ander moest vinden om te daten. Ik mocht gerust een tijdje rouwen en genezen.

Maar terwijl ik dat deed, kon ik er wel voor passen om te zwelgen in zelfmedelijden. Ik kon de verleiding weerstaan om vervelende opmerkingen te maken

over Jake — of over mannen in het algemeen. Ik kon vrienden uitzoeken die in het huwelijk geloofden en die ernaar uitzagen. En net als Nephi vertrouwde ik op een liefhebbende hemelse Vader die ons geen geboden geeft — of dat nu het ophalen van oude schriftuurlijke kronieken is of huwen en een gezin stichten — zonder een manier voor te bereiden waarop we die kunnen onderhouden.

Ik bevind mij nog in de 'volbreng'-fase — niet in de 'volbracht'-fase. Ik ben nog niet getrouwd, maar ik ben dankbaar voor goede datingervaringen die ik heb gehad — ervaringen die zijn verrijkt door een groter begrip van de rol die doorzettingsvermogen speelt bij het

bereiken van rechtschapen doelen.

Ik put troost en vertrouwen uit de wetenschap dat Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen ons heeft geleerd wat Nephi's voorbeeld van doorzettingsvermogen betekent. Hij heeft gezegd:

'Na twee vergeefse pogingen, was Nephi toch nog vol vertrouwen. Hij sloop de stad in en ging naar het huis van Laban zonder dat hij wist wat hij moest doen. Hij zegt daarover: "En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende wat ik moest doen", en het is van belang dat hij daar aan toevoegt: "*Niettemin ging ik verder.*" (1 Ne. 4:6–7; cursivering toegevoegd.)

'Nephi was telkens weer bereid om zijn uiterste inzet te geven. Hij zei dat hij het geloof had dat hij geholpen zou worden. Hij weigerde ontmoedigd te raken. Maar omdat hij handelde, vertrouwde op de Heer, gehoorzaam was en zijn keuzevrijheid op de juiste wijze gebruikte, kreeg hij leiding. Hij werd stap voor stap tot succes geïnspireerd en kreeg volgens zijn moeder "*kracht*

[om te] volbrengen wat de Heer hun had geboden" (1 Ne. 5:8; cursivering toegevoegd).¹

Dit beginsel van doorzetten beperkt zich uiteraard niet tot daten. Het geldt ook voor mensen die chronisch ziek zijn en er niet zo zeker van zijn dat ze blijmoedig een nieuwe dag vol pijn tegemoet kunnen zien; voor een echtpaar dat werkt aan problemen in hun huwelijksrelatie; voor ouders die al jaren bidden voor een afgedwaald kind; voor een tiener die op school gepest wordt met zijn of haar geloof; voor zendingen die dagenlang hard hebben gewerkt zonder ook maar één zendingenles te geven. Op de een of andere manier hebben wij allemaal opdracht om terug te gaan en de platen te halen.

En net als Nephi kunnen we het. Met moed, doorzettingsvermogen en geloof kunnen we *alles* volbrengen wat de Heer ons heeft geboden. ■

NOOT

1. Richard G. Scott, 'Learning to Recognize Answers to Prayer' *Ensign*, november 1989, p. 32.

GEEF NOOIT OP

Doorzettingsvermogen is een positieve, actieve karaktereigenschap. Het is niet werkeloos en passief wachten en hopen dat er iets goeds gebeurt. Het geeft ons hoop doordat wij tot het inzicht komen dat de rechtschapenen alleen maar falen als het ze het opgeven en niet meer proberen.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin (1917–2008) van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Never Give Up', *Ensign*, november 1987, p. 8.

Ouderling Marvin J. Ashton (1915–1994)

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een hoogstaand leven is Gods grootste wens voor ons. We behoren een goed leven te leiden, wat onze omstandigheden ook zijn. Daar zou geen wachttijd voor moeten zijn. (...)

Wij moeten allen leven met de juiste prioriteiten en doelen. Wees niet te hard voor uzelf als u zichzelf beoordeelt. Gebruik liever de maatstaf of u wel of niet het evangelie van Jezus Christus naleeft.

Mijn vriendin Carol Clark heeft de juiste levenswijze goed beschreven: (...) ze zegt dat de uitdaging aan ons is om niet succesvol te wachten, maar een rijk, volledig en vreugdevol leven te leiden. Het doel is niet op de juiste persoon te wachten, maar de juiste persoon te zijn.

'Het ware plezier van het leven schuilt in het overwinnen van hindernissen terwijl we blijmoedig blijven hopen dat alles goed komt. (...) Ik geef grif toe dat leven met dromen die niet zijn uitgekomen op mij een verzachtende, verootmoedigende invloed heeft gehad omdat het zo moeilijk was. Maar het fundament ligt er en daarom kan ik vooruitgang maken, hoewel ik tot nu toe geen liefde heb gevonden — het enige in het leven dat ik na rechtschapenheid het liefste wilde. (...)

'Afgelopen zomer beklagde ik me tegenover een vriend buiten de kerk dat ik zo moe was, dat ik geen plezier had, dat ik op de automatische

Nu al een hoogstaand mens worden

piloot leefde. Zonder enig meegevoel reageerde ze: "Wat denk je dat dit is? Een generale repetitie? Dit is je leven, Carol. Los het op." Ik verwachtte een schouderklopje en een vriendelijk woord. In plaats daarvan kreeg ik de realiteit als een koude douche over me heen. Maar ze had uiteraard volkomen gelijk. Ik gaf mijn leven geen waarde mee, dus ik had ook niet het gevoel dat het waarde had. Ik ging naar huis, las de gelijkenissen van de zaaier en van de talenten, en besloot mijn leven anders aan te

pakken.' (*A Singular Life*, red. Carol L. Clark en Blythe Darlyn Thatcher [1987], pp. 35-36.)

Broeders en zusters, pak uw leven anders aan, als het moet. Wacht er niet mee. Vul uw leven liever met dienstbaarheid, scholing, ontwikkeling van uw persoonlijkheid, liefde voor alle mensen, en andere soortgelijke goede eigenschappen. Leef elke dag doelgericht. (...)

Ik beveel u aan om uw hemelse Vader te leren kennen. Leer Hem liefhebben. Onthoud altijd dat Hij u

liefheeft en dat Hij u zal leiden en steunen als u Hem daar maar de kans toe geeft. Betrek Hem bij de beslissingen die u neemt. Maak Hem deelgenoot van uw verdriet en uw hartzeer. Betrek Hem bij de inventarisatie van uw eigenwaarde. 'Want zie, dit leven is de tijd voor de mens om zich erop voor te bereiden God te ontmoeten; ja, zie, de dag van dit leven is de dag voor de mens om zijn arbeid te verrichten' (Alma 34:32). ■

Uit 'Be a Quality Person', Ensign, februari 1993, pp. 64-67.

Vraag & antwoord

‘Hoe kan ik mijn gedachten rein houden terwijl zo veel mensen zich onfatsoenlijk kleden?’

Het lijkt inderdaad wel of je tegenwoordig nergens meer heen kunt gaan zonder onfatsoenlijk geklede mensen in eigen persoon of in de media tegen te komen. Je mag dan niet altijd in staat zijn om je omgeving te beheersen, maar je kunt wél je gedachten beheersen.

Als je iemand ziet die onfatsoenlijk gekleed is, kun je snel een andere kant op kijken of ergens anders heen gaan. Als er een onreine gedachte bij je opkomt, besluit dan om die niet vast te houden, maar duw hem weg met reine gedachten. ‘Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal (...) de Heilige Geest [...] uw constante metgezel zijn’ (LV 121:45–46). Als je reine gedachten hebt, is het makkelijker om gelukkig te zijn en de Geest bij je te hebben.

Maak er een gewoonte van om reine gedachten te hebben. Probeer om te gaan met mensen die zich fatsoenlijk kleden en mijd situaties waarin je onfatsoenlijke kleding tegen kunt komen. Bid je hemelse Vader om je te helpen. Leer lofzangen of schriftteksten uit het hoofd zodat je iets goeds hebt om aan te denken als je verleid wordt. Lees geregeld in de Schriften en ga zo mogelijk naar de tempel. En als je dan iemand ziet die onfatsoenlijk gekleed is, kun je aan iets positiefs denken. ■

Wij zijn niet van de wereld

We moeten altijd in gedachten houden dat we in de wereld zijn, maar niet van de wereld. Wij zijn bijzondere zoons en dochters van onze geliefde hemelse Vader. Om die reden verleidt de tegenstander ons nog meer, maar we moeten sterker zijn dan de verleiding. Sommige wereldse mensen kleden zich onfatsoenlijk omdat ze niet weten dat hun lichaam een heilige tempel is. Maar heiligen der laatste dagen weten dat wél. Daarom moeten we deugdzaam en rein blijven. Als er slechte gedachten in ons opkomen, moeten we onmiddellijk in gebed gaan en onze hemelse Vader om hulp vragen, want niemand kan ons beter helpen dan Hij.

Dayana H. (19), São Paulo (Brazilië)

Roep de hulp van je vrienden in

Als de enige mormoon in mijn klas op school word ik geconfronteerd met vulgair taalgebruik, onfatsoenlijke kleding en de druk om met de meute mee te doen. Maar aan het begin van het jaar heb ik aan mijn vrienden uitgelegd wat mijn normen zijn en dat ik daar hoe dan ook aan vasthoud. In de loop van de maanden zijn ze erachter gekomen wat mijn kerkelijke waarden inhouden. Je vrienden zullen je helpen als je je normen en waarden aan hen uitlegt. De houding, de kleding en het taalgebruik van mijn vrienden is verbeterd. Ik heb geleerd dat als ze echt je vrienden zijn, ze je zullen helpen om reine gedachten te hebben en op het enge en smalle pad te blijven.

Celia N. (12), Virginia (VS)

Bidden helpt

Ik heb gemerkt dat bidden echt de oplossing was om onreine gedachten buiten te houden en de invloed van de Geest bij me te houden, waar ik ook heenging. Elke ochtend tot mijn hemelse Vader bidden om me te helpen mijn gedachten rein te houden en mij in de loop van de dag te leiden, en Hem 's avonds daarvoor danken, sterkten mijn band met Hem en hielpen mij om onfatsoenlijkheid uit de weg te gaan en mij aan mijn normen te houden. Als je elke ochtend en elke avond bidt, kun je de Geest vragen om bij je te zijn als je je wereldse tegenstanders onder ogen komt. Wees ‘standvastig en onveranderlijk, te allen tijde overvloedig in goede werken’ (Mosiah 5:15).

Gunnar R. (16), Wisconsin (VS)

Jij bent een tempel

Als mensen om je heen onfatsoenlijk gekleed zijn, bekritiseer ze dan niet, want je moet goede gedachten hebben. Geef ze een goed voorbeeld door te laten zien dat je je aan de normen van de kerk houdt. En help andere mensen door ze lief te hebben en ze te vertellen dat onze hemelse Vader ze liefheeft en dat Hij wil dat ze zowel in daad als in gedachte zedelijk rein zijn. Zuiverheid is van wezenlijk belang voor ons eeuwig heil, want wij zijn tempels van onze God.

Maricris B. (19), Quezon (Filipijnen)

Leef de leringen van het evangelie na

Ik weet dat we reine gedachten kunnen hebben door de Schriften te bestuderen en hun leringen in praktijk te brengen. Als we alle waarden toepassen die we in de kerk leren, als we *Voor de kracht van de jeugd* lezen en naar de tempel gaan, kunnen we reine gedachten krijgen.

Jossi O. (16), Antioquia (Colombia)

Onze gedachtenwereld lijkt op een toneel

Predik mijn evangelie heeft een onderdeel dat over deugdzaamheid gaat. Daar staat dat onze gedachtenwereld op het toneel in een theater lijkt. En er kan maar één persoon tegelijk acteren op dat toneel. Als we zuivere, reine gedachten hebben, concentreren we ons op die gedachten en kunnen slechte gedachten dat toneel van onze gedachtenwereld niet overnemen.

Deugdzaamheid is een eigenschap van Jezus Christus die wij ook moeten ontwikkelen. In de kerk leren we dat we altijd reine gedachten moeten hebben, maar als we door iets onzuivers verleid worden, kunnen we onze lievelingslofzang zingen of aan onze lievelings-schrifttekst denken. De beste vorm van hulp is te vinden in 2 Nephi 32:9: 'Gij moet steeds bidden en niet versagen.'

Ouderling McEachron (21), zendingsgebied João Pessoa (Brazilië)

Zie andere mensen als kinderen van God

Je bepaalt zelf hoe je reageert op wat je ziet. Dat je iets ziet, wil niet zeggen dat je het een plaats hoeft te geven op het toneel van je gedachten. Je kiest zelf je gedachten uit; je besluit ze rein te houden. Vermijd zoveel mogelijk het zien van onfatsoenlijkheid en kleed je zelf altijd fatsoenlijk. En zie de mensen met wie je in contact komt als kinderen van God met een goddelijk potentieel, als iemand die onze Vader in de hemel persoonlijk

liefheeft. Als ik andere mensen als kind van God zie, is het moeilijk om iets anders te voelen dan verdriet over de onfatsoenlijkheid die ik om me heen zie.

Amy S. (19), Utah (VS)

DENK AAN IETS GOEDS

Sommige slechte gedachten komen vanzelf. Andere krijgen we omdat we ze uit-

nodigen door waar we naar kijken. (...) Die dingen zijn om je heen, maar je moet er niet aan meedoen. Doe je best om je gedachten rein te houden door aan iets goeds te denken. Je kunt je gedachten maar op één onderwerp tegelijk richten. Maak daar gebruik van om slechte gedachten te verdringen.'

Ouderling Richard G. Scott, van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Making the Right Choices', *Ensign*, november 1994, p. 37.

VOLGENDE VRAAG

'Waarom heeft mijn familie problemen, hoewel we naar de kerk gaan, gezinsavond doen en proberen het evangelie na te leven. Wat kunnen we nog meer doen?'

Stuur je antwoord vóór 15 mei 2010 aan:

Liahona, Questions & Answers 5/10
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS
Of per e-mail: liahona@ldschurch.org

Reacties worden eventueel ingekort of duidelijker geformuleerd.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: volledige naam, 2. geboortedatum, 3. wijk of gemeente, 4. ring of district, 5. jouw schriftelijke toestemming — en als je onder de achttien bent, schriftelijke toestemming van je ouders (e-mail toegestaan) — om je reactie en foto af te drukken.

De omhelzing van een vader

Mijn vader overleed toen ik zeven was. De twijfels die mij daardoor bekropen, weerhielden me er bijna van mijn hemelse Vader te vertrouwen.

Luiz Fernando Maykot

Onze familie stond op het punt het feest te verlaten, maar ik wilde nog skaten. Mijn vader omhelsde me en vroeg of ik wilde blijven zodat hij met me kon gaan skaten.

'Neel!' zei ik boos.

'Je kunt me vertrouwen', zei hij.

Maar de anderen wilden naar huis, dus we stapten in de auto. Tien minuten later raakten we betrokken bij een auto-ongeluk. Op wonderbaarlijke wijze overleefde ik het, maar mijn vader stierf. Dat 'neel' was het laatste wat ik tegen hem gezegd had, en hij was vele jaren lang de laatste die ik zou omhelzen.

De volgende elf jaar bevond mijn leven zich in een neerwaartse spiraal. Ik raakte mijn zelfvertrouwen kwijt en begon iedereen te wantrouwen. Toen ik achttien was, voelde ik mij op een dag zo ongelukkig en zo wanhopig dat ik God smeekte om me te laten zien hoe ik gelukkig kon worden.

Een week later kwamen er twee zendelingen op me af. Ze lieten me een boek zien en vroegen of ik wilde bidden of het waar was. Hun verzoek leek makkelijk in te willigen, maar de wonden die de dood van mijn vader had nagelaten waren diep, en ik beschouwde de

ontmoeting met de zendelingen als een toeval en niet als een antwoord van een God die mij liefhad.

Toch las ik in het Boek van Mormon en bad ik om een antwoord — hoewel ik het niet met een oprechte bedoeling deed. Tenslotte zou dat betekenen dat ik God moest vertrouwen, Hem en zijn antwoord moest aanvaarden. Het was makkelijker om de alomtegenwoordige kritiek op de kerk te aanvaarden. En ik had ontdekt dat zo veel historische figuren over wie ik op school had geleerd fouten hadden. Als Joseph Smith nu eens net zo was?

Maar uiteindelijk werd ik gedoopt en bevestigd. Ik wist dat ik mijn leven richting moest geven en ik vond de kerk en de leden prettig. Maar nu besef ik dat ik tot de kerk toetrad zonder een getuigenis, een die brandt in het hart. Ik geloofde dat de argumenten van hen die de kerk bekritiseerden oppervlakkig waren. Maar ik voelde

wel dat dit soort geloof mijn vertrouwen geen goed deed. Mijn kennismaking met de kerk was tot stand gekomen door mijn gebrek aan vertrouwen en geluk, en ik begon daar weer in te vervallen.

Dus nam ik een cruciale beslissing: ik zal bidden, maar dit keer doe ik het volgens de aansporing van Moroni, met 'geloof in Christus', 'met een eerlijke bedoeling' en met een 'oprecht hart' (Moroni 10:4). Op de gekozen dag vastte en bad ik om leiding. Ik overdacht die dag alles wat er was gebeurd.

Die avond knielde ik neer bij mijn bed. Met gebogen hoofd vroeg ik mijn hemelse Vader of het Boek van Mormon waar was. Al mijn twijfels schoten mij in gedachten. Ik sloot mijn ogen, kneep mijn handen stijver dicht, en vroeg het nog eens — oprecht, met een eerlijke bedoeling en met geloof in onze Heiland.

De wereld leek stil te staan. Ik kreeg een warm gevoel en leek wel omringd door licht. Elf lange jaren had ik hiernaar verlangd en eindelijk werd ik weer omhelsd door een vader — een hemelse Vader. Eindelijk had ik iemand gevonden om te vertrouwen. 'Ja,' zei ik met tranen op mijn wangen, 'ik vertrouw U.' ■

Mijn boze antwoord was het laatste wat ik tegen mijn vader had gezegd, en hij was vele jaren lang de laatste die ik zou omhelzen.

KIJK VOORUIT

Zie de toekomst helder
door de tempel
voor ogen te houden.

(Zie 'Ik kijk graag naar de tempel', *Kinderliedjes*, p. 95.)

AAN DE JONGEMANNEN, OVER DATEN

Algemeen jongemannenpresidium

Wat is daten?

Jongemannen, daten houdt in dat je een jongevrouw vraagt om jou beter te leren kennen tijdens een geplande sociale activiteit.

Waarom is daten belangrijk?

Daten kan een fijne leerervaring zijn voor zowel jezelf als voor de jongevrouwen met wie je uitgaat. Je kunt veel over jezelf leren en je kunt begrip, respect en waardering opdoen voor Gods buitengewone, dierbare dochters.

Misschien lijkt het nog ver weg, maar het huwelijk is een van de belangrijkste beslissingen van je leven. Je tienerjaren zijn niet de juiste tijd om die beslissing te nemen, maar als je op de juiste manier gaat daten, kan dat ertoe bijdragen dat je de juiste beslissing neemt als de tijd daarvoor is aangebroken. Als je gaat daten, krijg je de kans om sociale vaardigheden op te doen waardoor je zelfvertrouwen krijgt, wat de jongevrouwen met wie je uitgaat aantrekkelijk zullen vinden. Je zult je aangetrokken gaan voelen tot jongevrouwen die de eigenschappen hebben die voor jou belangrijk zijn in een eeuwige metgezellin, en je zult ze

gaan begrijpen. Op de juiste manier daten, draagt er ook toe bij om op het juiste tijdstip voorbereid te zijn op een huwelijk voor tijd en eeuwigheid in de tempel, en dit waardig te zijn.

Dit draagt er allemaal toe bij dat je een van de grootste zegeningen van dit leven kunt genieten: een gelukkig en geslaagd huwelijk.

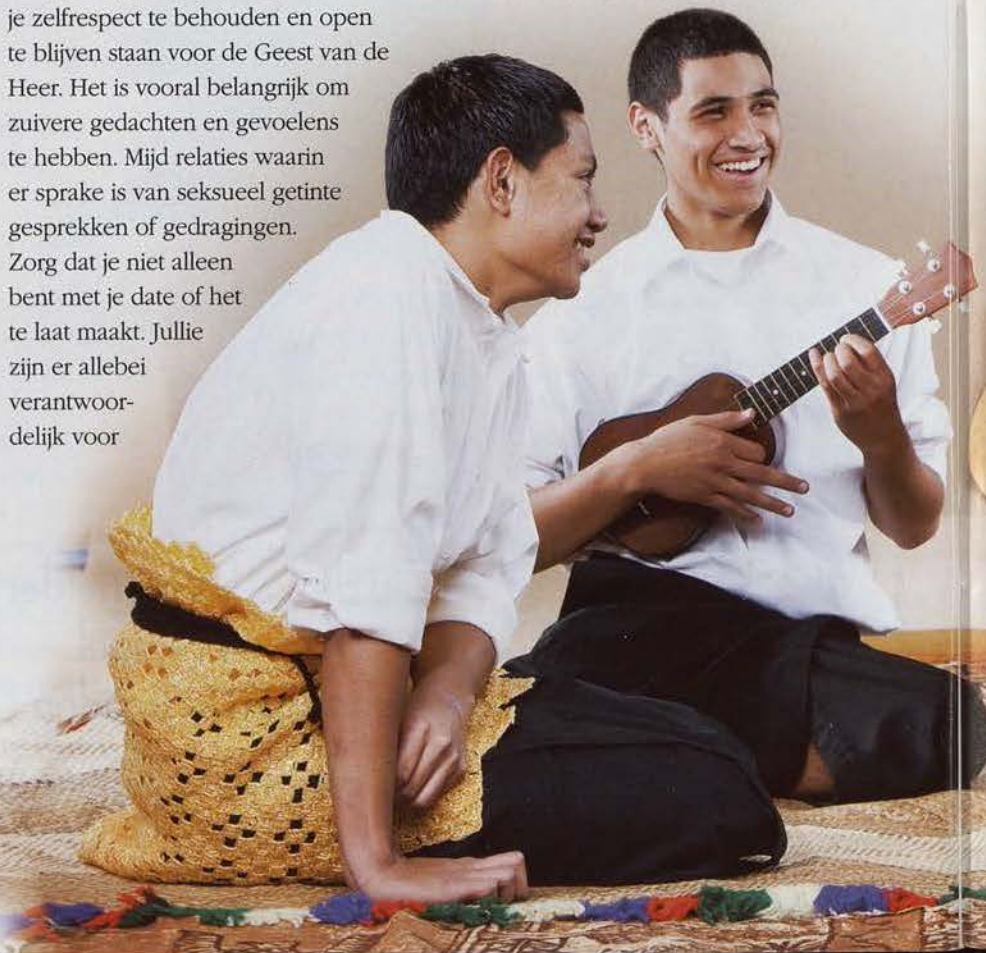
Wat zijn de juiste datingnormen?

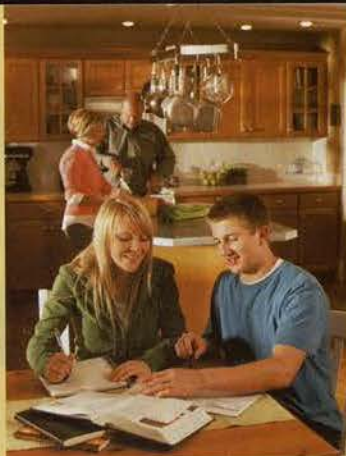
De profeten van de Heer hebben je aangeraden om pas te gaan daten als je minstens zestien jaar bent. Als je begint met daten, ga dan alleen uit met iemand die hoge normen heeft en in wier gezelschap jij je aan je normen kunt houden. Doe altijd mee aan opbouwende activiteiten die jou en je date in staat stellen om je zelfrespect te behouden en open te blijven staan voor de Geest van de Heer. Het is vooral belangrijk om zuivere gedachten en gevoelens te hebben. Mijd relaties waarin er sprake is van seksueel getinte gesprekken of gedragingen. Zorg dat je niet alleen bent met je date of het te laat maakt. Jullie zijn er allebei verantwoordelijk voor

om de heiligheid van het priesterschap en het vrouw-zijn te behouden en elkaars kuisheid en deugdzaamheid te beschermen. Behandel jongevrouwen altijd vriendelijk en vol respect als je ze uitvraagt of uit wordt gevraagd, en op de date zelf.

Als je begint te daten, ga dan met een of meer paren tegelijk uit. Ga niet te vaak met dezelfde persoon uit en begin niet te jong aan een serieuze relatie.

Denk eraan om bij het daten het evenwicht in je leven te bewaren. Je zou niet zo vaak uit moeten gaan dat het de gezinsbanden schaadt, dat het je ervan weerhoudt om goede resultaten te halen op school, of verhindert dat je je vaardigheden en talenten ontwikkelt. Laat je ouders kennismaken met de jongevrouwen met wie je

'Vrienden zijn mensen die het je makkelijker maken om het evangelie van Jezus Christus na te leven.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen

uitgaat en zorg dat zij zich in je keuze kunnen vinden.

We moedigen je aan om deel te nemen aan goed geplande activiteiten die eenvoudig, positief en goedkoop zijn, en waardoor je de jongevrouwen met wie je uitgaat leert kennen. ■

ADVIES OVER DATEN AAN DE JONGEVROUWEN

Het algemeen jongevrouwenpresidium

Een date is pret voor twee! Daten biedt je de kans om met jongemannen vriendschap te sluiten en die te ontplooiën. Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft een eenvoudige maar veelzeggende definitie van een vriend gegeven: 'Vrienden zijn mensen die het je makkelijker maken om het evangelie van Jezus Christus na te leven.'¹ Ga

uit met jongemannen voor wie je een beter mens wilt worden.

'Haal het beste uit jezelf', zodat je een goede invloed hebt op wie je date.²

Word de persoon met wie je zelf graag uit zou gaan

Je kunt nu beginnen om te werken aan de eigenschappen die je aantrekkelijk en interessant maken.

- **Glimlach!** Ja, glimlach en wees blij. Je glimlach is besmettelijk en zal anderen van je gezelschap laten genieten.
- **Werk aan je geestelijke conditie.** Doe wat je een nauwere band met de Heilige Geest geeft zodat Hij voortdurend bij je kan zijn.
- **Werk aan je lichamelijke conditie.** Zorg goed voor je lichaam, wees actief en zorg voor een gezonde voeding. Verzorg je uiterlijk.
- **Ontwikkel je interesses en talenten.** Volg de beste opleiding die je kunt krijgen. Lees goede boeken, luister naar goede muziek, blijf op de hoogte van actualiteiten of leer een vreemde taal.
- **Gedraag je als een dochter van God.** Wees niet te vrij, luidruchtig, onbezonnen of suggestief. Je hebt dit gedrag misschien wel eens in films gezien, maar het past een jongevrouw niet die haar identiteit als kind van God begrijpt.
- **Ontwikkel je sociale vaardigheden.** Wees vriendelijk, en wees attent op de behoeften van anderen. Oefen je communicatieve vaardigheden. Leer etiquette en goede manieren. Al die dingen dragen ertoe bij dat je iemand wordt met wie andere mensen graag omgaan.
- **Toon belangstelling voor andere mensen.** Toon belangstelling voor anderen en voor wat ze graag doen. Stel vragen waardoor ze

- **Stel grenzen vast.** Laat niemand misbruik van je maken. Blijf rein.
- **Leef de normen in *Voor de kracht van de jeugd* na.** Aarzel niet om je date op de hoogte te stellen van je normen. Verlaag je normen voor niemand. Als iemand dat van je verwacht, is hij of zij je vriendschap of gezelschap niet waard.
- **Help anderen het beste in zich naar boven te halen.** Zorg dat ze een beter mens zijn na een date met jou. Zelfs als je nog niet veel kansen krijgt om te daten, kun je glimlachen en nieuwe vrienden erbij krijgen. Besluit een optimist te zijn. Zelfs teleurstellingen bij het daten kunnen je helpen groeien. Iedereen die je ontmoet, kan je leven verrijken, en je kunt anderen tot zegen zijn als je het beste van jezelf geeft.

Daten is een kans om jongemannen te leren kennen ter voorbereiding op een huwelijk. Zoek de jongens met wie je uitgaat zorgvuldig uit. Als je overweegt verkering met een jongeman te nemen, controleer dan of hij hoge normen heeft en je altijd zal helpen om het evangelie van Jezus Christus na te leven. Je kunt jezelf deze vragen stellen:

- Respecteert hij mijn ouders en eert hij zijn eigen ouders?
- Eert hij zijn priesterschap?
- Motiveert hij mij om een zo goed mogelijk mens te worden?
- Is hij de tempel waardig?

Onze profeet heeft gezegd: 'Behandel je date met respect, en verwacht van hem of haar hetzelfde.'³ We weten dat je een positieve invloed zult hebben op alle jongemannen met wie je uitgaat — en op alle vrienden en vriendinnen die je goede voorbeeld zien.

Als jij je gaven en talenten blijft ontwikkelen, verstandige keuzes maakt in met wie je omgaat, en er van jou een rechtschapen invloed uitgaat, zullen de jaren waarin je uitgaat positief, lonend en prettig voor je zijn. Dit is een tijd om de lat hoog te leggen, het beste te verwachten, en alles te worden wat onze hemelse Vader wil dat je wordt. Je bent een dochter van onze hemelse Vader; Hij heeft je lief, en wij ook. ■

1. Robert D. Hales, 'This Is the Way; and There Is None Other Way', *Brigham Young University Speeches of the Year, 1981-1982* (1982), p. 67.
2. Zie Thomas S. Monson, 'Wees de bovenste beste', *Liahona*, mei 2009, p. 67.
3. Thomas S. Monson, 'Standards of Strength', *New Era*, oktober 2008, p. 5.

FOTO MONTRÉALTEMPER
(QUÉBEC) © LAURENT
LUCIUX

'Ik wil jullie aansporen om alles in een eeuwig perspectief te blijven zien. Zorg dat het huwelijk dat je nastreeft een tempel-huwelijk is. Er is geen liefvalliger tafereel, geen heiliger moment, dan op die uiterst bijzondere dag van je huwelijk. Dan en daar vang je een glimp op van celestiale vreugde. Wees op je hoede: laat verleiding je niet van die zegening beroven.'

Onze plek

DE SCHRIFTEN ZIJN MIJN ANKER

Toen ik als nieuw lid van de kerk aan het seminarie begon, had ik nooit gedacht dat de Schriften mijn anker zouden worden, mijn schild en bescherming, mijn troost en vreugde. Door de Schriften leerde ik kloekmoedige mannen Gods kennen die vochten voor hun geloof en hun gezin, en die altijd doorzetten, standvastig in Christus. Ze waren nederig, geduldig en vol naastenliefde en geloof. Ik weet dat ze het verlangen in hun hart hadden dat wij in onze tijd alle beginselen uit de Schriften zouden naleven.

Elk van die helden maakte indruk op mij, maar de fascinerendste vond ik degene die vanaf zijn jonge jaren nederig en gehoorzaam was, een volmaakt voorbeeld gaf, en die alle mensen veel verschuldigd zijn. En dat was Jezus Christus. Mijn dankbaarheid aan Hem is niet in woorden uit te drukken.

In het seminarie heb ik geleerd dat de Schriften er niet alleen zijn om ze op te slaan in ons geheugen, maar om ze toe te passen in ons leven. Ik ben al mijn goede leerkrachten dankbaar, want zij waren echt werktuigen in handen van de Heer.

Gicelly D., Venezuela

'Ik zeg tot de Here: mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw' (Psalmen 91:2).

MIJN LIEVELINGSTEKST LV 122:7-9

Deze verzen raakten mij. Ik geloof dat deze woorden, gericht tot

Joseph Smith, ieder kind van God zouden kunnen troosten. Het lijkt zo vaak alsof onze beproevingen ondraaglijk zijn. Maar God belooft ons in grote genade en liefde dat onze beproevingen ons ten goede zullen komen.

Dovile B., Litouwen

DIT IS JOUW PLEK

Dit zijn jouw bladzijden — dit is jouw plek, waar je andere jongeren kunt vertellen wat het evangelie voor je betekent. Dit is wat je op deze bladzijden mag verwachten *en* wat je zelf kunt bijdragen:

- Ervaringen of inzichten waar- door je het evangelie beter bent gaan begrijpen en naleven.
- Een foto met hoge resolutie die je hebt genomen en een schrift- tekst als onderschrift.
- Een fijne ervaring die je had met werken aan 'Plicht jegens God' of 'Persoonlijke vooruitgang'.
- Je opmerkingen over een schrift- tekst die je inspireert. Als je wilt, kun je een foto bijvoegen.
- Reacties op de *Liahona*: Welke artikelen vond je goed?

E-mail je verhaal, foto of reactie naar liahona@ldschurch.org. Vermeld in de onderwerpregel alsjeblieft 'Our Space' en voeg de toestemming van je ouders bij (in de e-mail) voor je inzending. Reacties worden even- tueel ingekort of duidelijker geformuleerd.

Een handje helpen

Dat is wat deze jongevrouwen uit India deden toen ze met een eenvoudig dienstbetoonproject de hele gemeente enthousiast maakten over de gezinsavond.

Richard M. Romney

Kerkelijke tijdschriften

De jongevrouwen van de gemeente Chennai 2, in het district Chennai, wilden de gemeenteleden aanmoedigen om gezinsavond te houden. Het duurde niet lang voordat ze een eenvoudig en praktisch idee bedacht hadden. Ze maakten een gezinsavondrad: een cirkelvormig schema met een wijzer voor taken zoals het opzeggen van gebeden, geven van lessen en maken van een versnapering.

De papieren raderen waren eenvoudig maar kleurrijk. Ze werden op een avond in de kerk gemaakt tijdens een jongevrouwenactiviteit. Elk kreeg een persoonlijk tintje met foto's van

het gezin waarvoor het bestemd was. Twee jongevrouwen, Sushmitha Santhosh Kumar (15) and haar zus Sujeetha (14), waren vooral enthousiast toen ze hoorden dat zij als nieuw lid van de kerk voor hun familie het eerste rad in ontvangst mochten nemen.

'Na de wekelijkse activiteiten-avond gingen we samen naar hun flat en overhandigden het rad aan hun vader', vertelt Daisy Daniel (16). 'Het hele gezin leek er blij mee te zijn.' Ze hadden het met de voltijdzendingen al gehad over gezinsavond, en het rad gaf hen een extra motivatie om iets te doen met wat ze hadden geleerd.

De jongevrouwen maakten genoeg raderen om er een aan elke familie van de jeugdwerkkinderen in de gemeente te geven. En toen maakten ze nog extra raderen die de voltijdzendingen aan nieuwe leden konden geven.

'We zijn met veel nieuwe leden in de gemeente en we zijn niet gewend om gezinsavond te houden', zegt Daisy. 'Maar ik heb een getuigenis dat kinderen en ouders een betere band kunnen krijgen door de gezinsavond en ik hoop dat deze families bij het zien van het gezinsavondrad zullen denken: "Onze gemeenteleden hebben ons lief en hebben ons dit geheugensteuntje gegeven, dus laten we

HOOGSTE PRIORITEIT

Wij raden ouders en kinderen aan de hoogste prioriteit te geven aan gezinsgebed, gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en opbouwende activiteiten. Zelfs als andere werkzaamheden en bezigheden waardevol en nuttig zijn, moet men niet toestaan dat die de plaats gaan innemen van de taken die God heeft toegewezen aan ouders en gezin.

Brief van het Eerste Presidium, 11 februari 1999; zie *Liahona*, december 1999, p. 1.

gezinsavond houden.” Ze voorspelt dat de gezinsavond spoedig een wekelijks activiteit zal zijn voor veel mensen in de gemeente.

De ene goede daad leidt tot een volgende

De gezinsavondraderen zijn nog maar één van de diverse dienstbetoonprojecten die de jongevrouwen hebben uitgevoerd. Ze wilden iets doen aan de eenzaamheid van een weduwe in de gemeente en versierden een mand die ze vulden met heel veel korte, opgewekte handgeschreven briefjes. ‘Er is niemand om voor haar te zorgen’, zegt Daisy. ‘En dus wilden we haar eraan herinneren dat de leden van de gemeente aan haar denken.’ De jongevrouwen leverden de mand persoonlijk af en legden uit dat ze elke dag een briefje mocht lezen om een glimlach op haar gezicht te toveren.

De mand met briefjes inspireerde nog een ander idee. De jongevrouwen besloten elkaar briefjes van waardering te schrijven. ‘Ieder van ons schrijft een mooie brief aan elk van de anderen’, legt Monisha Kalai Selvam (13) uit.

Lang leve de gezinsavond!

Door deze en andere activiteiten leren de jongevrouwen in de gemeente Chennai 2 dat ze zelfs door eenvoudig dienstbetoon mensen dichterbij de Heiland kunnen brengen. De gemeenteleden zullen zich de gezinsavondraderen misschien nog lang herinneren, want velen van hen hebben er een in ontvangst genomen en maken er al gebruik van. Maar zelfs als de raderen niet meer dan een tijdelijk geheugensteuntje zijn, is dat ook goed.

‘Iedereen kan zijn eigen rad of schema maken of gewoon met potlood en papier een plan opstellen’, zegt Daisy. ‘Wij weten gewoon dat de gezinsavond voor iedereen belangrijk is en wij wilden er een handje mee helpen.’ ■

SCHRIFTEKSTEN ZIJN OOK NUTTIG

Schriftteksten zijn ook goed voor de gezinsavond — vraag maar aan de jongemannen in de gemeente Chennai 2. Toen ze hoorden dat de belangstelling voor de gezinsavond toenam in hun gemeente, besloten ze teksten op te zoeken die onder leiding van de ouders in lessen gebruikt konden worden. Hier zijn enkele van hun aanbevelingen:

Karthikeyan Venkatesan (18) zegt dat Alma 32:21, 28 een les over geloof bevat. ‘Alma vergelijkt het woord van God met een zaadje, dus het is makkelijk om over zaadjes te praten en hoe die groeien’, zegt hij. ‘Die tekst heeft me geholpen om mijn geloof te vergroten zodat ik ervan kan getuigen tegen andere mensen.’

Zijn zestienjarige broer, Meganathan, slaat Alma 36:3 op, een tekst over vertrouwen. ‘Alma zegt dat God je zal helpen als je maar op Hem vertrouwt’, zegt Meganathan. ‘Wij moeten vertrouwen op onze hemelse Vader. Niets is te groot voor God; Hij kan je met elk probleem helpen.’

Daniel Stephen (15) leest 3 Nephi 18:20 voor en zegt dat deze tekst in een les over het gebed te gebruiken is. ‘Ik vind dat een mooie tekst omdat erin staat dat wat je de Vader in de naam van Jezus Christus ook vraagt dat goed is, je zult ontvangen. Vraag niet om slechte of dwaze dingen; vraag om goede dingen. Als je de Geest volgt, weet je beter waar je om moet vragen.’

Jongemannenpresident Bharath Raj Ramesh Babu (19) zegt dat hij 1 Nephi 19:9 in een les over Jezus Christus zou gebruiken. ‘In deze tekst staat dat de wereld Christus zal veroordelen alsof Hij niets is, maar dat Hij hen vriendelijk en lankmoedig zal behandelen. Hij zal iedereen liefde betonen, ongeacht wat ze Hem hebben aangedaan, en daardoor heb ik geleerd dat ik aardiger moet zijn.’

Er zijn natuurlijk heel veel schriftteksten die te gebruiken zijn bij een gezinsavondles. Bespreek het maar eens thuis. Welke schrifttekst zou jij gebruiken?

Heb je thuis een fijne gezinsavond gehad die over een schrifttekst ging? Vertel het ons in een e-mailtje: liahona@ldschurch.org

Karthikeyan

Meganathan

Daniel

Bharath Raj

Charles W. Dahlquist II

Was van 2004 tot en met 2009 algemeen jongemannenpresident

ZONDAGOGHTEND VROEG

Deze jongemannen in Fiji staan vroeg op en lopen heel ver, maar ze doen enthousiast hun plicht.

Het is zaterdagavond in de wijk Waila van de ring Nausori (Fiji). De dagta-ken zijn gedaan en de Aäronisch-priesterschapsdragers hebben zich voorbereid op de sabbat en zijn nu bijeengekomen in het huis van broeder en zuster Maiwiriwiri. Het is een gelegenheid om een bescheiden maaltijd te nuttigen voordat ze aan hun vasten beginnen — gevolgd door een overnachting bij de Maiwiriwiri's thuis.

Voor deze jongemannen van de Aäronische priesterschap begint de dag al vroeg. Ze staan lang vóór het ochtendgloren op, doen hun witte overhemd en zwarte pantalon aan en hun stropdas om, en tegen zes uur 's ochtends hebben ze de woning van broeder en zuster Maiwiriwiri in koppels verlaten — net als zendelingen. Elk koppel heeft een bepaalde route te lopen om tegen tien uur in de kerk te zijn, waar dan de priesterschapsvergadering begint.

Het is hun taak om bij het huis van elk lid op hun route te stoppen en hen uit te nodigen een vastengave bij te dragen.

Deze jongemannen lopen vijf kilometer van het huis van de familie Maiwiriwiri aan de ene kant van de wijk naar de kerk aan de andere

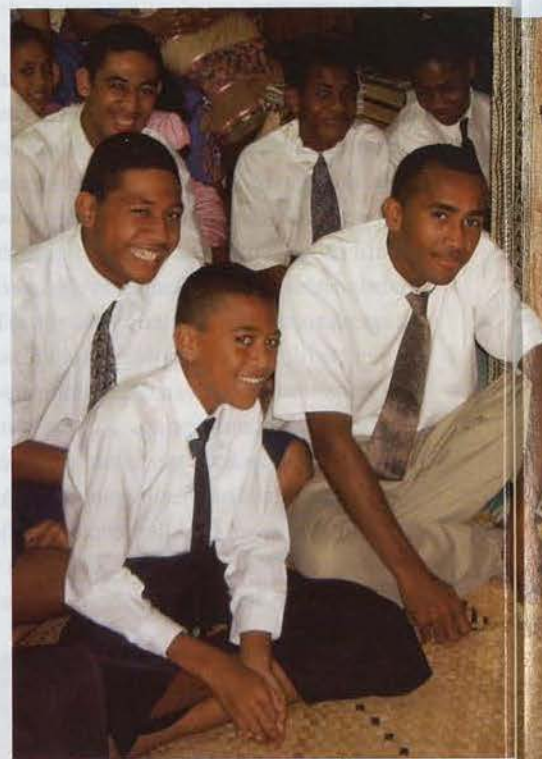
kant van de wijk. Het is een gelegenheid om hun plicht te doen en de leden van de kerk uit te nodigen om in de vorm van een vastengave een bijdrage te leveren aan de zorg voor de weduwen en hun andere broeders en zusters. President Alipate Tagidugu van de ring Nausori zegt

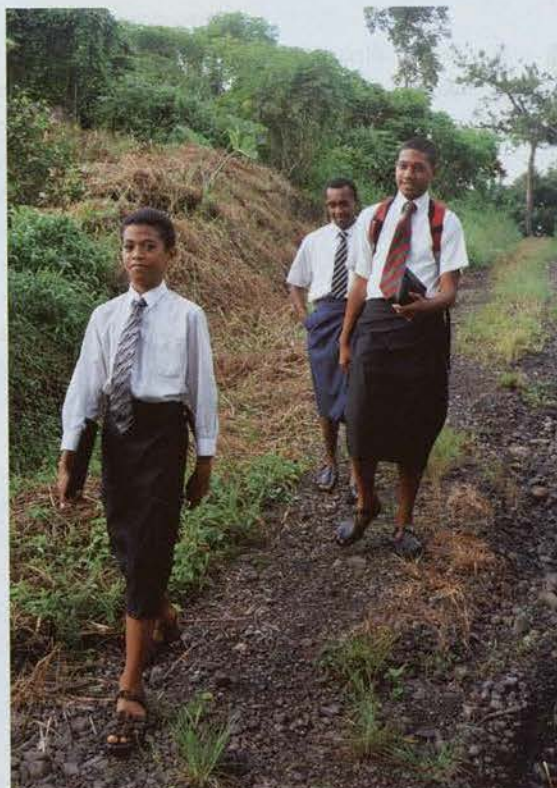
dat als gevolg van de inzet

van de Aäronische priesterschap de vastengaven met twintig procent zijn gestegen.

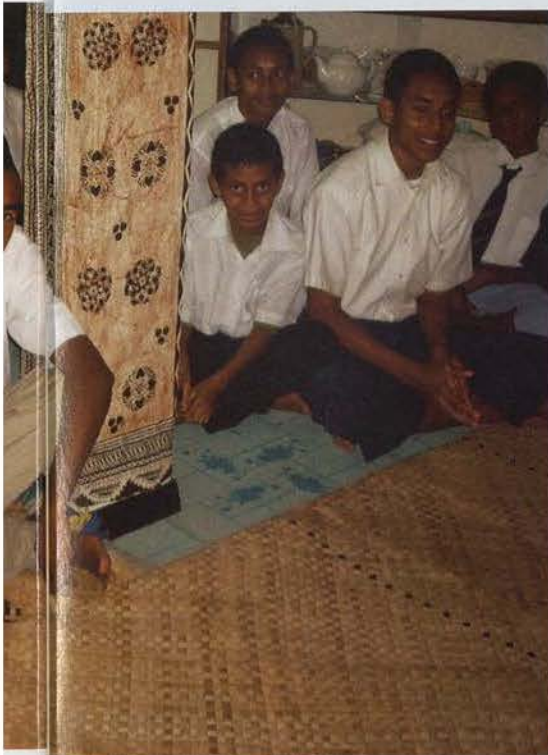
Maar het is net zo belangrijk dat deze jongemannen een kans krijgen om hun taak uit te voeren en de leden van de wijk te helpen om zich aan hun doopverbond te houden:

De plicht van de leraar is om altijd over de kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken; en er ook op toe te zien dat alle leden hun plicht nakomen' (LV 20:53, 55).

Wat een zegen voor die priesterschapsdragers om te weten dat ze leden hebben uitgenodigd om dichterbij de Heiland te komen.

De dag begint vroeg, maar deze jongemannen lopen met een glimlach van de ene kant van de wijk naar de andere en zamelen onderweg vastengaven in.

'Daar gij verlangend zijt tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig zijt elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn;

'En gewillig zijt te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen waar gij u ook moogt bevinden, als getuige van God op te treden, zelfs tot de dood, opdat gij door God zult worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding zult worden gerekend, zodat gij het eeuwige leven zult hebben' (Mosiah 18:8-9).

Voor deze fijne jongemannen is het ophalen van vastengaven geen last maar een zegen. Ze dragen graag hun witte overhemd en stropdas, staan graag vroeg op en kloppen bereidwillig vroeg aan bij de leden

om hen uit te nodigen de zegeningen in ontvangst te nemen van het geven van een gulle vastengave.

Toen ik zag hoe deze jongemannen zich voorbereidden op hun taak als priesterschapsdrager en hen die uit zag voeren, bedacht ik wat een fijne zegening het zal zijn als ze de rest van hun leven begrijpen hoe belangrijk hun inzet is om leden van de kerk uit te nodigen dichterbij de Heiland te komen door vastengaven te geven. Wat zullen ze betere zendingen worden en betere echtgenoten en vaders door hun inzet in de priesterschap.

Ze begrijpen deze schrifttekst over het volk van de Heer dan beter: 'De Heer noemde zijn volk Zion, omdat zij één van hart en één van zin waren en in rechtvaardigheid leefden; en er waren geen armen onder hen' (Mozes 7:18). ■

Het begon allemaal met de verrassing die vader mee naar huis nam voor zijn drie dochters. Toen wij meisjes in een kartonnen doos keken waar tsjilpende geluiden uit kwamen, riepen we het uit van plezier. Kleine eendjes! We stonden te springen om er eentje te pakken. We verdrongen papa zo enthousiast dat hij de doos bijna liet vallen.

'Kalm aan, meisjes!' lachte hij. 'Er is er een voor ieder van jullie!'

Ik was verbaasd hoe piepklein het kleine eendje voelde in mijn hand. In mijn voorzichtig dichtgevouwen hand voelde zijn arme lijfje niet groter dan een munt van 2 euro, en het woog ook ongeveer net zo veel.

'Tjonge, wat is-ie licht!' riep ik uit. 'Geen wonder dat kleine eendjes drijven!'

Papa lachte weer en liep naar de keuken om moeder te begroeten. Papa hield erg van verrassingen, vooral de soort waarmee hij zijn gezinsleden aan het lachen kon maken. En toen dacht ik ineens aan het pierenbadje.

Dat was de perfecte plek voor onze nieuwe eendjes.

'Nora, haal dat plastic badje eens uit de garage', droeg ik mijn zusje op.

We vulden het badje met helder koel water en begonnen onze eendjes te onderzoeken en namen voor ze te verzinnen. De mijne had een klein bruin vlekje op zijn ronde snauwtje en had belachelijk grote vliespootjes.

Plotseling dacht ik aan mijn vriendinnen. Ze zouden me uitlachen als ze zagen hoe enthousiast ik was over onze nieuwe huisdieren. Maar toen besepte ik dat het nog dagen duurde voordat mijn vriendinnen langskwamen. Ze hadden toestemming gekregen van hun ouders voor een kampeertocht in de bergen in de buurt. Op de fiets zouden ze een oud pad volgen, een kampeerplek uitkiezen en hun tent opslaan. Ze zouden veel plezier hebben en de volgende dag weer thuiskomen, lachend en pratend over hun kampeertochtje. Mijn moeder had me geen toestemming gegeven. Ze vond me te jong!

Toen het badje vol was, ging ik er

met mijn zusjes omheen zitten. We wachtten het grote moment vol spanning af. We zetten onze flapperende, kwakende vogeltjes op het water en FLOEP, ze zonken meteen naar de bodem. Ze zonken alle drie!

We staken onze handen in het badje en reddden de arme, water spuwende vogeltjes. Wat was er misgegaan? We verlangden toch niets moeilijks van ze, zoals zwemmen. Ze hoefden alleen maar te zwemmen. Dat is toch makkelijk voor een eend?

'Wat is er gebeurd?' vroeg mijn zusje zich af.

'Misschien hebben we ze verrast!'

We waren het met elkaar eens dat het net is als baby's wanneer ze leren lopen. Ze vallen wel eens. We besloten het nog eens te proberen.

'Eén, twee, drie, nu!'

Plonk! Plonk! Plonk! Rechtstreeks naar de bodem, als loden balletjes.

Gelukkig voor de eendjes durfden geen van ons onze theorie dat ze gewoon oefening nodig hadden, nogmaals uit te proberen. Toen Nora

ALS EENDEN NIET DRIJVEN

We namen gewoon aan dat onze eendjes het goed zouden doen op het water. Er stond ons een verrassing te wachten.

Wendi Wixom Taylor

voorstelde om hun veertjes droog te föhnen, gingen we allemaal naar binnen. Mijn twee zusjes droogden de arme vogeltjes voorzichtig met mijn roze föhn terwijl ik het telefoonnummer opzocht dat bij de naam op de kartonnen doos hoorde.

'Hallo, meneer? Wij hebben net drie kleine eendjes gekocht — nou ja, onze vader heeft ze gekocht. Ja, meneer. Nou, er is een probleem met onze eendjes.

Weet u, we hebben liever dat ze kunnen drijven.'

Wat de man toen zei, was een hele openbaring voor me. Ik besepte pas hoeveel ik ervan had geleerd, toen ik het mezelf aan Nora en Suzy hoorde uitleggen: 'Weet je, de donzige veertjes stoten geen water af. Ze zuigen het op. We moeten nog een week of zo wachten tot hun lijfje de olie aanmaakt waarmee hun veertjes waterdicht worden.'

'Er zijn talloze manieren om ware liefde te betonen aan je moeder en vader. Je kunt ze gehoorzamen en hun leringen opvolgen, want ze zullen je niet misleiden. Je kunt ze met respect behandelen.'

President Thomas S. Monson, 'Wees een voorbeeld', *Liahona*, mei 2005, p. 112.

'Maar dat is niet waar', redeneerde Nora. 'Ik heb kleine eendjes op de rivier achter hun moeder aan zien zwemmen. Ze waren nog maar een paar dagen oud.'

'Dat heeft de meneer ook aan me uitgelegd. Als de eendjes zijn geboren, slaat de moeder haar vleugels om de kleintjes heen zodat ze warm blijven. De olie van haar vleugels komt daardoor op haar kleintjes terecht. Daarom kunnen ze blijven drijven zolang ze bij hun moeder zijn. Maar als ze alleen zijn, moeten ze een beetje ouder worden om veilig te zijn op het water.'

En toen dwaalden mijn gedachten af naar een plek in de bergen. Ik moest denken aan mijn vriendinnen in hun tent. Misschien wilde mama me gewoon nog wat langer onder haar vleugels houden. Ik aaide het ruggetje van mijn eendje met één vinger.

'We houden je nog wel even uit het badje, kleintje', beloofde ik. En terugdenkend aan de moeder, voegde ik daar aan toe: 'Mis je je mama?' ■

'Als je oefent,
is dat geen
proefwerk. Het
hindert niet als
je het fout doet,
want je bent
nog aan het leren. Heb
vertrouwen en geloof.'
Andrea C. (11)

OEFENTIPS:

Jan Pinborough
Kerkelijke tijdschriften

'Ik oefen voordat ik naar school ga en ook nog na school. Blijf oefenen totdat je het te pakken hebt. Pianospelen is fantastisch. Je kunt er heel veel mensen mee helpen.' **Erick V. (10)**

JEUGDWERK

'Absoluut niet!'
'Je maakt zeker een grapje!'
'Nooit en te nimmer!'

Dat is wat Andrea, Erick, Kristofer, Suzett en Yuridia uit Provo (Utah, VS) zouden hebben gezegd als je ze had verteld dat ze voor het volgende kinderprogramma in de avondmaalsdienst piano zouden spelen. Tenslotte had nog maar één van hen ooit piano gespeeld!

Maar hun jeugdwerkplaniste,

zuster Perry, gaf hun een uitdaging — en ze waren bereid om die aan te nemen.

Op één kind na, dat al een pianoleraar had, kreeg elk één keer per week pianoles van zuster Perry. Thuis oefenden ze op hun elektronische keyboards. En al gauw leerden ze vereenvoudigde versies van de liedjes voor het programma in de avondmaalsdienst. Ze oefenden ook in het jeugdwerk terwijl de andere kinderen meezongen.

Eindelijk brak de grote dag aan. Elk kind speelde een of twee liedjes. Waren ze zenuwachtig omdat

ze voor de hele wijk speelden? Absoluut! Maar ze lieten zich er niet door weerhouden.

'Ik was erg zenuwachtig,' zegt Kristofer, 'maar ik bleef geloof houden.'

Dankzij hun geloof en hun vele oefenen deed iedereen het goed die dag. En wat was nou het fijnste?

'Het is fijn om te helpen in de kerk', zegt Andrea. 'Ik vind het een grote zegen.'

Nu kunnen de kinderen spelen op de gezinsavond, bij doopdiensten en als hun familie iets zingt in de avondmaalsdienst. Te gek! ■

'Speel eerst het liedje dat je het leukste vindt. Ik oefen een uur na schooltijd en nog eens na het avondeten.'

Kristofer P. (8)

'Denk eraan dat je je vingers gekromd houdt. Geef het niet op, ook niet als je gefrustreerd raakt. Blijf het proberen!' Suzett M. (10)

'Doe het eerst langzaam. Als je het liedje beter kent, kun je het sneller spelen.'

Yuridia M. (11)

PIANISTES

JULLIE KUNNEN HET OOK LEREN!

De kinderen leerden spelen uit een boek dat *Keyboardcursus* heet. Je kunt dit boek online lezen of het afdrukken van het internet: www.lds.org/churchmusic (in het Engels, Frans, Portugees en Spaans). Klik op **Learning Materials, Accompanying Others, Keyboard Course Book and Audio**. Als je in de Verenigde Staten of Canada woont, kun je het met toestemming en hulp van je ouders bestellen op ldscatalog.com. [Woon je ergens anders, laat het dan bestellen bij het distributiecentrum.]

Het distributiecentrum heeft ook keyboards zoals de kinderen die gebruikt hebben.

Maar wat doe je nu als je geen pianolerares hebt? Je jeugdwerkpresidente of je bisschop of gemeentepresident weet misschien wel iemand die het je kan leren. Als je het écht wilt, is er wel een manier te vinden. Denk je maar eens in hoe blij je bent als je andere mensen kunt dienen met de gave van muziek.

Je kunt beginnen met 'Kom, volg Mij na' op pagina 62 van dit tijdschrift te leren. Het is een van de liedjes die je jeugdwerk dit jaar tijdens het kinderprogramma in de avondmaalsdienst kan zingen.

EEN BIJZONDERE LERARES

De lerares van de kinderen, zuster Janice Kapp Perry, is componiste. Ze heeft 'Ik kijk graag naar de tempel' en andere liedjes in het boek *Kinderliedjes* geschreven. Kinderen zijn de toekomst van de muziek', zegt zuster Perry.

Kom, volg Mij na

Vereenvoudigd

Nederig ♩ = 69-76

1. 'Kom,' sprak de Hei - land, 'volg Mij na.'

Dat elk dus in zijn voet - spoor ga,

want wij toch wor - den dan al - leen

met Go - des Zoon, de Hei - land, één.

2. 'Kom, volg Mij na,' een enk'-le zin,
toch schuilt er die-pe waar-heid in;
't wijst ons de weg naar eeu-wig goed,
mach-tig be-zielt het ons ge-moed.

3. Is het ge-noeg te we-ten dat
wij moe-ten tre-den 't aard-se pad,
en door be-proe-ving wor-den rein?
Nee, ook ons hart moet hei-lig zijn.

4. Niet slechts als men op aar-de leeft,
moet on-ze Hei-land na-ge-streefd;
zijn me-de-erf-ge-naam te zijn,
gaat ver-der dan dit land van pijn.

5. Wij moe-ten voor-waarts en om-hoog,
waar rui-mer vel-den boei-en 't oog,
Hem dank-baar vol-gen, el-ke dag,
wat ook ons lot eens we-zen mag.

6. Ons wacht dan ko-ning-schap en macht,
blijd-schap en glo-rie, le-vens-kracht,
in-dien wij langs der eeu-wen lijn
't 'Kom, volg Mij na' ge-hoor-zaam zijn.

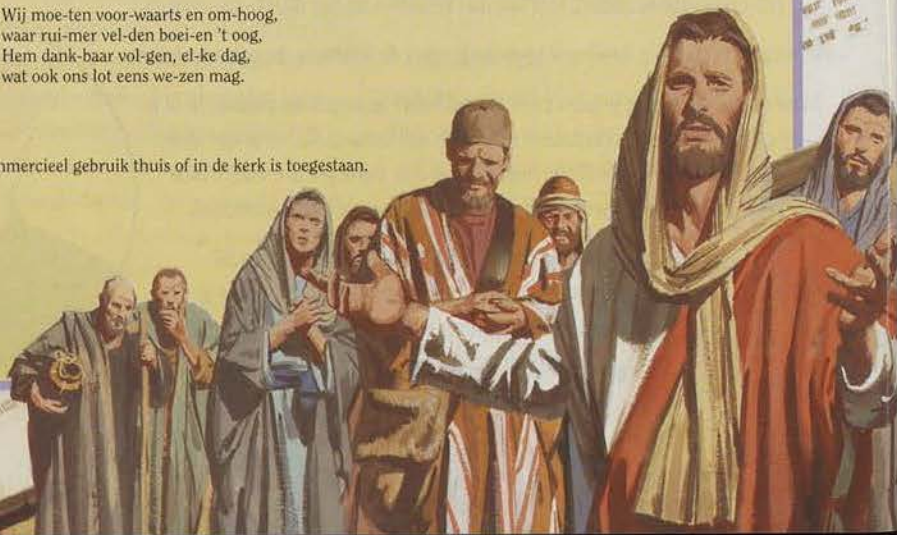
Tekst: John Nicholson, 1839-1909

Muziek: Samuel McBurney, 1847-1909

Het maken van kopieën voor eenmalig, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk is toegestaan.

Matteüs 4:19

2 Nephi 31:10-21

Ons prikbord

Soms heb ik het gevoel dat ik iets niet begrijp over de kerk of dat ik niet genoeg geloof heb in iets. Als ik zo iets voel, dan bid ik mijn hemelse Vader om hulp. Ik krijg bijna altijd

antwoord. Ik voel me dan helemaal warm en veilig, en ik krijg echt het gevoel dat God mijn gebeden hoort en dat Hij veel van me houdt. Door die ervaringen groeit mijn getuigenis en mijn liefde voor God.

Ik weet dat God onze Vader is en dat Hij ieder van ons heel erg liefheeft. Hij luistert naar onze problemen en stuurt de Heilige Geest om ons te troosten. Ik weet dat Hij onze gebeden verhoort en dat Hij blij is als we goed leven. Ik ben erg blij te weten dat God me liefheeft en dat ik lid van de kerk ben. Ik weet dat Jezus Christus zijn Zoon en onze Heiland is.

Deveney R. (11), Zwitserland

Viet Minh Tri P. (10), Cambodja

Carlos D. (8), Brazilië

Daniel K. (7) uit Denemarken is een opgewekte, moedige jongen. Hij helpt graag in de tuin. En hij kookt graag — hij vindt het vooral leuk om deeg te rollen voor pizza. Op school werkt hij hard en hij gaat graag voetballen, zwemmen en boomklimmen. En op scouting vindt hij het leuk om te helpen met het opbouwen van het kampvuur. En in de kerk vindt hij verhalen over Joseph Smith en Jezus fijn, en zingt hij graag 'Kies toch goed'.

Als je een tekening, foto, ervaring of brief wilt insturen voor Ons prikbord, stuur dan een e-mail naar liahona@ldschurch.org, met 'Our Page' als onderwerp. Of stuur het per post naar:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420

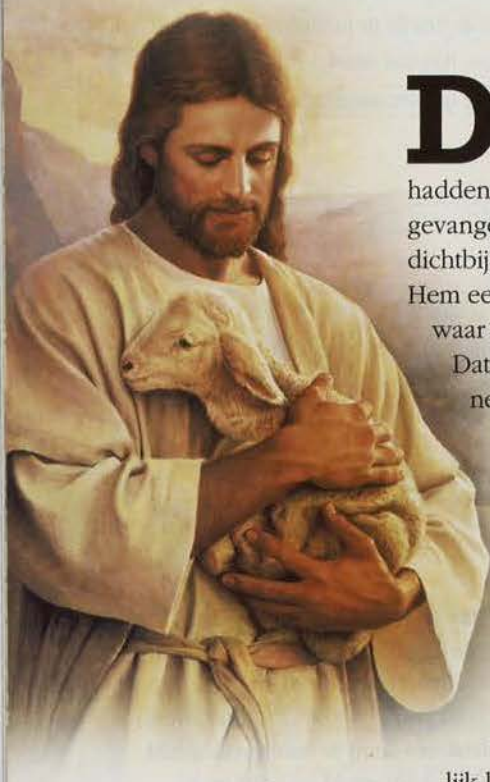
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS

Elke inzending **moet** de volledige naam en de leeftijd van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Reacties worden eventueel ingekort of duidelijker geformuleerd.

President
Henry B. Eyring
Eerste raadgever in
het Eerste Presidium

Jezus' lammeren helpen weiden

De Heiland was gekruisigd en daarna opgestaan. Zijn discipelen waren naar Galilea gegaan. Ze hadden de hele nacht gevisd maar niets gevangen. Toen ze in het ochtendgloren dichtbij de kust kwamen, herkenden ze Hem eerst niet. Hij riep hen en vertelde ze waar ze hun netten moesten uitgooien. Dat deden ze, en toen kregen ze volle netten. Ze haastten zich om Hem op de oever te begroeten.

Ze vonden een gebakken vis op een kolenvuur, en brood. Toen gaf Hij hun een gebod dat nog steeds voor ons allemaal geldt.

‘Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? En hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet het, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren’ (Johannes 21:15).

De heiligen van God hebben altijd onder een verbond gestaan om elkaar geestelijk te **weiden**, vooral hen die nog niet stevig in het evangelie staan.

Een kind kan het geloof van andere mensen voeden. Kinderen kunnen een

nieuw lid uitnodigen naar een bijeenkomst. Kinderen kunnen een nieuw lid glimlachend verwelkomen in de kapel of een leslokaal. Doen we dat, dan is de Heilige Geest bij ons.

Ieder woord dat we zeggen, kan geloof versterken of verzwakken. We hebben hulp van de Geest nodig om de woorden te zeggen die zullen voeden en sterken.

Door gewoon te gehoorzamen, kunnen we de Heer helpen om de lammeren, zijn lammeren, in zijn armen naar huis te brengen, naar hun Vader en onze Vader.

Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij leeft. En ik weet dat Hij ons leidt in dit werk — zijn werk — om het eeuwige leven van zijn Vaders kinderen tot stand te brengen. ■

Uit een toespraak van de algemene conferentie van oktober 1997.

Weiden betekent
laten grazen.

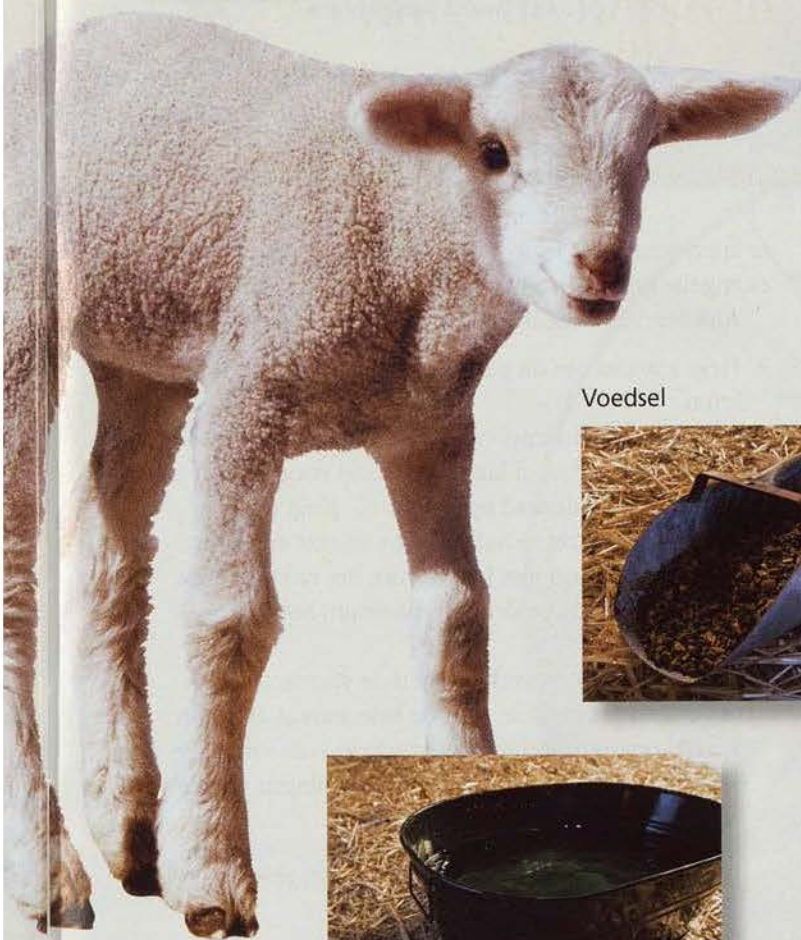
ZORGEN VOOR LAMMEREN

Lammeren zijn zwak en kunnen zich niet verdigen. Ze hebben bijzondere verzorging nodig zodat ze gezond en sterk kunnen worden. Kijk naar de plaatjes van enkele dingen die lammeren nodig hebben.

Bescherming tegen wolven
en andere gevaren

Een veilig plekje om te slapen

Voedsel

Water

WIE ZIJN JEZUS' LAMMEREN?

De Heiland vroeg zijn discipelen om vooral goed te zorgen voor mensen die niet zo sterk in het evangelie zijn, of die nieuw zijn in de kerk. Hij noemde die mensen 'lammeren'. Ze hebben iemand nodig die voor ze zorgt, zodat ze sterk kunnen worden — sterk in het evangelie.

Kleur de plaatjes van dingen die kinderen kunnen doen om Jezus' lammeren te helpen. Maak daarna een tekening van iets dat je zelf kunt doen.

Begroet een nieuw lid van je klas

Nodig een vriend(in) uit naar
het jeugdwerk

Geef de *Liahona* aan iemand

Jezus Christus heeft door middel
van Joseph Smith de volheid van
het evangelie hersteld

Sandra Tanner en Cristina Franco

Stel je een glas vol helder, zuiver water voor. Als we het glas aanstoten, zouden we wat water kunnen knoeien en zou het glas niet meer vol zijn.

In het begin was de volheid van het evangelie op aarde. Jarenlang leerden de profeten mensen het evangelie.

Toen Jezus Christus op aarde was, vestigde Hij zijn kerk. Hij leerde de mensen de volheid van het evangelie: geloof in Jezus Christus, bekering, doop, de gave van de Heilige Geest, en gehoorzaamheid aan de geboden. Jezus Christus liet iedereen zien hoe we moesten leven. Hij werd de Heiland van ons allemaal. Het evangelieglas was vol.

Maar met het verstrijken van de jaren gingen er delen van het evangelie verloren omdat slechte mensen het veranderden of het niet gehoorzaamden. De volheid van het evangelie was niet meer op aarde. Onze hemelse Vader beloofde zijn kinderen dat Hij hun weer de volheid van het evangelie zou geven. Hij riep Joseph Smith om Hem te helpen de volheid van volledige evangelie weer terug te brengen.

Uit Johannes 3:16 leren we dat onze hemelse Vader ons zijn Zoon en het evangelie heeft gegeven omdat Hij zijn kinderen liefheeft. Hij roept profeten om iedereen zijn evangelie te leren zodat we weten hoe we bij Hem terug kunnen keren.

We zijn gezegend dat we de volheid van het evangelie hebben in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze evangelieglazen zijn tot het randje

toe gevuld, en onze hemelse Vader heeft beloofd dat het evangelie nooit meer van de aarde wordt weggenomen.

Schrifttekstenboek april 2010

Lees het zesde geloofsartikel in de Parel van grote waarde.

Leer dit geloofsartikel uit het hoofd.

Bid en vraag je hemelse Vader om je

te laten weten dat Jezus Christus door Joseph Smith het evangelie heeft hersteld.

Kies een van deze activiteiten uit, of verzin er zelf een:

- Help iemand om dit geloofsartikel uit het hoofd te leren.
- Lees de Geschiedenis van Joseph Smith in de Parel van grote waarde, of laat iemand die voorlezen.
- Maak het verhalenrad op pagina 67. Knip de twee raderen uit en zet ze aan elkaar vast met een splitpen. Leer iemand met behulp van het rad dat Jezus Christus door de profeet Joseph Smith het evangelie heeft hersteld.
- Onze zendingen verkondigen de waarheden van het herstelde evangelie over de hele wereld. Bid voor ze. Bid om te weten te komen wie je kunt vragen of ze naar de boodschap van de zendingen willen luisteren.

Hoe ben je door wat je hebt gedaan het zesde geloofsartikel beter gaan begrijpen?

Schrijf in je dagboek wat je hebt gedaan, of maak er een tekening van. ■

EEN BRUIDSJURK EN EEN PLAN

Jane McBride Choate

'Het huwelijk is [...] door God verordonneerd'
(LV 49:15).

Gebaseerd op een waar verhaal

Lori zat op het bed van haar oudere zus terwijl Karyn haar tempeltas verder inpakte. Het was Karyns trouwdag.

Lori vond het leuk om 's avond naar de huwelijksreceptie te gaan, maar ze was ook een beetje bedroefd. Haar oudere broer, die op zending was geweest, kon met Karyn de tempel in. Haar ouders ook. Maar Lori en haar twee jongere broers niet.

'Ik wou dat ik met jou de tempel in kon', zei Lori.

Karyn keek op van haar tas. 'Ik ook, maar jij bent buiten. En op een dag ga ik met jou mee naar de tempel als jij trouwt.'

Lori voelde zich al wat minder bedroefd, maar ze vroeg zich nog wat af. 'Hoe wist je dat je met Matt wilde trouwen?' vroeg ze.

Karyn ging naast Lori zitten. 'Ik heb lang geleden geleerd dat mijn hemelse Vader een plan voor mij heeft. Toen ik Matt had ontmoet, besepte ik dat wij dat plan samen konden uitvoeren.'

'Heb je dat plan al af?' vroeg Lori.

Karyn schudde haar hoofd. 'Matt en ik willen

Als je er elke dag voor kiest om de geboden na te leven en je aan je doopverbonden te houden, en je probeert om op Jezus Christus te gaan lijken, bereid je je voor op de tempel.'

Vicki F. Matsumori, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerk-presidium, 'A Place of Love and Beauty', *Friend*, januari 2002, p. 30.

kinderen krijgen, onze opleiding afmaken, en nog veel meer.'

Lori keek naar de prachtige witte bruidsjurk die aan Karyns kastdeur hing. 'Je hebt een prachtige jurk', zei ze.

Karyn glimlachte. 'Dat is ook een onderdeel van het plan', zei ze. 'Ik wilde altijd al in de tempel trouwen, dus ik had een fatsoenlijke jurk nodig.'

Enkele uren later zag Lori Karyn en Matt uit de tempel komen. Hun gezichten straalden.

Lori rende op Karyn af en sloeg haar armen om haar heen.

Enkele weken later kreeg Lori een foto in de post. Het was een foto van Karyn en Matt die voor de tempel stonden. Karyn had bovenaan geschreven: 'Je hemelse Vader heeft een plan voor je.'

Lori zette de foto op haar kaptafel. Ze nam zich voor dat ze op een dag naar de tempel zou gaan en net zo zou stralen als haar zus. ■

'Weidt mijn schapen'

Jennifer Holt

'Volg Mij en wijdt mijn schapen'
(LV 112:14).

Gebaseerd op een waar verhaal

1

'Mam, had Jezus een kudde schapen?'

'Jezus zei tegen Petrus dat Hij zijn schapen moest weiden. Zo kon Petrus aan Jezus laten zien dat hij Hem liefhad.'

'Nee, liefje. Jezus wordt ook wel de Goede Herder genoemd, en wij zijn zijn schapen. Jezus leerde Petrus dat als we Jezus willen laten zien dat we Hem liefhebben, we anderen moeten helpen.'

'Brenge we daarom zuster Jacobs na de gezinsavond een taart?'

'Ja. Maar het zou fijn zijn als je zelf ook iets bedacht om zuster Jacobs te laten zien dat je haar liefhebt.'

Olivia bedacht wat ze kon doen. Het schoot haar te binnen dat mama en oma van haar tekeningen hielden.

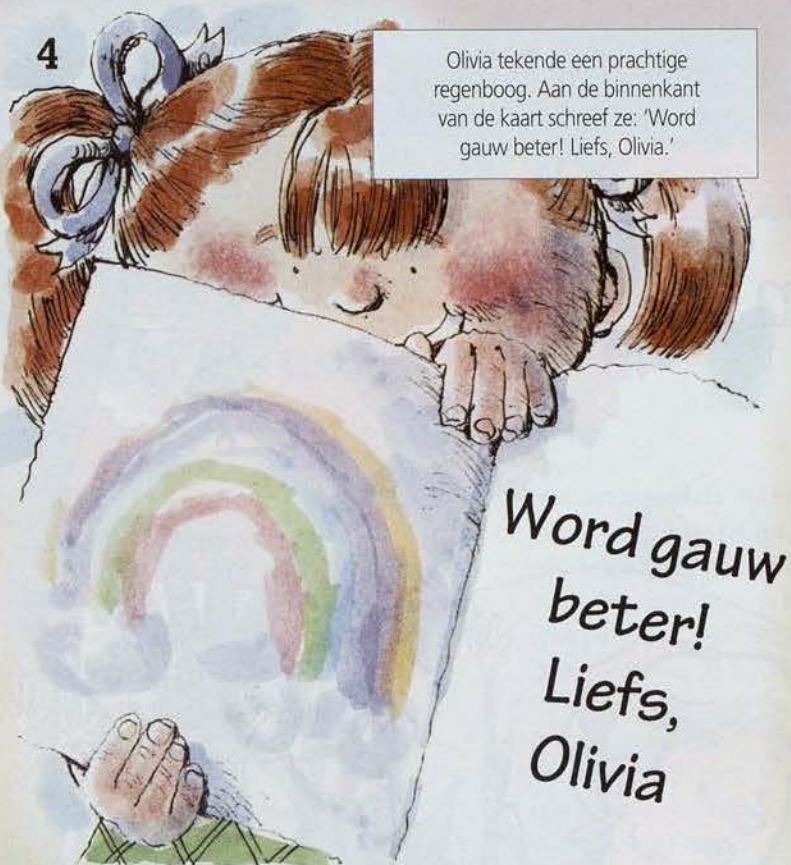
'Ik weet het! Ik maak een kaart voor zuster Jacobs met een tekening erop!'

2

3

4

Olivia tekende een prachtige regenboog. Aan de binnenkant van de kaart schreef ze: 'Word gauw beter! Liefs, Olivia.'

Mama gaf zuster Jacobs de taart. En Olivia gaf haar de kaart die ze had gemaakt.

'Dankjewel, Olivia. Met deze mooie kaart en die lieve glimlach op je gezicht voel ik me al veel beter.'

6

Olivia had het gevoel dat iemand haar hart omhelsde. Ze was blij dat ze Jezus kon helpen met het weiden van zijn schapen. ■

Toen Olivia en haar familie bij zuster Jacobs huis aankwamen, vroeg mama aan zuster Jacobs hoe ze zich voelde. Zuster Jacobs begon te huilen.

'Ik heb net gehoord dat ik morgen naar het ziekenhuis moet voor een operatie. Ik ben een beetje bang.'

5

TIPS VOOR OUDERS

Vraag uw kinderen iemand te bedenken die ze graag blij willen maken. Help ze om een kaart te maken en die naar de persoon te brengen.

Zoek de schapen

Chad E. Phares

Kerkelijke tijdschriften

Jezus heeft ons geleerd dat we onze liefde voor Hem kunnen tonen door 'zijn schapen te weiden' (zie Johannes 21:15-17). We kunnen dat doen door andere mensen te helpen. Deze kinderen zijn Jezus' schapen aan het weiden door hun buurvrouw te helpen met onkruid wieden. We moeten altijd kijken of we iemand kunnen helpen.

Kijk eens of je de tien schapen die in dit plaatje verstopt zijn kunt vinden en omcirkelen. ■

TIPS VOOR OUDERS

Overweeg om Johannes 21:14-17 met uw kinderen te lezen. Vraag ze wie de schapen van Jezus Christus zijn. Leg uit dat de Heer van ons verwacht dat we andere mensen helpen. Vertel over een keer dat iemand u ergens mee heeft geholpen.

Tentoonstelling kinderkunst

KINDEREN

Pak je krijtjes of je verfdoos en maak iets moois! In 2011 komt er kunst van jeugdwerk-kinderen uit de hele wereld in een tentoonstelling van het Museum voor kerkgeschiedenis en in een online kunstvoorstelling. En zo kun jij meedoen:

1. Maak een kunstwerk met het thema 'Het evangelie is mij tot zegen.' Je kunt een kunstwerk maken over gezinnen, tempels, zendelingen, profeten, Schriften, natuur, dienstbetoon, pioniers, jeugdwerk of kerkactiviteiten.
2. Je moet tussen de vijf en de twaalf jaar zijn en je mag maar één kunstwerk insturen.
3. Maak je kunstwerk op een vlak stuk papier of stof. Het mag niet groter zijn dan 30 bij 35 centimeter en mag niet ingelijst zijn.
4. Je mag krijt, potlood, stift, inkt, houtskool, acrylverf, waterverf, pastekleur, olieverb of elk ander tweedimensionaal medium gebruiken.
5. Neem de tijd zodat je kunstwerk echt het allerbeste is dat je kunt maken. Zorg dat je kunstwerk het grootste deel van je papier beslaat.
6. Schrijf je volledige naam achterop je kunstwerk. Laat een van je ouders het onderstaande formulier invullen en ondertekenen. Plak het formulier achterop je kunstwerk.
7. Het poststempel op je inzending mag niet later dan 31 juli 2010 zijn. Je krijgt je kunstwerk niet terug.

Je inzending kan opgenomen worden in een tentoonstelling in het Museum voor kerkgeschiedenis van 1 januari tot 30 juni 2011; en in een online kunstvoorstelling op de websites van de *Friend* en de *Liahona*; of op Ons prikbord in de *Liahona*, of in Our Creative Friends in de *Friend*. Niet alle inzendingen worden gebruikt of tentoongesteld. ■

STUUR JE INZENDING NAAR:

Children's Art Exhibit
45 N. West Temple St.
Salt Lake City, UT 84150, USA

Stuur de volgende informatie en toestemming mee:

Volledige naam van het kind _____ Leeftijd _____

Staat/provincie, land _____

E-mailadres of telefoonnummer ouders _____

Ik geef toestemming om deze inzending op te nemen in een tentoonstelling op de kerkwebsite en de kerkelijke tijdschriften, en voor alle bijkomende publiciteit.

Handtekening van ouder of voogd _____

Permanent studiefonds floreert na negen jaar

Ryan Kunz

Kerkelijke tijdschriften

Tyson Kemege, die als kind polio kreeg en wees werd, is opgegroeid in Nairobi (Kenia), waar hij nooit op een matras sliep en maar zelden twee maaltijden per dag kreeg. En hij kon zich uitsluitend voortbewegen met een paar krukken.

Hij besloot dat hij informatietechniek wilde studeren aan het Augustana College in Kenia, maar omdat hij geen familie en geen geld had, leken de vooruitzichten somber.

Broeder Kemege, die enkele jaren na de middelbare school lid was geworden van de kerk, nam contact op met een ouder zendingsechtpaar en vertelde hun over zijn verlangens. De zendingen legden voor hem contact met het comité van het permanent studiefonds. Een lening van het fonds stelde hem in staat om aan de studie te beginnen.

'Ik ben de gelukkigste mens op aarde', zei broeder Kemege vaak tegen de zendingen.

Broeder Kemege is studentenvertegenwoordiger geweest aan de Augustana University en heeft twee roepingen in zijn wijk.

Negen jaar nadat president Gordon B. Hinckley (1910-2008) voor het eerst het permanent studiefonds aankondigde, heeft het programma al 38 duizend deelnemers in 42 landen. Ondanks economische moeilijkheden over de hele wereld bloeit het permanent studiefonds en helpt het mensen als Tyson Kemege om een opleiding te

volgen, te ontsnappen aan de armoede en een bijdrage te leveren aan hun gemeenschap.

Meer dan 87 procent van de deelnemers aan het studiefonds die hun opleiding hebben afge maakt, heeft momenteel werk.

Moeilijkheden overwinnen

Hoewel het programma niet in problemen is gekomen door de economische teruggang, zeggen de overzieners wel dat er enkele moeilijkheden

te overwinnen waren. Een van de grootste moeilijkheden waar het programma mee te kampen heeft, is het toenemende aantal deelnemers.

'De hindernissen die we te overwinnen hadden, waren de gebruikelijke obstakels

die gepaard gaan met snelle groei

in de wereldwijde arena', aldus ouderling John K. Carmack, emeritus-lid van de

Zeventig en algemeen directeur van het fonds. 'Sommige andere obstakels waren het bekendmaken van het programma, bekendmaken wat de vereisten en de mogelijkheden waren, en de deelnemers ondersteunen.'

Het programma wordt aan de hoofdzetel van de kerk in goede banen geleid door een relatief kleine groep administratieve medewerkers, inclusief enkele werknemers van de kerk, zendingsechtparen en plaatselijke vrijwilligers. Twee emeritus-algemene autoriteiten, de ouderlingen Carmack en Richard E. Cook, houden toezicht.

Om het wereldwijde programma te bestuderen werken de zendingen en het personeel van

Leden die hiervoor in aanmerking komen kunnen zegeningen ontvangen (...)

het fonds samen met gebiedspresidiums om gebiedsleiders op te leiden die op hun beurt met plaatselijke leiders werken om leerkrachten, medewerkers, vrijwilligers en deelnemers ter plekke op te leiden en te ondersteunen.

'Het is en was een uiterst innovatief initiatief', aldus Rex Allen, directeur training en communicatie van het programma. 'Het is op alle niveaus nieuw, dus de communicatie en training waren van wezenlijk belang.'

Hoe het werkt

Het programma wordt mogelijk door honderdduizenden mensen die financiële bijdragen aan het fonds geven. Al het gedoneerde geld gaat naar de ondersteuning van de deelnemers.

Voor de deelnemers begint het proces met een voorbereidingsfase die gecoördineerd wordt door het instituut voor godsdienstonderwijs waar het lid staat ingeschreven. Met hulp van loopbaancentra van de kerk volgen deelnemers een cursus 'Plan- nen om succes te hebben' en een loopbaanworkshop alvorens de online aanvraag voor een lening in te vullen.

Is een lening eenmaal goedgekeurd, dan volgen de deelnemers hun opleiding met dien verstande dat ze hun schuld afbetalen zodat anderen ook baat kunnen hebben bij het fonds. Jaarlijks betalen deelnemers in totaal meer dan twee en een half miljoen dollar terug.

Ouderling Carmack zegt dat het programma niet alleen zo geslaagd is omdat de leden zulke gulle bijdragen geven, maar ook omdat het zo goed geleid wordt. 'De bedenker van het permanent studiefonds is Gordon B. Hinckley,' zegt hij, 'maar de belangstelling en steun van president [Thomas S.] Monson zijn net zo groot als die van president Hinckley. [President Monson] is er vanaf het begin bij betrokken geweest en geeft er heden ten dage met profetisch inzicht leiding aan.'

**door hun deel-
name aan het
permanente
studiefonds (...)**

**en door terug
te geven, zodat
anderen er ook
baat bij kunnen
hebben.**

De resultaten

President Gordon B. Hinckley zei bij de aankondiging van het programma tijdens de algemene aprilconferentie van 2001: 'Met vakbekwaamheid kunnen deze jonge mensen boven de armoede uitrijzen die zij en generaties voor hen gekend hebben. Dan kunnen ze beter voor hun gezin zorgen. Zij zullen werkzaam zijn in de kerk en groeien in hun leiderschap en taken. Ze zullen hun lening afbetalen om anderen in staat te stellen dezelfde zegeningen te ontvangen als zij.' (Zie 'Het permanent studiefonds', *Liahona*, juli 2001, p. 60; *Ensign*, mei 2001, p. 51.)

De leiders van het programma zien met eigen ogen de woorden van president Hinckley in vervulling gaan. Wel tien tot vijftien procent van de huidige kerkleiders in een aantal landen waar het fonds actief is, zijn voormalige deelnemers aan het programma.

'Dit is niet zomaar een droom', vervolgde president Hinckley. 'Dankzij de goedheid en vriendelijkheid van fijne, gulle vrienden hebben wij de middelen. Wij hebben de organisatie. Wij hebben de mankracht en de toegewijde dienstknechten van de Heer om dit te laten slagen. Het is een programma dat volledig door vrijwilligers wordt geleid en zal de kerk vrijwel niets kosten. Wij bidden nederig en dankbaar dat God dit werk tot bloei zal brengen en dat het heerlijke, rijke zegeningen zal brengen aan duizenden, net zoals de voorganger van het programma, het permanente emigratiefonds, onuitsprekelijke zegeningen bracht in het leven van hen die daar aan deelnamen.'

Nu, negen jaar later, groeit het programma nog steeds, wat volgens broeder Allen mogelijk is 'dankzij de grote goodwill en het enorme geloof.' ■

Nieuwe richtlijnen ZHV zijn leden tot zegen

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, kondigde een half jaar geleden tijdens de algemene ZHV-bijeenkomst nieuwe richtlijnen voor ZHV-bijeenkomsten aan, en de resultaten zijn zusters over de hele wereld tot zegen.

De nieuwe richtlijnen zijn over het algemeen goed ontvangen volgens zuster Beck, die erop wijst dat leden over de hele wereld nu bijeenkomsten op kunnen zetten naar hun individuele behoeften, wat meer flexibiliteit biedt in een kerk die niet beperkt is tot één cultuur of gebied.

'Dit is voor een wereldwijde organisatie een uiterst positieve stap geweest', aldus zuster Beck. 'Wij hebben de zusters lief, wij vertrouwen de zusters, en wij weten dat zij hier geen enkel probleem mee zullen hebben als zij er een kwestie van geloof en gehoorzaamheid van maken.'

Zuster Becks toespraak, met de titel: 'ZHV: een heilig werk' (*Liahona*, november 2009, p. 110), dient als het officiële beleid aangaande bijeenkomsten. Als ZHV-leidsters hier vragen over hebben, nemen zij dit op met hun priesterschapsleiders.

Algemene wijzigingen

Raadgeefsters in de ZHV worden net als raadgevers in de priesterschap eerste of tweede raadgeefster genoemd. De vroegere roeping van leidster verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven heet voortaan coördinatrice ZHV-bijeenkomsten. De zuster met deze roeping blijft op aanwijzing van het presidium doordeweekse ZHV-bijeenkomsten regelen.

Richtlijnen ZHV-bijeenkomsten

Zuster Beck vertelde in haar toespraak dat de bijeenkomsten die 'bijeenkomsten voor de verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven' hetten, nu gewoon ZHV-bijeenkomsten zouden heten.

Zuster Beck beschreef hoe de ZHV-presidente van de wijk toezicht zou houden op alle ZHV-bijeenkomsten en dat zij die zou overleggen met de bisschop of de gemeentepresident, die alle plannen voor bijeenkomsten goedkeurt.

De ZHV-presidente houdt toezicht op de bijeenkomsten, maar kan haar eerste of tweede raadgeefster vragen als coördinatrice van de bijeenkomsten — of ze kan een zuster in de wijk

De bijeenkomsten moeten bijdragen tot het vervullen van de 'praktische en liefdadige taken' van de zustershulpvereniging, geloof en rechtschapenheid vergroten, en voorzien in de geestelijke en stoffelijke behoeften van individuele leden en gezinnen.

of gemeente aanbevelen voor die functie. Bij alle bijeenkomsten dient ten minste één lid van het presidium aanwezig te zijn.

De bijeenkomsten behoren doorgaans maandelijks, maar ten minste driemaandelijks, gehouden te worden — maar niet op zondag of op maandagavond. De bisschop of gemeentepresident en de ZHV-presidente stellen de frequentie van de bijeenkomsten vast. En men mag de zusters niet het gevoel geven dat bijwonen van alle bijeenkomsten verplicht is.

Bij het plannen van bijeenkomsten overweegt het ZHV-presidium kwesties zoals de te investeren tijd, kosten, veiligheid en reisafstanden.

De bijeenkomsten moeten bijdragen tot het vervullen van de 'praktische en liefdadige taken' van de zustershulpvereniging, geloof en rechtschapenheid vergroten, en voorzien in de

geestelijke en stoffelijke behoeften van individuele leden en gezinnen.

Bij het plannen van bijeenkomsten geeft het ZHV-presidium prioriteit aan onderwerpen die ZHV-doelen dienen; de bijeenkomst kan één onderwerp hebben, of kan verdeeld worden

over meer dan één les of activiteit. Leerkrachten komen doorgaans uit de wijk of ring.

'Als wij de ZHV-bijeenkomsten goed gebruiken, zijn wij beter in staat om optimaal samen te werken met de priesterschapsleiders in iedere wijk', aldus zuster Beck. ■

Abonnees krijgen gereviseerd tempelboekje

Abbonnees van de *Liahona* en de *Ensign* ontvangen in plaats van de reguliere oktoberuitgave 2010 van het tijdschrift de gereviseerde editie van het boekje *Tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*.

Dit boekje is een bijgewerkte editie van een publicatie die al meer dan vijftig jaar lang wordt uitgegeven. Aanvankelijk was het een editie van het kerktijdschrift *Improvement Era*, in 1955. Later werd het een afzonderlijk boekje dat sindsdien al acht keer is bijgewerkt. De meest recente editie bevat nieuwe artikelen en foto's en wordt uitgegeven in 45 talen.

Hedendaagse profeten, onder wie president Thomas S. Monson, hebben de kerkleden altijd aangemoedigd om hun eigen tempelverordeningen te ontvangen en daarna terug te keren naar de tempel om werk voor hun voorouders te doen.

In dit boekje worden de leerstellingen en beginselen van tempelaanbidding uiteengezet. Leden van de kerk worden aangemoedigd om thuis ten minste één exemplaar bij de hand te houden en dat te gebruiken op de gezinsavond of in andere situaties waarin ze hun kinderen iets over de tempel kunnen leren.

Het boekje heeft alle leeftijden iets te bieden. Artikelen die nieuw zijn in deze editie van het boekje, zijn onder meer 'De zegeningen van de tempel' van president Thomas S. Monson en 'Bereid u voor op de zegeningen van de tempel' van ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf

FOTO © 1996 STEVE TREGAGE

Apostelen. In het boekje staat ook een artikel voor jongeren, met de titel 'Laat de tempel deel uitmaken van je leven'. En kinderen kunnen iets leren uit een artikel met de titel 'Jouw pad naar de tempel'. Alle lezers zullen met plezier de fotoreportages over tempels uit de hele wereld doorbladeren. Het boekje bevat ook antwoorden op veel gestelde vragen, wat nuttig is voor leden die zich voorbereiden om voor het eerst naar de tempel te gaan.

Leden worden aangemoedigd om dit boekje door te geven aan familieleden en vrienden die

**In oktober
ontvangen
abonnees een
gereviseerde
editie van het
tempelboekje.**

niet van ons geloof zijn. Meer exemplaren zijn verkrijgbaar bij het distributiecentrum van de kerk en op LDScatalog.com.

Ringpresidenten, bisschoppen en leerkrachten tempelvoorbereidingslessen kunnen dit als aanvullend materiaal gebruiken naast het leerkrachtenboek *Begiftigd van omhoog* en het cursistenboekje *Vorbereiding op de heilige tempel*.

Als priesterschapsleiders dit gepast achten, kunnen ze ook een boekje geven aan leden die al begiftigd zijn, om hen te herinneren aan hun eigen tempelervaring. Het kan ook nuttig zijn voor leden die geheractiveerd worden en zich voorbereiden op een verzegeling in de tempel.

'Dit boekje kan een fantastische inspiratiebron zijn voor alle leden', aldus ouderling Yoshihiko Kikuchi van de Zeventig. 'Het is een herinnering aan de heilige tempelervaring, de bijbehorende verbonden en zegeningen, en de individuele verantwoordelijkheid van leden om familiehistorisch werk te doen, gegevens van hun voorouders op te zoeken en hun essentiële tempelverordeningen te verschaffen door actief deel te nemen aan tempelwerk.' ■

Help ons om beter te worden

De redactie van de *Liahona* zoekt leden van alle leeftijden die willen reageren op geplande artikelen en reportages in toekomstige edities. Wie geïnteresseerd is in deelname aan dit evaluatiecomité van de *Liahona*, moet internettoegang hebben en in staat zijn om in het Engels te communiceren. Wilt u zich aanmelden als vrijwilliger, stuur dan een e-mail naar liahona@ldschurch.org en vermeld 'Evaluation Committee' als onderwerp. We sturen u dan periodiek vragen. Met uw antwoorden zullen wij beter in staat zijn om met behulp van de *Liahona* te voorzien in de behoeften van lezers over de hele wereld. ■

KORT WERELDNIEUWS

Nieuw presidium aangekondigd voor het gebied Europa-Oost

Het Eerste Presidium heeft een onmiddellijke wijziging in het presidium van het gebied Europa-Oost aangekondigd. Ouderling Kevin W. Pearson, eerste raadgever in het gebiedspresidium, is overgeplaatst naar de hoofdzetel van de kerk in verband met een bijzondere taak op de afdeling zendingswerk. Ouderling Wolfgang H. Paul blijft aan als gebiedspresident, met ouderling Gregory A. Schwitzer van de Zeventig als eerste raadgever en ouderling Alexsandr N. Manzhos, gebiedszeventiger, als tweede raadgever.

Bouwgrond Philadelphiatempel (Pennsylvania) aangewezen

In november 2009 kondigde het Eerste Presidium aan dat de Philadelphiatempel zal worden gebouwd op het adres 1739 Vine Street in het centrum van Philadelphia. De bouwplaats ligt naast de Vine Street Expressway, een doorgaande weg, en het gerechtshof, en ligt schuin tegenover Logan Square, een bekend herkenningspunt in Philadelphia. President Thomas S. Monson had de

tempel in oktober 2008 aangekondigd. Er zijn momenteel over de hele wereld 130 tempels in gebruik en er zijn er nog 21 aangekondigd of in aanbouw.

Datums Vancouvertempel aangekondigd

De Vancouvertempel (British Columbia) heeft open dagen van 9 tot en met 24 april 2010, uitgezonderd de zondagen. Op 1 mei is er een

culturele viering. De inwijding vindt in drie bijeenkomsten plaats op zondag 2 mei om 9.00, 12.00 en 15.00 uur. De drie inwijdingsdiensten worden naar alle kerkunits in het tempeldistrict uitgezonden. De daaropvolgende dag is de tempel al open voor verordeningen. ■

POST

Een nieuwe Liahona

Toen ik las dat we vanaf januari 2010 een vernieuwde Liahona zouden krijgen, moest ik terugdenken aan vroeger. Dit tijdschrift is al sinds mijn doop op zeventienjarige leeftijd mijn anker in het evangelie. Mijn wankele getuigenis werd sterker als ik las over de ervaringen van andere leden en ik wist dat ik niet alleen stond. Ik koester de tijdschriften die ik heb verzameld, want ze bevatten geïnspireerde boodschappen die mij in tijden van beproeving en behoefte hebben geholpen.

En nu hebt u ons een Liahona gegeven die rijper en diverser is, maar nog net zo waar als de eerste die ik in 1992 las. Ik dank u uit de grond van mijn hart.

Julia A. Florian (Guatemala)

Een bron van spiritualiteit en kracht

De Liahona is een zegen en een bron van vreugde voor mij. Door dit tijdschrift maak ik kennis met leden uit de wijde wereld en lees ik over hun land en hun cultuur, en heb ik baat bij hun geloof. Het is een bron van grote spiritualiteit en kracht en helpt mij om een beter mens te worden.

Modesta Giuliani (Italië)

Een wonder in onze wijk

Huisbezoek en tempelbezoek in onze wijk lagen op een erg laag niveau. Als huisbezoekleidster en tempelwerkster bad ik dat dit mocht veranderen. Ik sprak zowel in de avondmaalsdienst als in de ZHV over de toespraak van ouderling Richard G. Scott: 'Tempelbezoek: bron van macht en kracht in tijden van nood' (Liahona, mei 2009, p. 43). Het sprak de wijkleden aan. Het huisbezoek is nu bijna honderd procent en veel leden gaan naar de tempel en brengen de stappen uit de boodschap van ouderling Scott in praktijk. Duizendmaal dank aan ouderling Scott voor zijn prachtige boodschap en aan u voor de Liahona.

Ana Meza de Eulogio (Peru)

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

In dit nummer staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken. Enkele voorbeelden:

'Nu al een hoogstaand mens worden', p. 45:

Laat enkele voorwerpen zien (bijvoorbeeld een potlood, een boek-van-mormon, een Liahona, een paar schoenen) en laat de gezinsleden de volgorde van waarde aangeven, van meest waardevol tot minst waardevol. Bespreek de toegekende waarde. Wat maakt iemands leven waardevol? Moedig elke persoon aan de komende week iets concreets te doen om een hoogstaander mens te worden.

'Zondagochtend vroeg', p. 56: Vraag elk gezinslid om aan een buur te denken die wel een bezoekje of een goede daad kan gebruiken. Maak plannen om deze week iets voor die persoon te doen. Lees Mosiah 18:7-10 en bespreek in welk opzicht andere mensen helpen een manier is om ons aan ons doopverbond te houden.

'Als eenden niet drijven', p. 58: Noem enkele gezinsregels en bespreek hoe die uw gezin beschermen. Noem ook enkele geboden van onze hemelse Vader en bespreek hoe die ons lichamelijk of geestelijk beschermen.

.....

De gelukkige gezinsavond

Enkele jaren geleden vroeg mijn man ons om een bijzondere gezinsavond voor te bereiden. Onze dochter van vier vroeg of ze 'Ik ben een kind van God' mocht zingen. Onze zoon van tien sprak het openingsgebed uit. We voelden de aanwezigheid van de Geest heel sterk.

Mijn man haalde wat uitspraken van kerkleiders aan en moedigde ons aan om eensgezind te blijven in het evangelie van Jezus Christus. Vervolgens gaf hij ons dochtertje een vaderlijke zegen. Mijn moeder en ik kregen ook een zegen, en onze zoon kwam als laatste. Voordat hij zijn handen op het hoofd van onze zoon legde, sprak mijn man zijn dankbaarheid voor het priesterschap uit en moedigde hij hem aan om dit gezag ook waardig te zijn.

Bijna anderhalf jaar later zei ons dochtertje: 'Laten we nog een gezinsavond doen zoals die ene keer.' Ik wist wel wat ze bedoelde, maar ik vroeg haar toch over welke ze het had. Ze antwoordde: 'Die gezinsavond dat we veel huilden en heel erg gelukkig waren!'

Marlúcia Souza de Jesus Costa (Bahia, Brazilië)

Uw favoriete gezinsavond

Schrijf op wat er op uw favoriete gezinsavond is gebeurd en stuur het aan liahona@ldschurch.org. ■

Verzegelde graftombes

David L. Frischknecht

Afdeling leerplannen

De dag na het overlijden van mijn vader brachten mijn moeder, mijn broers, zusster en ik, het benodigde bezoek aan het uitvaartcentrum om regelingen te treffen voor de begrafenis. We moesten onder meer een kist uitkiezen, en een graftombe voor de kist.

Toen we over de mogelijkheden nadachten, zag ik een verkoopbrochure voor een bepaald soort graftombe. Er werd onder meer in beweerd dat de tombe een automatische verzegeling had en garandeerde dat de verzegeling goed was voor 75 jaar. Hoewel het een ernstige gelegenheid was, amuseerde de garantie me.

'Wie controleert die verzegeling over 75 jaar?' vroeg ik me af. 'En als iemand die controleert en er is iets mis mee, wie int dan de gegarandeerde vergoeding? Hoe groot is de kans dat die tombe verzegeld blijft?' vroeg ik me af.

Die overpeinzingen deden me denken aan een andere graftombe, namelijk het graf dat in Matteüs 27 beschreven staat. Die graftombe, heel ver weg en lang geleden, was afgesloten met een grote steen.

'De volgende dag, dat is na de Voorbereiding, kwamen de overpriesters en de Farizeeën gezamenlijk tot Pilatus,

'en zij zeiden: Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt.

'Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste.

'En Pilatus zeide tot hen: Hier hebt gij een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten.

De beweringen in een verkoopbrochure leken onwaarschijnlijk — bijna belachelijk — maar herinnerden me aan een belofte met een eeuwige garantie.

'Zij gingen heen en verzekerden het graf met de wacht, na de steen verzegeld te hebben' (Matteüs 27:62-66).

Van alle bevelen die er ooit in de geschiedenis van koningen en generaals en heersers zijn gegeven, was het bevel van Pilatus om de graftombe te verzekeren misschien wel het meest nutteloze.

Hoeveel kans was er dat die graftombe verzegeld bleef? In werkelijkheid konden de soldaten het bevel niet uitvoeren omdat het onmogelijk was dat het graf niet open zou gaan: 'En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam nader, en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop' (Matteüs 28:2).

Doordat de verzegeling van dat ene graf verbroken is, zullen alle graftombes die ooit verzegeld zijn, opengaan. Gegarandeerd.

De Rots van ons heil verlost ons van de dood en de hel. Hij is 'de opstanding en het leven' (Johannes 11:25). Door Hem 'moeten de dood en de hel hun doden opgeven, en de hel moet haar gevangen geesten opgeven, en het graf moet zijn gevangen lichamen opgeven, en het lichaam en de geest van de mensen zullen tot elkaar worden teruggebracht; en dit gebeurt door de kracht van de opstanding van de Heilige Israëls' (2 Nephi 9:12). ■

Walter Rane, *Hij is hier niet*

De Heiland voorzegt zijn dood en opstanding. Op weg naar Jeruzalem zei Hij tegen de apostelen:

'Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en de schriftgeleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen,

'en zij zullen Hem bespotten en Hem bespuwen en Hem geselen en doden, en na drie dagen zal Hij opstaan' (Marcus 10:33–34; zie ook Johannes 20:1–8).

020310
01 APR 2013 DUTCH

#LDU1677259598/0#
KAREN BOZENDAHN
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CITY UT 84150 1600

Terwijl hij in het Heilige Land was, werd president Spencer W. Kimball herinnerd aan de vele getuigen van Jezus' opstanding, onder wie Maria, een van de eersten die te horen kregen: 'Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt' (Lucas 24:6).

Zie 'De zekerheid van de opstanding', p. 28.

Account #: 1677259598

14

3

DUTCH

